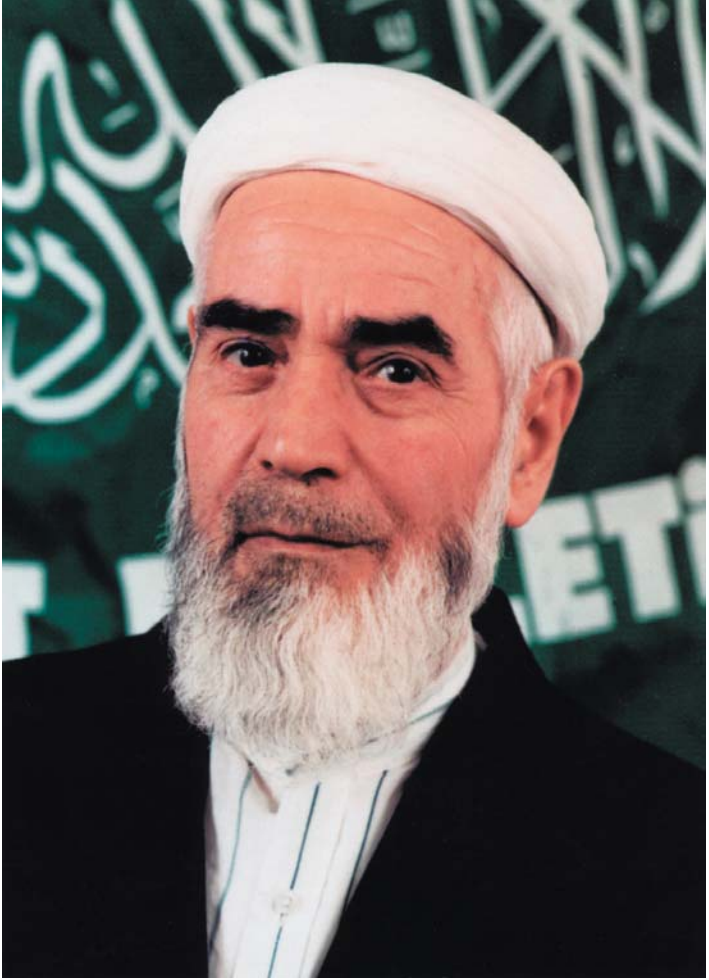

Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan)
Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn

beyyineler

1

Hilâfet Devleti

Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan)
Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn

Beyyinelere

1

Hilâfet Devleti

-Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adıyla-

Hilâfet Devleti Yayınıdır

Cemaziyel-Evvel 1418 (Eylül 1997)

-Her hakkı mahfuzdur-

Adres:

Neusser Str. 418, 50733 Köln, Almanya

TEL: +49(0)221/976555-0 Faks: +49(0)221/ 976555-0

İÇİNDEKİLER

- Mukaddime / 7
 Önsöz / 9
 Tüm İslamî Kuruluşlara Tebliğ / 11
 Yeni Neslin Görevi / 17
 Ya Hep Ya Hiç / 31
 Türkiye'de İki Din ve Biz / 43
 Neyin Bayramı?! / 51
 Batıl Sistemler ve Hocalar / 54
 İran'a Bakış / 59
 İslam'da Partiyi Destekleme Yoktur ve Günahtır!.. / 64
 Dünyayı Fesada Veren İki Put / 69
 İki Şey Arasında Tercih / 76
 İşte Meydan / 83
 Yanlış Yorumlar ve Cevaplar / 90
 Ucuz Kahramanlar / 96
 İnsanı Küfre Götüren Sözler / 101
 Şeriat Düşmanlığı İnsanı Kâfirliğe Götürür / 108
 Doğu Olayları ve Altında Yatan Gerçekler / 114
 Çaresiz Kalınca / 122
 İslamî Bir Tebliğ ve Umumî Bir Davet / 129
 Tüm İslamî Kuruluşları Birliğe Davet / 136
 Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan) Kimdir? / 142

MUKADDİME

Âlemlerin Rabb'i olan Allah'a hamd eder, kâinatın Efendisi, O'nun kulu ve Resulü Hz. Muhammed'e ve Onun yolunu ve izini takib eden, âl ve ashabına salât ve selâm olsun! „Kaynak Kur'an, örnek ve önder Peygamber!“ diyerek yola çıkan ve kıyamete kadar gelen insanlara da selam olsun!

13 Ağustos 1983 yılı Barbaros Camii Hareketi'nden itibaren girilen Tebliğ Hareketi'nin takib etmiş olduğu usul ve metodun % 100 doğruluğunu isbatlamak için, çeşitli yayın organlarımızda peyder pey Merhum Halife'miz Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan) Efendi'nin yazıları yayınlanmıştı. Bu yazılar fetva mahiyetinde bütün dünyaya meydan okurcasına neşredilmişti.

„قل فاتوا برفانکم“ ayet-i kerime mucibince, „Delillerinizi getiriniz!“ denildiği halde, bugüne kadar kimse bu hareketin aleyhinde bir delil getiremedi, yarın da getiremeyeceklerdir.

Neden?

Çünkü Kur'an'ı ele, Peygamber'i öne alarak hareket ettiğinden dolayı kimse sırtını yere getirememiştir.

Daha sonra bu bildirimleri ihtiva eden „**Beyyineler 1**“, „**Beyyineler 2 - (İslam Demokrasiyi de, Onun Vazgeçilmez unsuru olan Partiyi de Reddeder)**“

başlığını alan mecmua 1411 (1991) yılında „İslamî Cemaatler Birliği Yayınları“ olarak neşredildi. Bir de „**Beyyineler 3**“ ve „**Beyyineler 4**“ ismini alan diğer iki mecmua 1414 (1993) yılında ve Beşinci Beyyine „**Hâkimiyyet**“ ismindeki mecmua da yine 1414 (1994) yılında „Anadolu Federe İslam Devleti Yayınları“ olarak neşredilmiştir.

Daha sonra da Hicrî 1414 yılının Kadir Gecesi'ne tekabül eden (8 Mart 1994) yılında Hilâfet'in ihya ve ilanı yapılmıştı.

„**Beyyineler 5 - Hâkimiyyet**“ kitabı önemine binaen kitap şeklinde daha öncelerden „Hilâfet Devleti Yayınları“ olarak yeni baskısı yapılmıştı.

Şimdi de „Beyyineler, 1-2-3 ve 4“ mecmualarını kitap halinde „Beyyineler Dizisi“ şeklinde ikinci baskı olarak bastırarak sizlere takdim etmekteyiz.

Hacmi küçük, ama içindeki muhtevası zengin olan bu risaleler yolunu şaşırılmış insanlara bir rehber olacaktır. Bu beyyineleri herkes alıp okuyarak, bilgisini tazeliyecek, sonra da bu beyyinelerden mahrum olan insanlara verecektir!

Çalışmak bizden, muvaffakiyet Rabb'imizdendir!..
Selam Hakk'a tabii olanlara!..

محمد متين

بن جمال الدين مفتي اوغلو (قابلان)

أمير المؤمنين وخليفة المسلمين

23 R. Ahir 1418 (27.08.1997)

ÖNSÖZ

Hamd âlemlerin Rabb'ine, salât ve selam âlemlerin Efendisi'ne ve O'nu örnek alan âl ve ashabına!..

Bilinen bir gerçektir ki, geçici bir dünyada, geçici bir hayat sürmekteyiz. Mühim olan bu geçici hayatı değerlendirmek ve ona öyle bir veche vermektir ki, geçici dünya ebedî dünyaya, geçici hazyat da sermedî hayata vesile olsun!..

Bunun tek bir yolu vardır. O da, iki dünyanın da, iki hayatın da Rabb ve sahibine gerçek manada kul olmaktır, O'nun emir ve tâlimatına uymaktır! İndirdiği son Kitab'ı kaynak, gönderdiği son Peygamber'i de örnek kabul etmektir. Yani, tâlimatı Kur'an'dan, tatbikatı Peygamber (s.a.v.)'den almaktır. Daha açık bir ifade ile; Kur'an'ı anayasa, Şeriat'ı kanun, Hz. Muhammed'i lider kabul etmeli ve bu suretle devleti İslam'laştırıp hayata hakim kılmalı, küfür ve kâfir kanunlarını kaldırıp çöp sepetine atmalıdır.

İşte bu hedefe varmada ve hak yolu bulmada rehberlik edecek bildirileri ihtiva eden ve "Beyyineler" ismini alan bu mecmuayı sizlere takdim eden "İslamî Cemaatler Birliği Tebliğ Ekibi",

İslam'ın devlet olmasını talep eden tüm müslümanları selamlar, Cenab-ı Hakk'ın nusret ve inayetinin o yolda ve o yönde tecelli etmesini dua ve niyaz eder ve der ki:

***Oku ve okut! Kabul ve tasdik et!..
Hatası varsa, dipde-köşede konuşma!
Basın yoluyla tahlil ve tenkid et!..
Buna gücün yetmiyorsa;
İstediğin âlim ve ârife git!..
Buna da hayır dersin;
Yoktur sende ne ihlas ne meymenet!..***

**İslamî Cemaatler Birliği
Tebliğ Ekibi**

TÜM İSLAMÎ KURULUŞLARA TEBLİĞ

Bilindiği üzere, İslam son ve kâmil bir dindir; ilk insan ve ilk peygamber Hz. Adem'le başlamıştır. Bütün peygamberler tarafından tebliğ ve telkin edilegelmiş, son Peygamber Hz. Muhammed'le son ve mükemmel şeklini almış ve tamam olmuştur. Kıyamete kadar insanoğlunun her aşırıdaki ihtiyaçlarına cevap verecek kudrette ve tatmin edici mahiyettedir.

İtikad, ibadet, muamelât ve ukûbat olmak üzere başlıca dört ana bölümden ibarettir. Türkiye'de bir dereceye kadar İslam'ın itikad ve ibadet bölümlerine müsaade edilmekte ise de muamelât (yani dünya, devlet ve siyaset) bölümü ile ukûbat (yani ceza) bölümü ihmal edilmekte hatta sözünü etme bile yasak edilmekte ve suç sayılmaktadır. Muamelât bölümüne aynı zamanda „**İslam Hukuku**“, ukûbat bölümüne de „**Ceza Hukuku**“ denmektedir.

Yani İslam; hem din hem devlettir, hem ibadet hem siyasettir. Hatta İslam'ın ibadeti siyasettir, siyaseti de ibadettir. Bunları birbirinden ayırmak mümkün değildir. Bunlar ruhla beden gibi birbirlerini tamamlayan iki unsurdur. Siyaset ve devletsiz bir İslam dini düşünülemez. Başka bir ifade ile; İslam dininin yapısında ve özünde devlet ve siyaset vardır. Namaz ve orucu dinden ayırmak kâfirlik olduğu gibi, dini devletten ayırmak da hatta teklif ve talepte bulunmak da kâfirliktir; İnsanı mürted yapar. Dini devletten, devleti dinden ayırma yoluna gidenlere karşı susan müslümanlar da dilsiz şeytan olur. Çünkü, din-devlet bütünlüğü aynı zamanda bir iman meselesidir.

Bu hususta ayet ve hadisler olduğu gibi, ilim ve fikir adamlarının da itiraf ve tasdikleri vardır. Ayrıca fetvalar da vardır. Mâruf ve meşhur Zahid-i Kevserî'nin fetvaları

bilinmektedir. (Tebliğ ve Metod isimli kitabımızın 17. sayfasına bakınız.)

Gündem:

O halde günün dünyasının gündeminde bu mesele vardır. Cami kürsü ve minberlerinde hoca efendiler tarafından bu mevzular sık sık gündeme getirilmelidir. Elli-altmış senedir ihmal edilen bu meseleler, gereği gibi müslüman cemaatlere anlatılmalıdır. Bu meseleler İslamî kuruluşların asıl görevlerindedir. Önem ve hassasiyetine binaen din-devlet bütünlüğünden her kuruluş bahsedecektir ve etmelidir.

Birlik ve beraberlik:

Yine mâlum olduğu üzere, müslümanların birlik olmaları, tek İslam çatısı altında toplanmaları, hele hele bütün bir milleti, bütün bir ümmeti çok yakından alâkadar eden İslam'ın devlet ve siyasetini anlama ve anlatma, tebliğ ve telkin etme mevzuunda bir ve beraber olmaları şarttır ve farzdır; Allah'ın kesin emridir. Yani İslam devlet ise onu korumak, devlet değilse onu kurmak, istisnasız her müslümana, her kuruluşa farzdır. Hiçbir şahıs ve hiçbir kuruluş bu vazifeden kendini muaf tutamaz, kendisini sorumsuz addedemez.

O halde Ey Fert ve Ey Kuruluşlar! Geliniz, bir ve beraber olalım, bu noktada toplanalım, güç ve imkânlarımızı birleştirelim de İslam aynı zamanda devlet olsun! Küfrün tehakkümü ve zulmü, müslümanların da esaret ve çilesi bitsin!..

Ama, nerede toplanacağız?

Cevabımız odur ki; ortada bir hareket var: Bu hareket „İslamî Cemaatler Birliği“ ismini almaktadır. Sekiz küsür senelik bir geçmişi vardır. Denemeden geçmiş ve imtihanını başarı ile vermiştir. Herşeyiyle ortadadır. İnkilabî bir çizgide yürümektedir. „**Kaynak Kur'an, örnek ve önder**

Peygamberdir“ diyor ve bunlardan kaynaklanarak:

1- Dâva; İslam'ın hayata hâkim olması. Yani Kur'an'ın anayasa, Şeriat'ın kanun, devletin İslam olmasıdır;

2- Metod tebliğdir, tebliğ metodudur. Yani Peygamber metodudur;

3- Tebliğ vasıtaları her meşru vasıtaadır;

4- Tebliğ devrinde ilmî ve fikrî zeminde kalıp kaba kuvvete başvurma, terörist bir hareket yapma yoktur;

5- Tebliğatı açık, net ve kesin olarak yaparken, yakayı ele vermeme hususunda da meşru, tedbiri elden bırakmaz;

6- Tebliğde muhatab olarak, millet evladınının bir kesimini değil, genç-ihthiyar, erkek-kadın, amir-memur istisnasız herkeştir;

7- Küfür ve kâfir rejimle uzlaşma yoktur, taviz verme yoluna gitme yoktur;

8- Yalan iftira olmadığı gibi, abartma, kabartma da yoktur, aldatma ve avutma da yoktur; herşeyiyle ortadadır;

9- Ehl-i Sünnet akidesine ve Ehl-i Sünnet fıkhına bağlı olup, mezhepsizliğe veya mezheb değiştirmeye karşıdır;

10- İran'a Ehl-i Sünnet açısından bakmaktayız, münasebetlerimiz bu çerçevededir. Yapılan inkılâb İslamî'dir, mezhebî değildir; karşı çıkma veya teslim olma bahis mevzuu değildir;

11- Devletin kuruluş ve icraatında model Asr-ı Saadet'tir. Yani, Peygamber (s.a.v.) tarafından Medine'de kurulan ve sahabe tarafından devam ettirilen kâmil bir Hilâfet'tir, altun devridir;

12- Şura esastır;

13- Kur'an dili müşterek dil olup, herkes anadilinde serbesttir;

14- Her müslümana ümmet gözüyle bakar; ırk, renk, mekân farkı tanımayız;

15- Herşey fetvaya bağlıdır.

Hâkimiyet:

Bütün bu maddeleri tek bir madde haline getirmek mümkündür. O da „**Hâkimiyet**“tir. Yani, Allah'a mahsus olan hâkimiyet hakkını (kanun koyma yetkisini) insanlardan alıp Allah'a iade etmektir. Ve „**Hâkimiyet kayıtsız ve şartsız milletin değil, Allah'ındır**“ demektir. Bir başka ifade ile; „**Tevhid'e evet, şirke hayır!**“ demektir. Çünkü: „Hâkimiyet kayıtsız ve şartsız millettir“ demek şirktir, putprestliktir ve kâfirliktir. Ve „Hâkimiyet kayıtsız ve şartsız Allah'ındır“ demek ise, „Tevhid“dir; „Allah birdir“ demektir; Allah'ın birliğine inanmak ve muhafaza etmektir...

İşte kuruluşumuzun mühim esasları bunlardır. Bunları takip ve tatbik etmekle meşguldür, bu suretle hizmetine ve yoluna devam etmektedir.

Ey fert ve kuruluşlar! Ve ey Millî Görüş ve mensubları! Ey Süleymanîler ve mensubları! Ey Nursîler ve mensubları! Ey Diyanet ve mensubları! Ey Ülkücüler! Ey tarikat üstadları ve ey müridler! Ve diğer bütün kuruluşlar ve mensubları! Sizlere sesleniyor ve diyoruz ki:

Şartlarını ve esaslarını yukarda gördünüz. Bu şartlar ve bu esaslar üzerinde kuruluş ve icraatını yapan ve yürüten ortada bir kuruluş vardır.

İşte bu kuruluşla birlikte çalışmaya sizleri davet ediyor, tebliğ ve telkinatımızı yapıyoruz: İslam'ın kabul etmediği usul ve ve metodlarla çalışmayın, put rejimiyle uzlaşmayın, tâvizkâr bir tavır takınmayın!.. Geliniz, müşterek çalışalım: Ötede beride dolaşmayın: Ayrılık-gayrılık yapmak haramdır!..

İşte; bu talep ve teklifi getiriyoruz: „Buyurun“ diyor ve ilave ediyoruz:

Ortada bir hareket var! Gördünüz! Bu hareket ya yanlıştır ya da doğrudur. Doğru ise, „Buyurun; gelin; beraber çalışalım!..“ Yanlış ise, „Yanlıştır, yanlışınız vardır!..“ diyorsanız, lafta kalmayınız; kalemi elinize alıp yanlışlarımızı madde madde yazınız! Yazmakla da işiniz bitmiş olmaz; gazete ve dergilerde neşrediniz! Yanlışlarımızı biz de bilelim herkes de bilsin!..

Ve netice:

Bütün açıklığıyla ve bütün dünya müvacehesinde ve bütün müslümanların önünde sizlere sesleniyor ve diyoruz ki:

„Ya geleceksiniz, beraber çalışacağız ya da yanlışlarımızı yazacaksınız! Ya onu ya da bunu yapacaksınız.“ İkisinden birini yapmaya mecbursunuz: Şayet „Hiçbirini yapmıyoruz!“ dersiniz, o zaman da bizim söyleyeceklerimiz var: **„O halde siz samimi değilsiniz!“**

Vesselâm!

YENİ NESLİN GÖREVİ

Dünya bir keşmekeş içindedir; insan, insanoğlunun kurdu olmuş, hile ve desiseleri, ihanet ve hiyanetleri korkunç. Yıkıcı ve bölücü cereyanlar birbirini takibediyor. İslam âlemi de bundan pek farklı değil: Her kafadan bir ses! Her yerde bir kuruluş! Buyrukların sayısı çok!.. Müctehid kesilenlerin, ahkâm kesenlerin çalımından geçilmiyor! Hem de ilimsiz-irfansız! Okudukları birkaç terceme veya te'lif! O da latin harfleriyle!..

İşte İslam âleminin kısaca manzarası bu!.. Bu manzaraya henüz bulaşmamış; saflığını ve berraklığını muhafaza eden yeni nesle düşen nedir? Buyruk olma hevesine kendilerini kaptıranların, körü körüne arkalarına takılmalı mı? Yoksa bazı yazar ve gazetecilerin söylediği ve yazdığı gibi, kendisine orta bir nokta bulup hoşgörölü bir vaziyet alıp te'lifçi ve maslahatçı bir politika mı takib etmeli ve böylelerini ortak bir hedefe doğru yönlendirilmeli veyahut hakkı ve haklıyı aramalı, hakkın ve haklının safında ve yanında yer alıp diğerlerini hakka davet etmeli mi?

Ey Yeni Nesil!

İşte üç şık senin önünde!.. Bunlardan birini tercih sana düşmekte!.. Tercih de çok önemli! Ya kazanacaksın ya da kaybedeceksin! Bu derece önemli bir noktadasın!.. Çok ciddî ve çok uyanık olmalısın!.. Karar vermeden önce kimin dost, kimin değil; kimin yeterli, kimin değil; kimin ehil, kimin değil ve nihayet kimin haklı kimin haksız olduğunu çok iyi tesbit etmelisin!..

Bu noktalarda sana bir ölçü, bir kıstas, bir değerlendirme vasıtası lazımdır. Bu ölçü, kendi heva ve hevesin olabilir, bu ölçü, çokluk, görünüş ve zahiri cazibeler olabilir; bu ölçü, maddî menfaat, makam ve mevki olabilir; bu ölçü, akrabalık

ve hısmılık olabilir; bu ölçü, görenek ve gelenek olabilir... Bir de bunların ötesinde ve üstünde olup, bunların da değer ölçüsü olan bir kıstas, bir ölçü vardır, değişmez bir ölçü vardır. O da Şeriat'tır, Şeriat ölçüsüdür.

Ey Genç!

Senin başvuracağın ve üzerinde duracağın tek mercii, tek kaynak ve tek miyar budur ve bu olmalıdır. Bunu bulmalı, bilmeli, ilim ve iman haline getirmelisin ve şu şekilde formüle etmelisin: „**Kaynak Kur'an, örnek Peygamber!**“ İşte böyle demelisin! Talimatı Kur'an'dan, tatbikatı Peygamber'den almalısın ve artık hataya düşmeyeceksin!..

O halde senin bu babda atacağın ilk adım, yapacağın ilk iş, Şeriat'ı okumandır, ilim ve iman haline getirmendir. Burada da dikkat edeceğin bir şey var: O da yarım-yamalak bilgiye sahip, allame kesilen ve kendi kafasına göre ahkâm kesen kişilerin kendilerinden ve eserlerinden değil; sadakat ve samimiyetlerini, emanet ve ehliyetlerini, metanet ve cesaretlerini söz, fiil ve icraatlarıyla ortaya koyup isbat eden kişilerin ortaya koydukları kitaplardan okuyacak ve öğreneceksin!.. Yani önce Şeriat'ı öğreneceksin ama, güvenilir kaynaklardan, güvenilir şahıslardan!.. Yoksa yarım mollalardan ve onların ortaya getirdikleri kitaplardan ve kitapçıklardan değil!..

Yine bu babda muteber olan, „bence, kanaatımca, fikrimce“ gibi tabirlere dayanan alternatif ve değerlendirmeler değil; ilim (bilme), iman (yüzde yüz) inanma esasına dayanır ve dayanmalıdır.

METOD ÇEŞİTLERİ:

Siyasî hayata gözlerini açan yeni kuşak, şu metodlarla karşılaşacaktır:

- 1- Yabancı bir metod,**
- 2- Uzlaşmacı bir metod,**
- 3- Sentezci ve kavmiyetçi bir metod,**

- 4- Bey'atçı bir metod,
- 5- Te'lifci bir metod,
- 6- Peygamberî bir metod.

YABANCI BİR METOD:

1- Bu metod, parti metodudur ve yabancıların takib ve tatbik ettiği bir methoddur. İslamî bir tarafı yoktur; tamamen yabancıdır, ithal malıdır, batıdan gelmez. İslam'la bağdaşmayan demokrasinin vazgeçilmez unsurlarındandır. Dolayısıyla İslam'la anlaşamaz ve bağdaşamaz!..

2- Kaynakları farklıdır; İslam kaynağını Allah'tan alır, vahye dayanır. Parti ise kaynağını insandan, insan kafasından alır. Bu itibarla dava İslam, metod gayri İslamî! Bu olacak şey mi? Şu da bir gerçektir ki, **„Meşru bir hedef, gayri meşru bir vasıtayı meşru kılmaz!“** O halde kaynağı Şeriat'a aykırı olduğu gibi, tatbikatı da Şeriat'a aykırıdır.

3- İslam'da taviz verme yoktur. Partide ise taviz üstüne taviz vardır. Hele hele Türkiye'nin şartlarına göre;

a) Parti kurucuları, partiyi kurarken Hübel putunu ziyaret edip, mezarının başında saygı duruşu yaparlar. Kur'an bunu şiddetle yasaklar. Tevbe Suresi'nin 84. ayet-i kerime'si şu mealde: **„Onlardan ölen birinin namazını hiçbir zaman kılma, mezarı başında durma. Çünkü onlar Allah'a ve Resulü'ne (karşı) küfre saptılar ve fasıklar olarak öldüler.“**

Bu taviz değil midir? Hem de imanı tehlikeye düşürecek derecede!..

b) Partilerin tüzüklerini bir okuyun! **„Partimiz mevcut anayasa çerçevesi içinde, Atatürk ilke ve inkılapları doğrultusunda faaliyet gösterir...“**

Bu da taviz değil midir? Fetvası alınabilir mi? Bunu yazmak veya söylemek bir müslümanın ağızına sığar mı? İman tehlikeye düşmez mi?

c) Fotoğraf asma: Her parti binasına Hübel'in fotoğrafını

asacaksınız, siz de o binada oturup İslam'a, İslam davasına hizmet edeceksiniz. Alındı mı bunun fetvası? Mümkün mü? Peygamber'in girmediği, meleklerin girmediği bir yer değil midir orası? Şeytanların cirit attıkları bir yer değil midir orası?!

d) Yemin edeceksiniz: Hem gayri meşru bir yeminle! Hem de küfür ve kâfiri koruyacağına!.. Milletvekili seçildiniz! Önce kürsüye çıkıp küfür yemini yapacaksınız; öyle mi? Aldınız mı bunun da fetvasını?!. Mümkün mü?

e) Kürsüsüne çıkıp yemin ettiğiniz yer neresidir, biliyor musunuz? Orada oturuyorsunuz, fotoğraf asılıdır. Orada oturamazsınız; orada hâkimiyet Allah'ın değildir! Orada oturamazsınız; orada Şeriat yoktur, Kur'an yoktur. Söz sahibi küfür anayasasıdır. Orada oturamazsınız; orada söz sahibi Allah değildir, Hübel'dir. Orada oturamazsınız; orada zaman zaman Hübel'e saygı duruşu yapılır ve nihayet siz orada oturamazsınız; orası şirk meclisidir, put meclisidir, Ebu Cehiller'in meclisidir ve Dar'un-Nedve'dir. Bir hadis-i şerif'te: „**Akşama mü'min olarak giren bir kişi sabaha kâfir olarak çıkar!..**“ denmekte ve tehlike gösterilmektedir.

f) „Biz laikliğe bağlıyız, Amerika'daki demokrasiyi istiyoruz, partimizin dinle bir alakası yoktur!..“ gibi sözleri hatırlamayı unutmayınız!..

UZLAŞMACI METOD:

Öyle kuruluşlar vardır ki, kemalist rejimle uzlaşma halindedirler; birbirlerine taviz verir dururlar ve bu suretle iki taraf da birbirleriyle gayet rahat geçinir, giderler. Yani kendileri, kuruluş ve faaliyet yönünden rejimin izni, müsaadesi ve kontrolü altındadırlar. Dolayısıyla rejim kendilerinden emindir, kendileri de rejimden emindir; mal tehlikesi, can tehlikesi diye bir endişe bahis mevzu değildir. Hedef ve dava yönünden maksat ve niyet sağlam olabilir ise de pratikte ve tatbikatta rejime dürüst eleman

yetiştirmektedirler...

Bunlar uzlaşmacı bir metod takib ederler. Evet, uzlaşmacı bir metod diyoruz. şöyle ki:

1- Rejime taviz verirler:

Kurs, kolej, yurt veya herhangi bir öğretim ve eğitim yeri açmak için rejime giderler, rejimden müsaade ister ve izin alırlar. Buna mukabil rejimin ileri sürdüğü şartları kabul eder ve teminat verirler. Bu arada:

a) Hübel'in fotoğraflarını binalarına asarlar. Bazen de olur ki, binaların giriş kısmına adamın heykelini yerleştirirler.

b) Program laik düzenin programıdır; girişler çıkışlar ona göre dir. Okul programı hazırlanırken namaz vakitleri ve cuma saatleri nazar-ı itibare alınmaz...

c) Zaman zaman Hübel köşeleri yapılır, belli günlerde hübel hakkında konuşmalar yapılır ve adam medhedilir, belli saatlerde saygı duruşları kendini gösterir.

d) Kılık ve kıyafeti rejim tayin eder; çarşaf ve şalvar; başörtü, sarık ve cübbenin yeri yoktur. Hatta yasaktır! Ne öğrencide ne de öğretmen de sakal göremezsiniz. Dersde ve yemekte başlar açıktır! Müşabehet tam: „**Bir kimse bir kavme benzerse, o onlardandır!..**“ Peygamber (s.a.v.) hadisinin tehlikeli gördüğü manzara!..

e) Kara günler ve bayram:

Hübel ve uşakları, senenin 19 Mayıs, 23 Nisan, 29 Ekim gibi günlerinde İslam'a ve İslam'ın mukaddes müesseselerine darbeler vurmuşlardır. Dolayısıyla bu günler kendileri için birer bayram günü ise de müslümanlar için birer kara gündür. Böyle günlerin takbih ve tel'ini, nehiy ve inkâr edilmesi lazım gelirken küfrün ve kâfirliğin temellerinin atıldığı bu günlerde yapılan merasimlere öğrenciler, öğretmenlerinin nazaretinde katılırlar ve o genç dimağlar küfrün boyasıyla boyanırlar.

f) Rejim memnun:

Rejim kendilerinden memnun! Hem birkaç yönden!.. Zira rejim, bina bulma veya kiralama yönünden sıkıntı çekmiyor, üstelik öğretmen ve diğer masraflar yönünden tasarruf ediyor, istediği zaman iyi eleman, güvenilir memur bulabiliyor. Gerek tahsil devrinde ve gerekse memuriyet hayatında kontrol rejimin elinde; rejim için bir tehlike yok!.. Tehlike bahis mevzuu olmayınca rejim artık sesini çıkarır mı? Üstelik kârı var!..

Bütün bunların yanında daha büyük bir avantajı var. O da bir taraftan, bu kabil faaliyetlere müsaade ettiğinden, rejimi şirin gösterme, onu millete mal etme, diğer taraftan da millet evladını oyalama ve uyutma; bunun da altında yatan sinsi iki şey: bir taraftan inkılabî ruha sahip eleman yetiştirmeye engel olma bir taraftan da milleti, bu ruhla yetişenlere düşman etme!..

İşte bütün bunlar müvacehesinde kemalist rejim elbette memnun!.. Elbette geleceğinden emin!..

SENTEZCİ VE KAVMİYETÇİ METOD:

Bu metod sahipleri derler ki, iki unsur: Türklük ve İslamiyet! Bu iki unsur birbirinin mütemmimi! Bunlardan bir terkiib meydana getirip bir sentez yapmak lazım! Daha doğrusu; ne Türk olmaksızın İslam ayakta durur ne de İslam olmaksızın Türk şeref bulur!.. Kişi, Ağrı Dağı kadar Türk, Hıra Dağı kadar müslüman olmalıdır.

Tahlil ve tenkit:

Bunlar temelde ve esasta partici olduklarından uzlaşmacı metod sahipleri hakkında söylenenler bunlar hakkında da aynen varittir. İlaveten bunlar sentezci bir metod ihdas ettiklerinden İslam'a, İslam'ın ruh ve kemaline ters düştüler. Yani bu metod; sentezci ve kavmiyetçi olmayı getirmenin yanında İslam'a, İslam dinine noksanlık atfetmeyi de beraberinde getirmektedir. Türklük bir soyun ismidir. İslam

dini ise ilâhî vahye dayanır; Kaynağını Allah'ın saşmaz ilminden ve sonsuz kudretinden alır. Dolayısıyla mükemmeldir, eksiği ve gediği yoktur ki, siz onu Türklük'le veya Araplık'la veya herhangi bir şey ile ikmal edesiniz. Ve bu Maide Suresi'nin İslam'ın mükemmeliyet (1) yolundaki açık beyanına aykırıdır. Dolayısıyla sentez ifadesi tehlikeli bir ifadedir; insanın maneviyatını tehlikeye düşürür. Ve netice itibariyle şunu söyleyebiliriz ki, sentezci ve kavmiyetçi metodu Şeriat'la bağdaştırmak mümkün değildir.

BEY'ATÇILAR METODU:

Bunlara „Yeni Müctehidler“ de diyebilirsiniz; Ehl-i Sünnet mezhebini küçümser, mezhepsizliğe veya mezhep değiştirmeğe zemin hazırlarlar.

Bunlar; İran'a bey'at ederler, emir ve tâlimatı İran'dan almak isterler ve alırlar. Bu mevzuda etraflı bilgi röportaj mahiyetinde „İran'a Bakış“ başlığı altında Ümmet Gazetesi'nde neşredildi.

TE'LİFÇİ METOD:

Bazı kuruluş ve yazarlar, uzlaşmacı bir yol takib eder veya böyle bir yol takib edilmesini tavsiye ederler. Ama, bu uzlaşma ile yukarda zikri geçen uzlaşmayı birbrine karıştırmamalı. Zira bunlar arasında fark vardır. Yukardaki uzlaşma, kemalist rejimle uzlaşmadır. Bu ise metodları farklı olan kuruluşlarla uzlaşmadır.

Bunlar derler ki: „Öyle bir uyum ve öyle bir davranış içine girmeliyiz ki, kendimizi hak ve hakikatın merkezi, dışımızdakileri ise, bunun haricinde görmemeliyiz. Çünkü bu anlayış ve kavrayış, kuruluşları ve mensublarını hor görmeye götürür de düşmanlık meydana getirir. Ama böyle değil de her kuruluş ve her fert birbirini müsamaha ile, hoşgörü ile karşılarsa, müslümanlar birbirine yaklaşır ve aralarında bir işbirliği yapılır. İşbirliği yapılırken de aradaki

farklılıklar muhafaza edilmelidir. Şayet, bir müslüman diğer bir müslümanı, partici olduğundan dolayı suçlarken; particinin niyyetini unutmamalıdır. İyi niyyetle parti yoluyla İslam'a hizmet etmek istiyorsa; onu hor görmemeli, tersine hoşgörü ile karşılamalıdır. Mesela: Partisini tutan bir müslüman, partiyi sadece bu toplumda İslam'a hizmet için, kullanılması gereken vasıtalardan bir araç olarak kabul ettiğini ve başka yollarla da hizmet etme imkânı olduğunu ve parti aracını kullanırken kimi tavizler verdiğini ve vermek zorunda kaldığını açık yüreklilikle belirtiyorsa, bu müslümanı nasıl değerlendirmek gerekmektedir? Böylesi niyyete sahip bir müslümanla kardeşlik hukuku çerçevesinde ilişkiye girmekten kaçınmamak gerektiğini belirtmekte fayda görürler. „Yani her iyi niyyet sahibi hizbullahî müslümanlar, ortak bir hedefe gitmekten ve ortak işbirliğine girmekten ictinab etmemek gerekmektedir!..” derler.

„Yani particilik yapanlarımızın mutlaka partiyi terketmeleri, particilik yapmayanların da mutlaka particilik yapmaları şeklinde taleb ve teklifleri olmamalı. Farklılığımızı koruyarak birbirimize hoşgörü ile karşılamak ve müşterek davalarda birbirimize yaklaşp ortak hareket etmek uygun ve nihayet Türkiye şartlarına uygun bir strateji ve bir davet fıkhı oluşturmak uygun olur!..” derler. Ve bu arada bir de şunu ilave ederler ve derler ki: „Her kuruluş mensubu, bizim kuruluşumuz yüzde yüz doğrudur!..“ dememeli, „başka kuruluşlara da tolerans tanınmalıdır; onların aleyhinde konuşmamalıdır ve onlara çatmamalıdır. Ve nihayet başka kuruluşların söz, fiil ve hareketlerine değil, niyyetlerine ve içinde buldukları şartlara bakmalı, hatalı da olsalar ilişmemeli, hoşgörü ile karşılamalıdır...“ Devamla derler ki; „Genç kuşak, eskiler gibi olmamalı; yepyeni bir davet fıkhı, bir tebliğ metodu oluşturmalı ve bu babda güzel bir nümune olmalıdır. Kendilerinden beklediğimiz de budur...”

İşte te'lifçi metod ve elemanları ve elemanlarının arzettikleri özellikler!.. Hoşgörülü; „Gelene ağam, geçene paşam!..” demeli ve kimseye „Kaçın üstünde kara var!..” dememelidir ve böylece kuruluşların yanlışlıklarıyla meşgul olmak değil; aralarını te'lif etmeli.

Acaba şeriat da böyle mi diyor?! Nerede kaldı “Emr-i mâruf, nehy-i münker“ müessesesi?!. Adamlar; yanlış yola girmiş olacaklar, günah üstüne günah işliyecekler, taviz üstüne taviz verecekler ve bu yüzden bütün bir ümmet hatta bütün bir dünya ve hatta gelecek nesiller zarar görecek, bizim gencimiz de onlara karşı maslahat icabı susacak; onları işbirliğine çağırmanın hatırı için onlara, kuruluş ve mensuplarına: „Beyler! Yanlışlarınız var; yanlış gidiyorsunuz, takib ettiğiniz metod sizi cehennemî bir uçurumun kenarına götürmektedir, zararın neresinden dönülürse kârdır! Peygamberî bir metoda gelin!” demeyecek, bir nev'i „Dilsiz şeytan” olacak!..

Maslahat icabı bu mu? şeriat böyle mi? Kur'an böyle mi diyor?!

Hayır! Ne şeriat böyle diyor ne de Kur'an! Ve bu maslahat değil, mefsedet olur!.. İşte ayetler:

1- „Birbirlerini yaptıkları fenalıklardan alıkoymaz-lardı. Gerçekten ne kötü iş yapıyorlardı!” (Maide, 79)

2- „Hak ancak senin Rabb'inden (gelen)dir. Sakın şüphecilerden olma!” (Bakara, 147)

3- „Sana ilimden bir şey geldikten sonra onların heva ve heveslerine uyarsan elbette zalimlerden olursun!” (Bakara, 145)

Bir hadis-i şerif:

„İsrailoğulları'na eksiklikler evvela şöyle girdi: Bir kişi bir kişi ile karşılaşıyordu ve „Ey falan, Allah'tan kork! Yaptığın şeyi bırak. Bu helal değildir sana!” diyordu. Ertesi gün tekrar karşılaşıyor, onu yaptıklarından

engellemiyordu. Ayrıca yemek, içmek ve oturmak hususunda arkadaş oluyordu. Hepsi birden böyle yapınca Allahü Teala da onların kalplerini birbirine çarptı. Sonra buyurdu: „İsrailoğullarından olup ta küfredenler Davud’un ve Meryem oğlu İsa’nın diliyle lanetlenmişlerdi. Bu baş kaldırmalarından ve aşırı gitmelerindendi.“ Bölümün sonuna kadar okudu. Sonra buyurdu ki: „Hayır, Allah’a kasem ederim ki, siz muhakkak mârufu emreder, münkerden nehyedersiniz. Zalimin elinden tutar, hakkı onun üzerine galip getirirsiniz.“ (Ebu Davud)

Diğer bir rivayette hadisın sonu şöyle: „... Yerinden doğruldu ve buyurdu: Hayır, nefsim yed-i kudretinde olan Allah’a kasem ederim ki, siz onları hak üzerine döndürünceye kadar çalışacaksınız.“ (A. i. Hanbel)

Görüldüğü üzere; bir müslüman veya bir topluluk, bir ferdin veya bir kuruluşun yanlış hareketini, yanlış bir yol takib ettiğini gördüğü halde menetmezse, üstelik onlarla haşrû neşir olursa, hadis ve ayetlerin beyanı vechiyle kınanıyor, red ve inkâr ediliyor ve hatta lânetleniyor...

Değer ölçüsü:

Allah nizamının hakim olmadığı cemiyetlerde irtikab edilen kötülükler ve takib edilen yanlış metod ve usuller hususunda hangi esasa dayanarak insanları muhakeme edebiliriz? Onlara yaptıkları ve takib ettikleri bir hareketten dolayı „bu kötüdür, bu yanlıştır, sakın yapmayın?“ diyebilmemiz için, yaptıkları şeyi ve takib ettikleri metodu hangi ölçüye göre değerlendireceğiz? Siz onlara „Bu takib ettiğiniz yol yanlıştır!..“ dediğinizde onlar kalkıp „Hayır! Eski zamanlarda öyle idi ama şimdi dünyanın şartları her gün değişmektedir, cemiyet her zaman ileriye doğru koşmaktadır. Bunun için değer ölçüleri değişik olabilir...“ derler.

Öyle ise, herkes tarafından kabul gören öyle bir değer

ölçüsüne sahip olmalıyız ki, doğruyu ve yanlışı ona göre ölçüp değerlendirelim. Bu ölçü; insanların kendi takdirlerinden, örf ve adetlerinden, arzu ve heveslerinden kaynaklanır mı? Buna evet demek mümkün mü? Hayır! Bütün bunlar her an değişmektedir; bir hal üzere sabit olduğu görülmemiştir. Heva ve heveslere uyduğumuz takdirde ve kendi kafamızdan metod ihdas ettiğimiz veya noksanlıklarla dolu olan herhangi bir kimseden ve hele hele din ve akidemize uymayan yabancılardan usul ve metodumuzu aldığımız taktirde kılavuzu olmayan bir boşluğa doğru kendimizi ve insanımızı atmış olmaz mıyız? Lamba işareti olmayan bir okyanusta kaybolup gitmez miyiz?!. Öyle ise sabit, değişmez ve yüzde yüz isabetli bir ölçüye ihtiyaç vardır. O da Allah'ın koyduğu ölçüdür, İslam'dır, Şeriat'tır!..

Bu ölçüden hareket eden yeni nesilin görevi, te'lif metodunu kendisine rehber alıp, her kuruluş veya her şahsa karşı idare-i maslahatçı, müsamahakâr, hoşgörür bir tavır takınmak değildir; Şeriat'ı kıstas, Peygamber'i (s.a.v.) örnek alacak ve bu değer ölçüsüne göre hakkı ve haklıyı arıyacaktır. Dava yönünden olduğu gibi, metod yönünden de yüzde yüz isabeti ve isabetliyi bulma yolunda azami gayret sarfedecek ve bilecektir ki, her bir mevzu için hak ve isabet bir tanedir ve bir yeredir; iki tane ve iki yerde olamaz.

O halde mevcut kuruluşlar içinde haklı ve isabetli tektir, iki değildir. İşte yeni nesil o teki mutlaka bulacak, onu ilmen isbat edecek, iman haline getirecek ve işte orada karar kılacaktır. (2) Tebliğ ve davetini, tenkit ve tahlilini oradan ve o saftan yapacaktır. Hem de o safa yüzde yüz inanarak, şüphesiz ve tereddütsüz bağlanarak. Ve yine bu noktadan hareket ederek, kuruluş ve icraatında hatalı ve tavizkâr davrananları ikaz ve irşad edecek, kabul etmedikleri

takdirde onları red ve inkâr edecektir.

Elhasıl: Yeni nesil; her halükârda açık, net ve kesin konuşacak, kuruluşunda hatalı, icraatında tavizkâr olanları ilim dışı ilan etmede tereddüt etmeyecektir. Aksi halde mesul olur. Hem öylesine!.. İşte Kur'an:

„İlmin (kesin bilgin) olmadığı (herhangi) bir şeye tabi olma (arkasından gitme)! Zira kulak, göz ve gönül; bütün bunlar ondan sorumludur (sorulacak, hesaba çekilecektir).“ (İsra, 36)

„Benim (halis) kullarımı müjdele! Onlar, her söyleneni dinlerler de en güzeline uyarlar. İşte Allah'ın kendilerine hidayet ihsan ettiği kişiler bunlardır ve işte akıllı insanlar da bunlardır.“ (Zümer, 18)

Bu ayetler; akıl ve kalbe mükemmel bir metod çizmektedir. Bu metod, beşeriyetin son zamanlarda ulaşabildiği ilmî metodu içine aldığı gibi, siyasî metodu da içine almaktadır.

Bir haber, bir hadise veya bir hareket hakkında kesin hükme varmadan önce ciddî bir araştırma yapılmasını, o babda söylenenlerin her birinin dinlenmesini ve ondan sonra karar verilmesini Kur'an emretmektedir. İslam'ın hassas metodu işte budur. Kalb ve akıl bu yolu takib ettiği takdirde akide âleminde vehim ve hurafeye yer kalmıyacağı gibi, bütün sahalarda ve bu arada siyasî sahada da tereddüt ve şüphelerin yeri kalmaz!..

(1) „Bugün sizin dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslamiyet'i beğendim.“ (Maide, 3)

Bu ayet-i celile'nin tefsirine Merhum Seyyid Kutup şöyle der: (Kısmen alıyorum): „Ayet-i kerime, bu milletin; hayat metodunu, cemiyet nizamını ve kıyamete kadar devam edecek irtibat ve maslahatlarının kanunlarını, aldıkları kaynağın tek olduğunu ifade ediyor. Keza bu dinin, her

cephesiyle; teşri (kanun koyma), ibadet ve itikad esaslarıyla devam ve istikrarının zarurî olduğunu, bu hususta en ufak tebdil ve tağyirin düşünülemediğini de ifade ediyor. Çünkü bu din; artık kemale ermiş, tamamlanmış ve meseleleri halledilmiştir. Ondaki herhangi bir şeyi tadil etmek, bütününü inkâr etmek gibidir. Çünkü bu keyfiyet; Allah'ın tamamladığına ve kemale erdirdiğine karar verdiği bir şeyi inkâr etmek manasını taşır. Bu inkâr ise hiç şüphesiz küfürdür.

Bu ayet-i kerime, münakaşaya imkân bırakmıyacak bir katıyetle karar veriyor ki; İslam, ebedî bir din ve ebedî bir Şeriat'tır... Tamamlanmış ve kemale ermiştir. Allah onu insanlar için seçmiş ve beğenmiştir. Kim ki, tebdil, tağyir, reform gibi laflarla onun aslını değiştirmeyi düşünürse, o kendine İslam'dan başka bir din arasın! Bu ilâhî nizam; bütün hayata hükmeder, onu kontrol eder ve her türlü tasarrufu yapar. O hayatın kendi nizamı içinde tekamül ve terakkisine müsaade eder. Aslî ve fer'i hiçbir noktadan taviz vermeden hayatı yüceltir ve zaten bunun için gelmiştir, bunun için bütün beşeriyetin son risaleti olmuştur.“

(2) Yeni nesil hakkı ve haklıyı bulmada bilhassa iki şeye dikkat edecektir:

1- Kuruluş ve icraatında „**Kaynak Kur'an, örnek Peygamber**“ diyor mu?

2- Ne pahasına olursa olsun taviz verme yoluna gitmiyor mu?

Biliyor ve inanıyoruz ki, yeni nesil, ciddî araştırmasını yaptığı takdirde bu iki vasfı mevcut kuruluşlar içinde ancak „**İslamî Cemaatler Birliği**“nde bulacaktır. Biz, diğer kuruluşların hepsinin tahlil ve tenkidini yaptık. Onlar da yapabiliyorlarsa bu kuruluşun tahlil ve tenkidini, yapsınlar!

YA HEP YA HIÇ

Bir kardeşimiz soruyor ve diyor ki; „Fotoğraf asılı olan bir sınıfta Kur’an okuma ve Kur’an ilimlerini tahsil etme caiz midir? Böyle eğitim ve öğretim yapan müesseselere çocuk gönderme ve böyle yerlere yardımda bulunma doğru mudur?“

Öğretim ve eğitim müesseselerinde, şimdilik dile getireceğim iki günah: **Put ve taviz!**

1- a) Mustafa Kemal’in fotoğrafı puttur:

Şu konuyu müslümanımız çok iyi bilmelidir ki; Mustafa Kemal’e ait fotoğraflar ile diğer insanlara ait fotoğraflar arasında kıyas kabul etmez derecede fark vardır. Sıradan şahısların fotoğraflarını evlerin, binaların, nazargâhlarına asmak mekruhtur veya haramdır. Bunun yanında, asılı olan yerlere, melekler girmezler. Fakat, Mustafa Kemal’e ait fotoğraflar öyle değildir; onlar birer puttur, put timsalleridir. Putu ve tağutu temsil etmektedirler. Zira; M. Kemal Hilâfet’i ve Hilâfet müessesesini kaldırmakla, Kur’an harflerini değiştirmekle, dinî eğitim ve öğretim yapılan medreseleri kapatmakla, Şeriat’ı ve şer’î siyaseti kaldırmakla, helali haram, haramı helal kılmakla, Allah’a ait hâkimiyeti millete vermekle ve benzeri daha nice İslam dışı icraat ve inkalablariyle şirke sapmış, müşrik olmuş, put olmuş ve tağut olmuştur.

Demek oluyor ki, daire ve işyerlerine, okul ve yurtlara asılan fotoğraflar, meydanlara dikilen heykeller, Mustafa Kemal putunun birer timsalidir, onu temsil etmektedirler.

Bu itibarla: Sıradan birinin fotoğrafını asmak kerahet veya haram olur da tağutun fotoğrafının asılı olduğu yerlere girmek haram olmaz mı? Hatta imanı tehlikeye düşürmez mi?

b) M. Kemal'in fotoğrafını asmanın, heykellerini dikmenin altında yatan mana:

1- Din düşmanlığını gizleme:

Mustafa Kemal'in fotoğraflarının asılmasının, heykellerinin dikilmesinin arkasında yatan manalardan biri, münafikâne harekettir, onun din düşmanlığını gizlemektir, vatan hainliğini kamufle etmektir. Yani, yeni nesle; erkek-kız, körpe dimağlara bu hususu zerk, telkin ve empoze etmektir.

2- Gönüllere yerleştirip millete maletme:

„Bu fotoğrafların sahibi vatanperverdir, millet kurtarıcısıdır“ gibi sözler söylendiği gibi, „Dine, İslam'a düşman değildir. Üstelik dini ve milleti, vatan ve mukaddesatı sevmiş ve saymıştır. Hatta „Ne mutlu Türk'üm diyene!“ demek suretiyle de Türk milletini takdir ve tebrik etmiş ve mutluluğun bu milleti sevme yolundan geçeceğini bütün bir dünyaya ilan etmiştir. İşte bu sebeptendir ki, kadirşinas olan bu millet de atasını bağrına basmış, hürmet ve saygı duymuş; eğitim ve öğretim müesseselerine de onun fotoğraflarını asmak, park ve meydanlara heykellerini dikmek suretiyle onu sembolleştirmiştir. Türkiye'de Mustafa Kemal'den başka iktidar yoktur, söz sahibi yoktur; herşey ondan gelir, ona gider. Anayasalar, kanunlar, partiler ve tüzükleri, eğitim sistemi, mahkemeler, takvim ve tatiller, yeminler hep ondan ve onun devrimlerinden kaynaklanır. Ve işte bu itibarla, yeni nesil, dini ve dindarî, Kur'an ve Şeriat'ı, Allah ve Peygamber'i değil onu sevecek, ona saygı duyacak, inkılablarına sahip çıkıp bekçiliğini yapacak, ilham ve cesaretini ondan aldığına inanacak ve nihayet onu putlaştırıp ona tapacaktır. Onu ilâhlaştırıp „Mâbud“ diyecek kadar ileri gidecek, mevlidler tertip edip medhiyeler yazacak, marşlar söyleyip şiirler terennüm edecektir.“

Evet; Mustafa Kemal ilahlaştırılmıştır. Kendisi hakkında „İlâh, Mâbud, Yaratan, herşeyi bilen ve herşeyi gören, rabb“

gibi tabirler kullanılmıştır. Bu küfür sözlerden sadece birkaç örnek vereceğim:

“ Yürekten Sesler

Atatürk'ün tapkınıyız. Herşey odur, her yerde o var, her gökte o eser, her enginde o çağlar. Herşey odur, o herşeydir, herşeyde Atatürk!..

Yerdedir, göktedir... Görünmezi görür, bilinmezi bilir, duyulmazı duyar...

Elimizi yüzümüze, gönlümüzü özümüze kapıyoruz, biz sana tapıyoruz!..

Varsın, teksin, yaratansın! Sana inanmıyanlar utansın!“
(Aka Gündüz, Hâkimiyyet-i Milliye Ulus, 4.1.1934)

„Huzuruna geldim gözlerim dolu dolu,
Eller Rabb kulu olsun, biz Ata'nın kulu!“

Bizim mevlidimiz:

„Gök kubbenin altında birden dize gelerek,
Gel Ey 19 Mayıs, essiz sabah merhaba
Ey Samsun'da karaya çıkan ilah merhaba!“ (B. Kemal
Çağlar)

Ezan; Atatürk'e tekbir;

„Atatürk Ekber, Atatürk Ekber! Ancak o var!..“

(...)

„Ne evliya ne peygamber, halkına yar Atatürk!“

3- M. Kemal fiiliyat ve icraatta da puttur;

Demek oluyor ki, fotoğraflarının asılmasında, heykellerinin dikilmesinde yatan mana, hedef, gaye budur. Daha açık bir ifade ile; resimlerinin asılmasında, heykellerinin dikilmesinde asıl maksat, kendisini bir put, memleketi bir puthane, milleti de putperest yapmaktır.

Çünkü, bu adamın fotoğraflarıyla Firavunlar, Nemrutlar, Karunlar ve Ebu Cehiller gibi, klasik putların; Lenin, Stalin ve Mao gibi modern putların fotoğraflarının asılması arasında bir fark yoktur. Esasen bu adamınki daha

katmerlidir. Çünkü; bunda nifak da vardır. Ve şu hükme girer:

„Kendilerine ibadet edilsin diye değil de; heykellerinin dikilmesiyle büyütülmeleri, ebedileştirilmeleri, gönüllerde yerleştirilmeleri gaye edinen kral, kumandan, liderlerin heykelleri gibi ki, bunların hükmü de haramdır. Yani; yapanlar da yaptırnanlar da evlerinde bulunduranlar da bu şiddetli haramı irtikâb etmiş olurlar. Bunların önlerinde saygı duyan ve duranlar küfre gitme, şirke düşme tehlikesine düşmüş olurlar. Bu heykellerin buldukları yerlere melekler girmezler.“ (Kastallanî, İbn-i Arabî'den naklen)

RESİM:

Sahibini dini yönden takdis veya dünyevî yönden ta'zim (büyütme) maksadiyle yapılan, çizilen resimlerin hükmü de haramdır. Hele tazim (büyütme) maksadiyle yapılan ve saygı maksadıyla da duvarlara ve benzeri yerlere asılan bu resimler zalim, fasık ve kâfirlere ait olursa haramlık şiddetlenir. (Mezahib-i Erbaa) „Bu tür resimlerin buldukları yerlere de melekler girmez.“ (İslam'ın Resim ve Heykel Hakkındaki Hükümleri, s. 84-85)

2- Taviz verme günahı:

Rejimin kontrolü altındaki öğretim ve eğitim müesseselerinden; yani resmî kurslardan, okul ve pansiyonlardan bir tane gösteremezsiniz ki, taviz üstüne taviz vermesin!.. Sınıflarına fotoğraflarının asılmasından saygı duruşuna, köşeler tertibinden belirli günlerde, medhedici konuşmalara, diploma belgelerinden sokaklardaki merasim geçitlerine kadar hep taviz üstüne taviz verilmektedir. Hatta rejim, tezgâhını öyle düzenlemiş ki, kendilerine güvenilir şahsiyetleri dahi önüne katıp sürüklemekte; kurucusu oldukları okulun 1989 yılına ait hazırlanan albümün, kitabın baş taraflarındaki hürmet

sayfalarından birinci numarada, Mustafa Kemal putu ve onun gençliğe hitabesi, arkasından gelen numarada ise kurucuların fotoğrafları yer almakta, birkaç sayfa arkada da meçhul öğretmenin önünde „Saygı ile eğiliyorum!“ ibaresi bulunmaktadır!..

İşte siz hakkı batıla karıştırırsanız, hak da ne yapar? Muhtil ile muhıkkı yanyana getirir de ibret dersi verir. Taviz vermenin acı neticesi!..

İYİ NİYETLE ASILIR MI?

„Biz o adamın yeni nesle, ne mal olduğunu gösteriyor ve anlatıyoruz. Bu itibarla sizin bahsettiğiniz manada çocuklar üzerinde etkili olmuyor, üstelik aleyhinde oluyor...“ diyorlar ve kendilerini haklı çıkarmaya çalışıyorlar...

Cevabımız odur ki:

a) Ders verirken o cesareti gösteren kaç öğretmen veya kaç idareci çıktı da bu adamı tanıtmaya yolunda: „Çocuklar! Şu fotoğrafın sahibi, din düşmanıdır; Şeriat'ı kaldırmış, küfrün ve kâfirin kanunlarını getirmiştir. Allah'a karşı başkaldırmış, dolayısıyla put ve tağut olmuştur. İmanın kalplerde yerleşmesi ve kökleşmesi için bu adama küfretmek, red ve inkâr etmek gerekir; Kur'an'ın tavsiyesi bu. Fotoğrafını hürmet makamına asmak şöyle dursun, yüzüne tükürmek ve oradan indirip hela çukuruna götürüp atmak gerekir!..“ diyebilen kaç tane hoca gösterebilirsiniz?

b) İyi niyet münkeratı değiştirir mi?

Bazılarının sık sık kullandığı ve kendilerini, takib ettikleri yanlış yolda haklı göstermek istedikleri, „özürü kabahatından büyük“ kabilinden içine düştükleri çıkmazlardan biri de „Ameller niyetlere göredir...“ şeklinde varit olan Peygamber hadisidir. Bu, Buharî hadisine istinad ederek derler ki; „Ameller niyetlere göredir. İslam'da olmasa bile, iyi niyetle bazı usul ve metodları takib edersek, bizim için caiz olur. Hatta bir kardeşin, İslam'a hizmet

için gayri meşru bir yola tevessül etmesi iyi niyetle olduğu takdirde iyi gözle bakmak gerekmez mi?..“ derler ve bu yolla kendilerini avuturlar.

Şimdi biz bakalım; şer’î deliller de böyle mi diyor? Kişilerin bu tahminleri ne derece geçerlidir?

1- İmamı Nevevi’nin kırk hadis şerhinde şu satırlar geçiyor:

„Bu hadisle murad taat olan amellerdir. Yoksa mübah olan ameller değildir. Harisî Muhasibi şöyle der: İhlas, mübah olan amellere girmez, binaları yüksek yüksek yapmak gibi. Aslında bu mübahtır. Ancak mescidler ve köprüler gibi, iyi niyetle yapıldığı takdirde müstehab olur.“

Aynı zat devamla şöyle diyor: „Ne mekruhta ne de haramda ihlas (yani iyi niyet) yoktur, düşünülemez. O kimsenin hali gibi ki, bakması helal olmayan emrede (bir güzele) bakıyor ve Allah’ın kudret sanatını tefekkür etmek üzere baktığını zannediyor. İşte bunda ihlas, iyi niyet yoktur...“ (ve düşünülemez.) Çünkü, o hadisin manası, İmam-ı Âzam’ın da kabul ettiğine göre, „Amellerin sıhhati, kabulü veya kemali, niyetlere bağlıdır...“ Aynı kitap sekizinci sayfasında şunları da kaydetmektedir:

„Niyyet; bir taraftan ibadetleri adetlerden ayırırken bir taraftan da ibadetler arasındaki (sevapca) farkları sağlar. At bağlama, aileye masraf yapma, mescidde oturma, yıkanma, hatta savaşma, iyi niyetle oldukları takdirde ibadet olur. İyi niyet yoksa adette kalır, adet yerine getirilmiş olur.“

Bu mevzuda bir de İmam-ı Gazali’yi dinleyelim:

„Sen bil ki; ameller, iş, söz, hareket, sükûn, celbetme, devfetme, zikir ve benzeri sayılması mümkün olmayan kısımlara ayrılmakla beraber taatlar, günahlar ve mübahlar olmak üzere üç kısma ayrılırlar.“

Birinci kısım günahlardır:

Günahlar, (iyi) niyetle yer değiştirmez. Binaenaleyh, cahil bir kimse senin „ameller niyetlere göredir“ Peygamber

(s.a.v.) hadis'inden günahların niyetle değişip itaat olacağını zannetmesi hiç de doğru değildir. Zira; hiçbir vakit günah, sevap niyetiyle, günah olmaktan çıkmaz. Böyle bir şeyin aslı yoktur. Başkasının kalbini almak veya anlamak için birini giybet etmek, başkasının malından yoksula yedirmek, medrese, mescid ve kışla gibi hayır yerini haram para ile yapıp da bunlarla hayır murad etmek gibi ki, bütün bunlar, cehaletten başka değildir. Ne şekil niyet ederse etsin, bunları zulüm, tecavüz ve günah olmaktan kurtaramaz. Şeriat'ın hilafına, şerle hayır kasdetmek ayrı bir şerdir. Şayet bile bile yapıyorsa, Şeriat'a cephe almış demektir; bilmiyerek yapıyorsa, cehaleti sebebiyle günahkâr olmuş olur. Zira, ilim öğrenmek, her müslümana farzdır. Hayırların hayır olması, Şeriat'la bilinir. Artık şerrin hayır olması nasıl düşünülebilir? Bu cidden uzak birşey! Belki bunu, insanın gönlüne terviç edip güzel gösteren gizli şehvet ve nefsin arzularıdır. Zira, gönül insanları kendisine çekmeye, mevki talebine ve nefsin aşırı istek ve arzularına meylerse, şeytan, hemen cahili aldatmaya yönelir ve aldatır. Bunun için Sehl: „Cehaletten daha büyük bir günahla Allah'a isyan edilmemiştir,“ der...

İmam Gazali (Allah kendisine rahmet etsin!); daha sonra şöyle devam ediyor:

„Demek ki, Allah Resulü'nün „Ameller, niyetledir“ sözü, şu üç kısımdan taat ve mübah ile ilgili olup, günah ile hiçbir ilgisi yoktur. Zira, taat (kötü) niyet ile günaha, mübah da niyet ile ya isyana ya da itaata dönebilir. Fakat günah hiçbir suretle itaat olmaya dönemez. Günahda niyetin tesiri yoktur...“ (İhya, c. 4, s. 357-359, Çağrı Yay., Arapça metin)

İşte; gerek İmam Nevevi'nin gerek İmam Gazali'nin, „İyi niyetlerin günahları değiştiremeyeceği, hatta meşru olmayan şeyleri, hayır niyetiyle yapmanın günah üstüne

günah olacağı yolundaki sözlerini gördünüz. Bu noktadan hareketle:

Gerek partilerin, gerek tavizcilerin ve gerekse te'lifçilerin ve diğer gayrî meşru metodlarla İslam'a, İslam davasına, iyi niyetle de olsa hizmet etmeleri mümkün mü? Günah üstüne günah değil mi? Ya bunları destekleyen yazarlara, yeni bir davet metodu ve yeni bir davet fıkhı oluşturmayı tavsiye eden, partici partisini iyi niyetle kullanıyorsa, bazı kuruluşlar da Türkiye'nin şartlarına göre bazı tavizler vermede fayda görüyorsa, bütün bunları hoşgörü ile karşılamayı tavsiye eden yazar ve çizerlere ne dersiniz?!. Ve nihayet şunu söyleyelim ki:

Böylelerinin fotoğraf asmaları, saygı duruşu yapmaları, Atatürk köşeleri tertip etmeleri, merasimlerine katılmaları, parti tüzüklerine, „Mevcut anayasa çerçevesinde ve Atatürk inkılabları doğrultusunda partimiz kurulmuştur,“ diye yazmaları, yemin merasimlerinde „Anayasayı, Atatürk inkılablarını...“ koruyacağına yemin etmesi, „Ben; her şeye karşı tarafsızım ama, Atatürk'e ve inkılablarına, anayasaya karşı tarafsız değilim; taraf tutacağım, onlardan yana olacağım!..“ gibi küfür sözleri söyleyenleri, haram işleri yapanların iyi niyetleri, haramı irtikâb etmekten ve küfre girmekten kurtarır mı? Buna kim „Evet“ diyebilir?!

3- Zaruretler haramları mübah kılmaz mı?

Bazı kendini bilmezler de bu kaideye sığınarak derler ki: „Zaruret var! Ne yapalım: Çocuklarımız cahil mi kalsın; dinini, Kur'an'ını öğrenmesin mi? İslam'a uygun bir yer gösterin oraya gönderelim!..“ derler ve kendilerini mazur göstermeye çalışırlar.

Bu efendiler, zaruretin ne demek olduğunu da nerelerde geçerli olacağını da bilmiyorlar. O halde bu kaideyi de iyi bilip istismar etmemeli!

Evet, „Zaruretler haramları mübah kılar“ kaidesi vardır.

Ama nerede ve nasıl vardır? Yeni müctehidler (!) bilmeli ki; zaruret, sıradan bir ihtiyaç değildir; o fevkalâde bir ihtiyaçtır. O, uygulanmadığı takdirde hayat tehlikeye düşüyor. O, insanın havaya ihtiyacı gibi bir ihtiyaçtır.

4- Farzla haram çatıştığında farz terkedilir: Farzla haram, vacib'le veya sünnet'le mekruh çatıştığında hangisi tercih edilir? İşte bu soruların cevabını arayalım:

Kur'an okuma ve öğrenme, yerine göre farz; yerine göre vacib, yerine göre sünnet'tir. İlmihal bilgileri de böyle. Farz da -mâlum- farz-ı ayn ve farz-ı kifaye olmak üzere ikiye ayrılır. Farz-ı kifaye olan kısım 12 ilimden ibarettir ki, ilim adamı yetiştirme demektir. Türkiye'de resmî çevrede ilim adamı yetiştirecek ne Kur'an kursu, ne İmam-Hatip ne de bunların üst kısmı? Bunlar verse verse namaz caiz olacak derecede Kur'an ile ilmihal bilgisidir. Binaenaleyh, bu kadar bilgi için fotoğraf asılı yerlere gitmeye ve o külfete girmeye gerek yok, ihtiyaç da yok!..

Bu kadarını, köy ve mahallelerde öğrenme ve öğretme gizli yapıldı. Bu devir, Halk Partisi'nin azılı devirleri idi. Bu kısım tedrisat yerleri, zaman zaman polis ve jandarma tarafından basılır, Kur'an ve Kur'an cüzleri karakollara götürülür, hocalar da hapse atılırdı. Bütün bunlara rağmen; İslamî şuura sahip, cesarete malik hoca ve çocuk velilerinin işbirliğiyle yürütülürdü. Ama, o yerlerde ne put vardı ne de fotoğraf!..

Demek oluyor ki, o günkü şartlar altında mümkün olan Kur'an talimi ve ilmihal bilgisi bugün de mümkündür. Hem daha kolay ve daha fazlasıyla. Öyle ise bu babda zaruret yoktur. Nitekim biz, Adana'da yüzlerce talebeyi, sekiz sene barındırdık ve gereken bilgileri de vermeye çalıştık. Hem de putsuz ve tavizsiz!..

5- Şimdi çocuk velilerine sormalı:

a) Böyle yerlere çocuk göndermenin vebali nedir?

b) Giden çocuklar, feyz ve bereket alıp melekleşir mi yoksa feyz ve bereketi kaybedip şeytanlaşır mı?

c) Böyle yerlere yapılan yardımlar hayra mı vesiledir yoksa şerre mi?

d) Bu şartlar altında okul açmak, kurs açmak, yurt açmak dine mi, yoksa puta, putperestliğe mi hizmettir?

e) Bütün bunlar hakkı batıla karıştırma; taviz üstüne taviz verme değil midir?

Netice:

a) Nehy-i münker:

İslam, aynı zamanda bir emr-i mâruf ve nehy-i münker müessesesidir. İslam'dan yana olup, onun emir ve tavsiyelerini tebliğ ve telkin etmek lazım olduğu gibi, koyduğu yasakların önüne geçmek, onları engellemeye çalışmak da her müslümana farzdır. Allah Resulü (s.a.v.) şöyle buyurur:

„İçinizden kim bir münkerin işlendiğini görürse onu eliyle, buna gücü yetmiyorsa diliyle, buna da gücü yetmiyorsa kalbiyle engellesin! Ve bu, imanın en zayıf derecesidir.“

Bu hadis-i şerif'e göre, bir müslüman fotoğraf asılı bir binaya girdiği zaman, o fotoğrafı sahibine sormadan yerinden indirip çöpe atacak; buna gücü yetmiyorsa, diliyle müdahale edecek, buna da gücü yetmiyorsa kalbiyle nefret duyacak ve böyle yerlere girmeyecektir. Şayet gitme zarureti varsa işini görüp oradan hemen uzaklaşacaktır. Ve bu şekilde davranması imanın en zayıf derecesidir. Ya bu derecenin altına düşerse; yani eliyle de diliyle de menetme olmadığı gibi, kalbiyle de menetme yoksa, üstelik herhangi bir sebeple -ilim tahsili olsa dahi- böyle binalarda oturmasının, yatmasının, ders verme veya ders almasının, para yardımında bulunmasının iman tehlikesini artık siz düşünün? Daha doğrusu: Bütün bunlar, imansızlığın birer

alâmeti değil midir? Diyanet mensupları, din profesör ve öğretmenleri, Nursîler, milliler, vahdetler!.. Ne buyururlar?!.. Yalanımız varsa, yanlışımız varsa, yazsınlar, neşriyatını yapsınlar. Memnuniyet duyar, müteşekkîr oluruz!..

b) Devlete talip bir kuruluş bilmeli ki, resmî çevrelerin açtığı ve açılmasına müsaade ettiği eğitim ve öğretim müesseselerinde ilim de yoktur, hayır da yoktur. Üstelik günah vardır, haram vardır, küfür ve şirk vardır!..

O halde müslüman kardeşlerimiz, bunların tümünden uzak kalmalı, dibde-köşede, şartlar uygun olmasa da, yasaklar konsa da yerler bulmalı, İslam'ın emir ve tavsiye ettiği şekilde ilmihal bilgisini de vermeli, ilim adamını da yetiştirmelidir. Avrupa'da camiilerin bulunması ve bantlarla çalışma nimet ve fırsatını da unutmamalıdır. Ve nihayet; öğretim ve eğitim müesseselerinin ya tümünü islah etmeli ya da hiç birine yanaşmamalı!

Himmet ve gâyet bizden, fırsat ve imkân Rabb'imizdendir!..

TÜRKİYE'DE İKİ DİN VE BİZ

Bizde kışkırtma yok, tebliğ var!

Evet; Türkiye’de iki din vardır. Biri Allah’ın gönderdiği ve indirdiği din, diğeri de devlet dini. Bir başka ifade ile; biri Kur’an’ın târif ve beyan ettiği, milletin inandığı din, öteki de devletin tanıdığı, resmen kabul ettiği ve müsaade ettiği din.

Bu iki din de „İslam“ ismini alırsa da muhteva (içeriliği) bakımından aralarında çok büyük farklar vardır.

Bir kısmına burada işaret edelim:

1- Sahası: Allah’ın gönderdiği dinin sahası, istisnasız bütün hayat safhaları olup insanoğlunun söz, fiil ve hareketlerini içine almış ve hepsi hakkında hüküm koymuş, müeyyideler getirmiştir.

Devletin tanıdığı din ise; Allah ile kul arasında bir vicdan işi olup camide olup bitendir; dünya ile bir ilgisi yoktur.

2- Allah’ın dininde; hem dünya hem de ahiret vardır: Devletin dininde ise sadece ahiret vardır; Din dünyaya karışmaz.

3- Allah’ın dininde; Din devlet bütünlüğü vardır; ibadeti siyasettir, siyaseti de ibadettir.

Devletin dininde ise; din ayrı devlet ayrıdır; ibadet ayrı siyaset ayrıdır. Bunları birbirine karıştırmak suçtur.

4- Allah’ın dininde; aile yönetimi dine, Şeriat’a bağlıdır. Devletin dininde ise, aile yönetimine din karışamaz, evlenme ve boşanmalar, karı-koca arasındaki hak ve görevler; İsviçre medenî kanunundan gelir, geçer.

5- Allah’ın dininde; eğitim ve öğretim sistemi dine göredir. Okul programları yapılırken ibadet saatleri gözönünde tutulur.

Devletin dininde ise eğitim sistemine din karışamaz; müfredat programları yapılırken ibadet saatleri nazari itibare

alınmaz.

6- Allah'ın dininde; basın-yayın dine göre çalışır.

Devletin dininde ise basın-yayına din karışamaz.

7- Allah'ın dininde; hâkimiyet kayıtsız şartsız Allah'ındır.

Devletin dininde ise, hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir.

8- Allah'ın dininde; kanun koyma yetkisi yalnız Allah'a aittir.

Devletin dininde ise, kanun koyma yetkisi millete ve millet meclisine aittir.

9- Allah'ın dininde; Anayasa Kur'an dır.

Devletin dininde ise, anayasayı millet ve temsilcileri yapar.

10- Allah'ın dininde; hukuk sistemi İslam'dır, İslam hukukudur.

Devletin dininde ise, hukuk sistemi İsviçre ve Roma hukukudur.

11- Allah'ın dininde; mahkemeler Kur'an'a göre kurulur; hâkimler hükümlerini Şeriat'a göre verirler.

Devletin dininde ise, İtalya, İsviçre ve benzeri ülkelerden getirilen kanunlara göre kurulur, hüküm ve kararlar da bunlara göre verilir.

12- Allah'ın dininde; kaynak Kur'an, örnek Peygamber'dir.

Devletin dininde ise, kaynak insan kafası, örnek Mustafa Kemal'dir.

13- Allah'ın dininde; şarap haramdır; meyhanesi de haram, fabrikası da haramdır.

Devletin dininde ise, bunların hepsi, caiz ve serbesttir.

14- Allah'ın dininde; faizin alınması da haram, verilmesi de haramdır.

Devletin dininde ise bunlar mübahtır ve caizdir.

15- Allah'ın dininde; zina mutlak surette haramdır ve yasaktır.

Devletin dininde ise, tarafların rızası olduğu takdirde

mubahtır ve caizdir; istedikleri kadar yapabilirler.

16- Allah'ın dininde; süt anne ve süt kardeşle evlenmek haramdır.

Devletin dininde ise, ikisiyle de evlenebilir; bir şey lazım gelmez.

17- Allah'ın dininde; tesettür vardır ve farzdır.

Devletin dininde ise, tesettür yoktur; kadın başını da açar, kışını da.

18- Allah'ın dininde; Cuma namazına gitmek farzdır. Cuma saatinde herhangi bir iş yapılamaz, günahdır.

Devletin dininde ise, işi bırakıp cuma namazına gitmek olmaz.

19- Allah'ın dininde; günah işleyenleri kınama ve onlardan nefret etme vardır. Ve bundan müslüman sorumludur...

Devletin dininde ise, hoşgörü vardır; adamın karısı veya kızı ile zina edilse bile bunu da hoşgörü ile karşılayacak ve susacaktır.

20- Allah'ın dininde; kötülükleri elle, dille, kalple engellemek, kerih görmek vardır ve her müslüman bundan sorumludur.

Devletin dininde ise, hoşgörü ile karşılanır ve ayıplanıp kınanmaz.

21- Allah'ın dininde; hakkı hak olarak, batılı da batıl olarak tebliğ etmek farzdır.

Devletin dininde ise, kimse kimseye karışmamalıdır.

İşte iki din! Malesef Türkiye'deki manzara bu! İki din birbiriyle mücadele halinde! Memleket bir savaş meydanı! Müslüman iki suyun arasında kalmış ve şaşırmıştır; devletin dinine mi uysun, Allah'ın dinine mi uysun?!. Bir taraftan Kur'an'ın emrettiği din, bir taraftan kemalizmin müsaade ettiği din!

İşte Türkiye'deki kavganın esas menşei budur.

Sürtüşmeler, anlaşmazlıklar, ihtilaflar, ihtiyatlar, geri kalmalar, itimatsızlık ve güvensizlikler, Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin kurulması, MİT teşkilatının seferber edilmesi, bir takım şahıs ve ailelerin hapishanelere atılacak mağdur edilmesi hep bu ikilik yüzündendir.

ÇARE:

İkiyi teke indirmek zorundasınız. Ya Allah'ın dinini tamamen kaldırıp, yasak edeceksiniz ya da devletin yarım yamalak dinini kaldırıp, onun yerine Allah'ın dinini, hem devlete hem millete hâkim kılacaksınız! Ya o, ya da o! İki bir arada yürümedi. Elli-altmış senedir denendiği halde yürümedi. Size düşen ya Allah'tan, Allah'ın dininden yana olmak, ya da devletten, devletin tanıdığı ve müsaade ettiği dinden yana olmak. Yani ikisinden birini tercih etmek zorundasınız.

Siz, müslüman olarak devletin dinini tercih edemezsiniz. Çünkü yarım, yanlıştır. Kabul etmediğin takdirde, nihayet hapishanesi vardır; Cehennemi yoktur! Fakat, siz, Allah'ın dinini tercih edip ondan yana olacaksınız ve olmalısınız. Çünkü Allah'ın dini haktır ve tamdır. Ucunda cennet vardır. Aksi halde dünyada rezil, ahirette sefil olursunuz. Sonunda da cehennemi boylarsınız.

Uçurumun kenarında:

İşte, bizim dert ve davamız budur. Bu durumu ümmet fertlerine tebliğ etmek ve duyurmaktır. Bu tebliğatımızla ne devlet düşmanlığı yapıyoruz ne de millet düşmanlığı. Hem uçurumun kenarında bulunan yarım ve yanlış din sahiplerini kurtarmak istiyoruz hem de, o yarım ve yanlış dincilere karşı sus-pus olduğumuz takdirde yine uçurumun kenarında bulunan bizleri kurtarmak istiyoruz; bunun için çırpınıyor, bunun için gayret ediyoruz. Tebliğ ve telkinatımızı bunun için yapıyoruz ve yaparken de ilmî ve fikrî zeminde kalıyor, kaba kuvvete baş vurmuyor, kışkırtma yoluna

gitmiyor, terörist bir harekete teşebbüs etme niyet ve maksadını gütmüyoruz. Gütmemiştir de!..

„Kaynağımız Kur’an, örneğimiz Hz. Muhammed’dir“ dediğimize göre, kendimizi sorumlu addedmişizdir ki, aslında öyledir; sorumluyuz. Yanlış din anlayışını tashih etmeye, noksanları ikmal etmeye başlamışızdır. Tebliğ yoluyla, telkin yoluyla başlamışızdır. Ve bu, başta hocalar olmak üzere her müslümana farzdır. Mü’min olmanın vasıflarından biridir, aksi yönde kalmak münafıklık olur. Kur’an şöyle der:

„Mümin erkekler ve mümin kadınlar, birbirlerinin velisidirler (dostlarıdır). İyiliği emrederler, kötülükten men ederler, namazı kılarlar, zekâtı verirler, Allah’a ve Resulü’ne itaat ederler. İşte onlara Allah rahmet edecektir. Allah daima üstündür, hikmet sabibidir.“
(Tevbe, 71)

„Münafık erkekler ve münafık kadınlar birbirlerindenidir: Kötülüğü emreder, iyilikten men eder ve ellerini sıkı tutarlar. Allah’ı unuttular. Allah da onları unuttu. Münafıklar; işte yoldan çıkanlar onlardır.“
(Tevbe, 67)

Biz, münafıkların safında değil, mü’minlerin safında yer almak için, mü’minler gibi, tebliğat ve telkinatımızı yapmak istiyoruz ve yapmaktayız. Ve bunun için yola çıktık ve diyoruz ki, İslam dini bir bütündür; ibadetiyle, siyasetiyle, devletiyle bir bütündür. Hayatın her safhası, her hareketi hakkında hüküm getirmiştir. Ve bunun bir istisnası yoktur ve hak din de işte budur. Bütün müslümanların böyle bilmelerini, böyle inanmalarını, böyle yaşamalarını ve böyle anlatmalarını Allah emretmiştir, farz kılmıştır.

Biz müslüman olarak, Hz. Muhammed (s.a.v.)’e ümmet olarak, dinin bu emrini, bu farzını yerine getirmeye çalışıyoruz ki, bu çalışma bir yönüyle de cihaddır. Kur’an’da

30'dan fazla ayet-i kerime'de yer alan cihad da farzdır, Allah'ın kesin emridir. Bu noktada da yanlış anlamalar vardır; „Cihad“ denince hemen tetik çekmeyi, savaş ilân etmeyi anlıyor bazıları!.. Halbuki cihadın safhaları vardır; nefisle başlar cihad; önce insan kendi nefisine karşı cihad açmalıdır; onu aşırı istek ve kötü duygulara karşı firenlemelidir ki, cihadın bu safhası, Peygamber diliyle en büyük cihad sayılır. Sonra cihadın ikinci safhası gelir; kötülüklerin ortadan kalkması, yanlışlıkların düzeltilmesi, hurafelerin bertaraf edilmesi için dil ile, kalem ile yani öğüt ve nasihatlarla; telkin ve tebliğlerle yapılan cihaddır. İşte bizim yaptığımız ve yapmakta olduğumuz cihad budur. Telkin ve tebliğ cihadıdır, öğüt ve nasihat cihadıdır, din hakkında yanlış telakkileri düzeltme cihadıdır. **„Din; Devletin anladığı, kabul ve müsaade ettiği din değil; Allah'ın gönderdiği ve indirdiği dindir...“** demek suretiyle yapılan bir cihaddır. Yoksa silahlı bir cihad değildir, savaş halindeki bir cihad değildir. Silahlı savaş hakkında Kur'an'da „Cihad“ kelimesinden çok „Kıtal“ kelimesi kullanılmaktadır.

Ve netice:

İşte onlar ve işte biz!

Onlar, yani kemalistler ne yaptılar? Allah'ın gönderdiği dini taşıyıcı ettiler, tahrif ettiler, bir takım dinî vecibelere yasak koydular, bir takım haramları mübah kıldılar, serbest ettiler; dinin bir kısım hükümlerini diğerlerinden ayırt ettiler, dini böldüler ve parçaladılar. Ve nihayet bir kısmını kabul bir kısmını red ve inkâr ettiler ve bu surette küfre ve kâfirliğe saptılar!..

Gidenler gittiler; yaptıkları bu melunâne işlerin, bu münafikâne hareketlerin hesabını vermek üzere gittiler. Dönüşü olmayan bir gidişle gittiler, telafisi ve tedavisi olmayan yaralar açarak gittiler, tamiri mümkün olmayan

tahribatı, ihanet ve hıyaneti yaparak gittiler!..

Dünküler gitti, bugünlükler de yarın elbet gideceklerdir. Hiç olmazsa bugünlükleri kurtarmaya çalışalım. Çalışmak her müslümana farzdır. Her müslüman bundan mesuldür. Evi yanan birisinin evini kurtarmak gören ve bilen her müslümana bir vecibe, bir mesuliyet olduğu gibi bu da bir vecibedir, bir mesuliyettir.

İşte biz bu vecibeyi yerine getirmek, bu mesuliyetten kurtulmak istiyoruz. Bunun için yola çıktık. Bize kızanlara, Kur'an'ın şu ayetini hatırlatmakla bahsi kapatıyoruz:

„Ey benim kavmim! Neden ben sizi kurtuluşa çağırdığım halde siz beni ateşe çağırıyorsunuz? Siz beni Allah'ı inkâr etmeye ve bilmediğim şeyleri O'na ortak koşmaya çağırıyorsunuz; bense sizi O aziz ve çok bağışlıyan Allah'a çağırıyorum.“ (Mü'min, 41-42)

NEYİN BAYRAMI?!

23 Nisan, 19 Mayıs, 29 Ekim ve benzeri günler neyin bayramlarıdır? Bunlar müslümanlar için birer bayram günü değil, birer kara gündür. Zira:

1- „Devletin dini İslam’dır“ maddesinin anayasadan kaldırılmasını;

2- Allah kanunlarını ve Kur’an hükümlerini kaldırmanın;

3- Şeriat’ı ve şer’iyye vekâletini lağvetmenin;

4- Hilâfet’i kaldırıp, Ümmet-i Muhammed’i Halife’siz bırakmanın;

5- Mahkemelerden, ailelerden ve mekteplerden Kur’an’ı ve Kur’an hükümlerini kaldırmanın;

6- Cuma günkü tatili kaldırıp milyonlarca müslümanın cumaya gitmesine engel olmanın;

7- Medrese ve tekkeleri kapatıp, Ümmet-i Muhammed’in ilim ve feyz almalarına mani olmanın;

8- Kur’an harflerini kaldırıp yerine latin harflerini getirmenin;

9- Mekteplerden din derslerini kaldırmanın;

10- İslam takvimini kaldırıp, yerine İslam olmayan miladî takvimi kabul etmenin;

11- Kılık kıyafeti değiştirmenin;

12- Kadınların ve kızların namusundan ibaret olan başörtülerine el uzatmanın;

13- Kâfir şapkasını giymenin;

14- Halk evlerini açmanın, diskotek ve dans evlerine müsaade etmenin;

15- 19 Mayıs’larda gelinlik kızları soyup soğana çevirerek mayısa bulaştırmanın;

16- Meyhaneler açıp şarap içmeyi, fuhuş yuvalarında zina etmeyi, faiz alıp vermeyi serbest saymanın;

17- Allah'a mahsus olan hâkimiyet hakkını, kanun koyma yetkisini millete tanıyıp, milleti putlaştırmanın;

18- Putlar önünde divan durup, saygı duruşu yapmanın;

19- Devleti dinden, dini devletten ayırıp, dini devletsiz, devleti de dinsiz bırakmanın;

20- Elhasıl küfrün ve kâfirleşmenin, putun ve putperestliğin temellerinin atıldığı günlerdir.

İşte; Mustafa Kemal'in getirdiği inkilâblar, devrimler ve devirmeler bunlardır. Ve işte, kemalistlerin, övmekle bitiremedikleri devrimler bunlardır!..

Binaenaleyh; herhangi bir müslüman, bu günlere bayram gözüyle bakamaz ve bayram olarak kabul edemez!.. Çünkü, görüldüğü üzere, bu günler; müslümanın din ve imanına, Kur'an ve mukaddesatına, namus ve hürriyetine, haysiyet ve şerefine, tarih ve kültürüne, örf ve adetine karşı işlenen ihanet ve hiyanetin, vurulan darbe ve yapılan tahribatın, müslümanların ağızlarına kilit vurmanın, karşı çıkanları darağaçlarında sallandırmanın veya zindanlara atıp korkunç işkencelere tabi tutmanın ve nihayet ehl-i iman'a kan kusturmanın temellerinin atıldığı, kararlarının alındığı günlerdir.

Kalbinde azıcık imanı olan bir müslüman, bu kara günleri nasıl bayram kabul edebilir?! Oturup ağlaması ve kurtuluş çarelerini araması lazım gelirken, tertip edilen merasimlere, düzenlenen şenliklere nasıl katılabilir?! Bu, onun dininin de, imanının da, nikâhının da gitmesine sebep olmaz mı?!.

Şayet katıldın ise, hemen Kelime-i Şehadet getir, tevbe ve istiğfar et ve bir daha katılmamaya karar ver ve bu yazıyı da başkalarına okut!..

BATIL SİSTEMLER VE HOCALAR

Sualler:

Sual: 1- İslam'ın devlet yapısı bir tane olduğuna göre bu devlete giden yol da bir tane midir? Veya birkaç tane olabilir mi? Yani; İslam, devlet yapısını vahye ve Şeriat'a dayandırıp bizzat kendisi tayin ve tesbit ettiği gibi, devlete giden yolu da bizzat kendisi tâyin ve tesbit edip bildirmiş midir, yoksa serbest mi bırakmıştır? Mesela: Particilik de bir yol mudur? Mesela: Bir partiye oy veren veya en azından partiye karşı çıkmayan Süleymanîler'in, Nursîler'in, ülkücülerin tâkib ve tatbik ettikleri, rejimle iç içe, tavizci ve uzlaşmacı, sentezci ve kavmiyetçi metodlar da birer yol mudur veya hoşgörücü zihniyete sahip vahdetçilerin ve Ehl-i Sünnet'i ve kaynaklarını hor gören bey'atçıların takib ve tatbik ettikleri metodlar da birer yol mudur?

Sual: 2- İslam'ın devletine giden yol bir tane olup vahye ve Şeriat'a dayandığı ve aynı zamanda taviz vermeyi ve en azından hakkın karşısında susmayı dahi kabul etmediği takdirde:

Diğer metodlar batıl mıdır? Batıl ise:

a) Metodu yanlış ve batıl olan kuruluşlara katılan cemaatlerin şer'an hükmü nedir?

b) Böyle kuruluşlarda imamlık yapan hocaların arkalarında kılınan namazların şer'an hükmü nedir?

c) Ayrıca laik rejimin dümen suyunda giden, Şeriat'ın değil de rejimin yanında yer alıp laik ve kemalist rejimi müdafaa eden ve Şeriat'ın devlet olmasını isteyen cemaat ve hocalara düşman kesilen hocaların şer'an hükmü nedir?

Sual: 3- Bir caminin kürsü ve minberinde İslam'ın hem din hem devlet olduğu anlatılmazsa, laik ve kemalist rejimin küfür ve kâfir düzen olduğu, Mustafa Kemal'in bir put, onun

getirdiği rejimin de bir putperestlik rejimi olduğu söylenirse, böyle camilere yardımda bulunmak, gidip namaz kılmak caiz midir?

CEVAPLAR:

Cevap: 1- İslam vahye dayanan bir dindir; kaynağını Allah'tan alır. „**Kaynak Kur'an, örnek Peygamber**“ düsturundan hareket eder. Ve, bu noktadan hareketle devlet sistemini bizzat kendisi tâyin ve tesbit etmiş ve o sisteme uyulmasını emretmiştir. Keza; devlete giden metod ve usulü de bizzat kendisi tayin etmiştir ve tavize asla müsaade etmemiştir.

Binaenaleyh, „Hak dava“ bir tane olduğu gibi, „Hak metod“ da bir tanedir. O da fetvası alınan „Tebliğ“ metodudur, Peygamberî bir methodur. Diğer metodlar, yani tebliğ metodunun dışında kalan metodlar ise -isimleri ne olursa olsun- yanlıştır, batıldır demiş, tümünü red ve inkâr etmiş, takbih ve tel'in etmiştir. (Metod çeşitlerini, bunların tenkid ve tahlillerini „**Yeni Neslin Görevi**“ başlığını taşıyan yazıyı mutlaka okuyunuz!)

Elhasıl; Parti metodu da onun şemsiye ve ayakkabısı da Şeriat değildir. Taviz veren bir metod da Şeriat değildir. Hoşgörülü olmak için hakkı-batılı söylemiyen bir metod da Şeriat değildir. Bunların hiç birinin fetvası yoktur ve bulunamaz. Çünkü: „**Hakkın ötesinde delaletten (batıldan) başka bir şey yoktur.**“ (Yunus, 32)

Cevap: 2- Hak metodun (yani tebliğ metodunun) dışındaki metodlarla çalışan kuruluşlara katılan:

a) Cemaatlerin durumu:

Cemaatler günahkârdır. Batıla hizmet etmekte, para ve gayretleriyle batılın ayakta durmasını ve yaşamasını sağlamakta, bilerek veya bilmeyerek tefrikaya (ayrılık ve gayrılığa) sebebiyet vermekte ve Ali İmran Suresi'nin 103. ayetinin hükmüne ters düşmektedirler. Dolayısıyla sevap

yerine günah kazanmaktadırlar. Bunun hesabını ne dünyada verebilirler ne de ahirette!..

b) Hocaların durumu:

Hocaları bu hususta dört gruba ayırmak lazım:

1- Metodu ve sistemi hak olmayan, üstelik tâviz veren bir kuruluştaki çalıştıkları halde kuruluşun yanlış olduğunu söylemezler; para için, makam için sus-pus olurlar. Hak-batıl mücadelesinde susmayı tercih ettikleri için günahkârdırlar, haram işlemektedirler ve fasık hükmüne girmektedirler. Dolayısıyla arkalarında namaz kılmak mekruhtur.

2- Sistem ve metodu „Hak“ olmayan bir kuruluştaki çalışmanın yanında susmuyor, müdafaasını yapıyor ve bu suretle batıl bir kuruluşun ayakta durmasına, mevcudunu muhafaza etmesine, genişleme ve yayılmasına sebebiyet veriyorlar.

Bunlar; Bakara, 159, 174-175 ve Ali İmran, 187. ayetleriyle tel'in ve takbih edilenlerin şümülüne girmenin yanında hem „Dall“ hem „Mudill“ olmaktadır. Akl-i selim sahibi bunların arkasında namaz kılmaz. Çünkü arkalarında kılınan namazda en azından en şiddetli (harama yakın) kerahet vardır. Mezhepsiz imamlar da böyledir.

3- Şeriat'a ve Şeriat'ı savunanlara düşman olanların yanında yer alan kemalist ve laik rejimi savunan hocalardır. Bunlar da birer mel'un ve birer bel'amdır. Kur'an, bunları A'raf Suresi'nde köpeklere, Cuma Suresi'nde eşeklere benzetmektedir. Bunların arkalarında namaz kılmak şöyle dursun, tevbe edip, kemalist rejime karşı çıkıp, ona düşmanlıklarını ilan etmeden ve yıktıkları gönülleri ıslah edip düzeltmeden ölürlerse, namazları dahi kılınmaz. Köpek ve eşek leşleri gibi bir çukura gömülürler.

4- Kendi başlarına birer buyrukturlar. Sistemle, siyasetle ve devletle bir alakaları yoktur. Bir cami açabilirlerse veya

bir cami ele geçirebilirlerse ve bu arada zayıf iradeli, şuurdan mahrum, gayesiz ve hedefsiz ve aynı zamanda korkak bir kaç cemaat da bulabilirlerse ve maddî ihtiyaçlarını da bunların sırtından temin ederlerse; „Gel keyfim gel!“ derler ve ötesini düşünmezler.

Bu tip hocalar, bir taraftan Ali İmran Suresi'nin 103. ayetine ters düşerken bir taraftan da cemaatleri uyutma ve avutma durumuna düştüklerinden haram işlemektedirler. Dolayısıyla arkalarında namaz kılmak mekruhtur.

Cevap: 3- Hayır! Böyle camilere ne gidilir ne de yardım edilir ve ne de namaz kılınır. Allah'ın Şeriat'ı anlatılmayan camiler artık Allah'ın evi ve Allah'ın camisi olmaktan çıkmıştır, tağuta hizmet eden birer merkez haline gelmişlerdir.

Velev ki, böyle olan camilerin cemaatleri hep derviş olsun; hüküm değişmez. Ne gidilir ne de namaz kılınır. Çünkü, zikir için cihad terkedilmez...

NOT: 1- Ve nihayet bu; mezkûr ayetlerin şumulüne girmemek için bir tebliğdir, hakkı duyurmaktır. Yoksa bazılarının zannettiği gibi, şahıs ve şahsiyetlere, fert ve cemaatlara çatma değildir, düşmanlık değildir; onları uçurumun kenarından kurtarmaktır...

2- Bu yazı çoğaltılıp dağıtılacak, itiraz edenlerden yazılı cevap istenecektir.

3- Mezhebsizler ile cihad kaçkını ve şeytanın maskarası yalancı dervişler hakkındaki yazıları bekleyiniz.

İRAN'A BAKIŞ

Soru: İnan İslam Devrimi'ne karşı tutumunuzda son zamanlarda kimi değişiklikler olduğu iddia ediliyor. Hatta ünlü Rabıta teşkilatının sizinle iyi ilişkiler kurmaya çalıştığı ve bu açıdan münasip bir zemin bulduğu yolunda yorumlar var. Ne dersiniz?

Hocaoğlu: İnan İnkılabı hakkındaki tavrımız, kimliğimizi bildiren tebliğın onuncu maddesinde beyan edilmiştir. Nettir ve kesindir. Orada „İnkılab İslamîdir, mezhebî değildir“ derken, yapılan inkılab devlet idaresinde olmuştur. Yani tağutî bir sistem yıkılmış, İslamî bir sistem getirilmiştir. Getirilen bu sistem, „Mezhebî değildir“ demenin manası da „Mezhebi ortadan kaldırmıştır veya değiştirmiştir...“ manasında değildir. Yani mezhepde yapılan bir inkılab, bir değişme değildir. Şah devrinde mezhep ne ise, inkılabdan önce ne ise, inkılabtan sonra da mezhep aynıdır; Şia mezhebidir. Kurulan devlet, Şia mezhebini gözardı etmemiştir. Bu husus anayasalarında da yer almış ve şöyle denmiştir:

„Mezhep Caferî ve İsna Aşeriye'dir ve bu madde ebedidir, değişiklik kabul etmez.“

Bildirimizde „**Karşı çıkma veya teslim olma bahis mevzuu değildir!**“ denmiştir. Bunun manası; İnan inkılabına düşman olup karşı çıkmayız, bey'at edip teslim olmayız, olamayız. İslam kardeşliği seviyesinde münasebetlerimizi sürdürürüz... Ehl-i Sünnet'ten olup da düşman olanlara karşı tavrımız sert olduğu gibi, „Bey'at ettik, teslim olduk...“ diyenlere karşı da tavrımız aynıdır, tasvib etmiyoruz...

İşte İnan ve İnan inkılabı hakkındaki tesbit ve tavrımız budur. Dün bu idi, bugün de budur, yarın da bundan başkası

değildir ve olamaz. Çünkü bu, Ehl-i Sünnet olarak mezhebî inancımızın bir gereğidir. Benim İmam Eş'ari'm, benim İmam Maturidi'm gibi Ehl-i Sünnet âlimleri ve müctehidleri Şia'ya böyle bakmışlar, hatalarına rağmen, İslam çerçevesi içinde mütalaa etmişler; tekfir etme yoluna gitmemişlerdir.

Her Ehl-i Sünnet mensubu bundan farklı düşünemez. Düşünürse o Ehl-i Sünnet'in dışına çıkmıştır. Ve bu arada şunu belirtmek isterim ki, aradaki mezheb farkları, herkes kendi mezhebine bağlı kalmak kaydıyla, işbirliği, güç birliği yapmaya mani değildir.

Bütün bunlar nazar-ı itibara alınırsa, kimse: „Cemaleddin Hoca İran İnkılabı hakkında geriye veya ileri gitti...“ diyemez. „İleri gitti“ diyenler, Ehl-i Sünnet noktasında geri kalanlardır. Geriledi diyenler de Ehl-i Sünnet noktasında ileri gidenlerdir. Yani İran İnkılabı hakkında bizi tenkid edenler; ifrat ve tefritte kalanlardır. Yoksa, Ehl-i Sünnet noktasında kalanlarla bizim bir kavgamız yoktur ve olamaz da.

Rabıta ile bir meselemiz de yoktur. Ne onların böyle bir taleplerinden haberimiz vardır, ne de bizim böyle bir talebimiz olabilir.

Bu vesile ile ve yayınınız vasıtası ile İran mesullerine şunu duyurmak isterim: „Avrupa'da ve Türkiye'de bir grup türedi. Bunlar, bir taraftan İran'a bey'at ettik teranelerini çalarken, diğer taraftan da Ehl-i Sünnet kaynakları ve müctehidleri aleyhinde bir kampanya açmışlardır. Sayıları çok az olan ve ilimden behresi bulunmayan bu grubun sermayesi de yalan ve iftiradır. Ve bu halleriyle cemaatlerin nefretini kazanmışlardır. Bu sebeple Ehl-i Sünnet cemaatleri bunları adeta tecrid etmiştir. Buna rağmen ortalığı karıştırmaktan geri durmamaktadırlar ve her buldukları yerde huzursuzluk çıkarmaktadırlar.

Bunların bu tip davranışları, ulema çevresini ve Ehl-i Sünnet müslümanlarını tedirgin etmekte, iki kesim arasında

inkılabla meydana gelen yumuşak, sıcak ve dostane hava; yavaş yavaş soğumaya, sertleşmeye doğru gitmektedir ve bu gidişin nerede duracağı pek belli olmamaktadır.

Müslümanların aklına ister istemez şöyle bir soru gelmektedir: Bunlar nereden kaynaklanıyor? Bunların arkasında kim var? Cevap olarak iki şeyden biri: Ya İran'dır, ya da iki

kesimi birbirine düşürmek isteyen İslam düşmanlarıdır. İran'dır, İran mesulleridir diyebilmemiz için elimizde ve önümüzde çelişkili rivayetler ve davranışlar vardır.

Avrupa'ya gelen mesullerden aldığımız cevaplar, „Hayır“ şeklindedir. „Biz kimseden bey'at istemiyoruz ve kimsenin işlerine karışmayız. Kim İmam Humeyni'ye bey'at alıyor derse yalan söylemiştir!..“ istikametindeki beyanlarının dışında ayrıca bize diyorlar ki: „Sizin İran hakkındaki tesbitiniz en isabetli bir tesbittir.“ İşte bir taraftan böyle sözler!.. Diğer taraftan ise, o kabil davrananlara kucak açılıyor, iltifatlar ediliyor! Mesela: Avrupa'da iken bey'at meselesini ortaya atan, sonra da İran'a giden ve orada bey'at ettiğini bizzat açık açık söyleyen ve ayrıca bey'at edilmesi lazımdır diye de toplantıya yazılı teklif getiren ve bu teklifleri getiren ve bu teklifleri resmen basılıp toplantıya katılanlara dağıtılan ve her tarafa gönderilen (...) kimileri var ki, İran mesulleri tarafından iltifatlar görüyor.

İşte işin bir tarafı da bu!..

Bir başka çelişkili mevzu, Ayetullah Humeyni'ye verilen ünvanlar: „Naib-i imam (çünkü asıl İmam Mehdiyi-Muntazar ki, 12. İmam olup 1117 sene önce mağaraya girip geri dönmeyen ve Şia akidesine göre gelmesi beklenen zattır...), sonra İmam-ı Ümmet (ümmetin imamı), daha sonra Rehber-i Ümmet (ümmetin rehberi) ve son olarak bir arkadaşımızın yaptığı bir röportajda ise, „İmam Humeyni ümmetin imamı olmak üzere bizim adayımızdır. Başkaları

da adaylarını gösterebilirler!..” denmekte.

Şimdi düşünelim ve birbirimize soralım: Bunlardan hangisi doğru?

Seneler önce ben, İran basın-yayın mensuplarıyla yaptığım bir mülakatta, İran mesullerine bilhassa şu iki hususu iletmiştim: „Münasebetlerimizin devam edebilmesi için sizden iki şey istiyorum: Bunlardan biri, bizim mezhebî akidemizi rencide edecek sözlerinizi işitmek, yazılarınızı okumak istemeyiz. Mesela: Sahabeye ve halifelere dil uzatmanız, size bir fayda getiremeyeceği gibi, bizi de en azından üzer ve bağların kopmasına sebebiyet verir. İkincisi: Mezhebini, mezhebimiz arasında yayma politikasını takib etmeyeceksiniz! Bu da size bir fayda getirmeyeceği gibi, cemaatlerimizi cemaatlerinizden soğutur ve iki kesimi birbirine düşürür.“

İşte, şimdi aynı endişe ve aynı tehlike ile karşı karşıyayız. Yukarıda da söylediğimiz gibi, neşriyatınız vasıtasıyla İran mesullerinden şunu tekrar istiyorum: Ya ortaya çıkıp mertçe „Biz bey’at istiyoruz; İmam Humeyni İslam âleminin halifesidir, herkes ona bey’at etmeye mecburdur; etmeyenleri asi ve bağı sayıyor ve onlarla savaşmayı göze alıyor!..” Ya böyle desinler ya da „bey’at, bey’at“ deyip kraldan çok kralcı kesilenlere yüz vermesinler; böylelerini red veya inkâr etsinler ve bu hususu resmî bültenlerinde efkâr-i umumiyyeye duyursunlar!.. Yoksa, ister istemez insanın aklına, „Bunlar takiyye mi yapıyorlar?“ sorusu gelmektedir.

**İSLAM'DA PARTİYİ
DESTEKLEME
YOKTUR VE
GÜNAHTIR!..**

Kur'an şöyle der:

„Bile bile hakkı batıla karıştırmayın, hakkı ketmetmeyin!“ (Bakara, 42)

Bilindiği ve bizim defalarca ifade ettiğimiz gibi İslam; hem dindir hem devlettir, hem ibadettir hem siyasettir. İslam Dini'nin özünde ve yapısında siyaset vardır, devlet vardır. Hem öylesine vardır ki, din-devlet ilişkisi, ruhla beden gibi birbirini tamamlayan iki unsurdur. Binaenaleyh, bunları birbirinden ayırmak mümkün değildir. Bu itibardır ki:

„Devlet demek, dinin hayata ve hayatın her kademesine ve her kuruluşuna hakim olması demektir.“

Dava ve metod:

Dava demek, Şeriat-ı Muhammediye'yi hayatın butününe hakim kılmaktır. Metod ise, Şeriat'ı hayata hakim kılmanın yoludur.

Şimdi bir soru ortada: Bu yol parti midir, tebliğ midir?

El-Cevab: Parti olamaz. Neden? Çünkü:

1- Particilik vahye dayanmaz; hakkında ne bir ayet vardır ne de bir hadis.

2- Particilik hakkı batıla karıştırmadır; bir uzlaşma politikasıdır. Küfrü İslam'a bulaştırma ve karıştırmadır;

3- Particilik taviz vermedir:

a) Particilikte hareket noktası kemalizm olduğu gibi, gayesi de kemalizmi korumak ve yaşatmaktır (partiler kanununa bak!);

b) Particilikte „Besmele“ Mustafa Kemal adına çekilir (parti tüzüklerine bak!);

c) Particilikte esas, kemalist anayasadır (parti tüzüklerine bak!);

d) Particilikte parti mensublarının feyz ve bereket kaynağı Anıtkabir'dir (parti kurucuları, Refah da dahil, hep oraya koşarlar ve istisnasız hepsi koşmuştur...);

e) Particilikte yemin, şeytanî bir yemindir;

f) Particilikte partiler Allah'ın değil, putun gözetimi altında çalışırlar;

g) Particilikte particilerin binalarına melekler girmez. Çünkü, resim asılıdır; şeytanlar cirit atar;

h) Particilikte partiler, İslam'ın değil, İslam'la uzlaşması mümkün olmayan demokrasinin vazgeçilmez unsurlarındandır;

i) Particilikte partiler Kemalist kâfir rejimini ayakta tutan kuruluşlardır;

j) Particilikte partiler, müslümanları uyutma ve avutma politikası güderler.

Bunun da ötesinde, demokrasi ve onun vazgeçilmez unsuru partiler, gözlerde büyütüle büyütüle, kafalar meşgul edile edile adeta bir din haline getirilmekte ve; „**Sizin dininiz size, bizim dinimiz de bize!**“ şeklinde ilahî beyanla yasaklanan küfürle uzlaşmaya ve şirke bulaşmaya müslümanlar sinsice itilmektedir.

k) Particilikte partiler, İslam'ın devlet olmasını engelleyen veya geciktiren en büyük âmillerdir;

l) Particilikte partiler, Ümmet-i Muhammed'i parça parça eden fitnelerdir;

İşte bütün bunları hatta sadece birini gözönüne alınırsa, particiliğin şeytanî bir düzen olduğu kendini gösterir. Ve işte bundan dolayıdır ki, gerçek ilim adamları ve samimi din uleması partiye „Hayır!“ demişlerdir. Mesela:

1- Hasan El-Benna: „... İslam particiliğın getirdiğı bu şeyleri şiddetle haram kılmıştır. (Mecmuatürresail, İmam Şehid Hasan El-Benna, s. 287-290)

2- Bediüzzaman Said-i Nursî: „... Partiler muzırdır;

çünkü, meleği şeytan, şeytanı melek gösterir.“ (Hutbe-i Şamiyye: 98, Kastamonu: 86)

3- Seyyid Kutub: „... Bunlar, ne İslam akidesinin (inancının) karakterini anlamışlar ne de kalplerin kapısının nasıl açılacağını öğrenmişlerdir.“ (Fizilal-il Kur’an, Yusuf Suresi, Ayet 108)

4- Mehmed Zahid Kotku: „... Evvela partiler hiç de doğru olmayan teşkilatlardır; memleketteki vahdeti, birliği bozmaktadırlar.“ (Mü’minlerin Vasıfları, Saha Neşriyat, İstanbul baskısı, 1982, s. 77)

5- Necip Fazıl: „... Parti bölücü alet, batıdan bize hibe!“

Biz de diyoruz ki, partcilik İslamî bir kuruluş değildir; insan kafasının mahsulüdür. Batıdan İslam âlemine gelmiştir. Dolayısıyla „Sırat-ı Müstakim“ değildir. O halde parti yoluyla İslam devletine gidilmez!..

Bir taraftan ilim adamlarının bu kabil beyanları, bir taraftan Türkiye’deki denemeler, gün geçtikçe partciliğin şeytanî yüzünü ortaya çıkarmakta, Türkiye’de ve burada bilhassa müslüman gençlerce partcilik terkedilmekte ve tarihin çöplüğüne atılma yoluna girmiş durumdadır.

Ve netice:

Metodun iki şikkından biri atıldığına göre, önümüzde sadece, peygamberler tarafından da tatbik ve takib edilen „**Tebliğ**“ metodu kalmıştır.

Tebliğ metodu ise, video, teyp ve kasetler, kitap ve broşürler, mektup ve dergiler götürmek ve göndermek, ev ziyaretleri ve sohbetleri tertip etmek suretiyle İslam’ın hakikatlarını, din-devlet bütünlüğünü duyurmak ve anlatmaktan ibarettir. Bize düşen bu kadar! Ötesi Allah’a aittir. Çünkü, kalpler O’nun elinde!..

O halde; sandık başına gitme zorunda kalan müslümanın oy pusulası şudur:

„Partiye hayır, tebliğe evet!..“

Not: Partiye oy verelim mi veya destekliyelim mi diye soran kardeşlerimize cevaptır!

"İslam'da Partiye Destekleme Yoktur ve Günahdır" başlıklı bildirin sonuna "O halde; sandık başına gitme zorunda kalan müslümanın oy pusulası şudur: **„Partiye hayır, tebliğe evet!..“** diye yazılmıştı.

Ancak **"Beyyineler 5 - Hâkimiyyet"** kitabında da yazıldığı üzere, "Şirk Fetvası" neşredildikten sonra ne sandık başına gidilebilir, ne de oy pusulası atılabilir.

Bununla ilgili geniş mâlumatı yine **"Hâkimiyyet"** kitabında bulabilirsiniz!

DÜNYAYI FESADA VEREN İKİ PUT

Tevhid akidesi:

Allah birdir, eşi ve benzeri yoktur. Mülk O'nundur. Bütün kâinatı yaratan, kâinata nizam ve ahenk veren O'dur. Koyduğu kanunlarla âlemi ayakta tutan O'dur.

Kâinat içinde en şerefli mahluk insandır. İnsan, Allah'ın halifesi, kâinatın efendisi! Yapacağı hususlarda emir ve tâlimatı O'ndan alır, O'nun adına ve O'nun namına yapar. Herşeyin başında Besmele çekilmesinin hikmeti budur. Elhasıl: Allah „**Rabb**“, insan „**Kul**“dur. Dolayısıyla rububiyet makamı Allah'a, ubudiyyet makamı insana aittir. Hâkimiyet hakkı, kanun koyma yetkisi Rabb'a mahsus, kanunları icra görevi kula mahsustur. Hülâsa Allah emrecek, kul yapacaktır. İşte Tevhid budur!

Şirk:

Tevhid inancına ters düşen her şey, her inanış şirk, puttur ve tağuttur. Şirk, put ve tağutun çeşitleri çoktur; devirden devire değişir, kılıf değiştirir; bir taş parçasıdır, bir heykeldir, bir gök cisimidir, bir hayvandır, bir insandır, bir sistemdir... Görünüşte bunlar birer timsal ve birer semboldür. Manada ve gerçekte ise bunlar birer tağut ve birer puttur. Taşdıkları müşterek vasıf ve özellik ise tek bir şeydir; o da hâkimiyettir, hâkimiyet meselesidir. Ve şu şekilde özetlenir:

Allah'ın hâkimiyetini reddetme; „Ya Rabb'i! Varsın güzelsin, ibadetler sana mahsustur, hesabını da sen soracaksın!.. Fakat, dünyada bizim işimize, bizim devletimize, bizim siyasetimize karışma! Bizim işimizi biz biliriz, kanunumuzu kendimiz yaparız!..” derler ve bu inanç içinde bulunurlar. İşte put zihniyeti ve işte putçular!.. Kur'an tabiriyle; şirk ve müşrikler!..

İKİ PUT VE İKİ SİSTEM:

Günümüzün dünyasının gündeminde iki put vardır. Bunlardan biri komünist sistem, diğeri demokratik sistemdir. Aralarında farklar varsa da „**Rabb**“ tanımama da „Rabb“in hâkimiyyetini kabul etmemede müşterektirler, aralarında dolayısıyla bir fark yoktur. Komünist sistem „Rabb“i red ve inkâr eder, varlığını kabul etmez ve inanmaz. Demokratik sistem ise „Rabb“i red ve inkâr etme yoluna gitmez ise de O'nun elinden hâkimiyyet hakkını alır insanın eline verir. İnsanı Rabb'isiyle karşı karşıya getirir, onu put ve şerik yapar.

BİRİ YIKILDI:

Bu iki puttan biri yıkıldı, gitti. İnsanlık, komünist tağutundan kurtuldu. Fakat, maalesef demokrasi putu, bütün dehşet ve şiddetiyle hüküm sürmektedir. İki arasında bir mukayese yapacak olursak: Komünizm; açık-net bir tağut, mert bir kâfirdir. Diyor ki: „Ben; din, Allah, ahiret tanımam, dünya benimdir. İdaresi de bana aittir. Bana kimse karışamaz; kanunumu ben yapar, çatımı ben çatarım!..“

Demokrasi putuna gelince: O, sinsidir, o iki yüzlüdür, o münafıktır. Bir taraftan „Allah“ der, bir taraftan „Tağut“ der. Kur'an'ın beyaniyle ve kelimenin tam manasıyla: „**Onlar ki, Allah ile beraber başka bir ilâh kabul ederler.**“ (Hicr, 96)

„**Bunlar Rabb'inin sana vahyettiği hikmetlerdendir. Allah ile beraber başka bir ilah edinme! Sonra kınanmış, koğulmuş olarak cehenneme atılırsın!**“ (İsra, 39)

„**Atın cehenneme her inatçı kâfiri, hayra (bütün gücüyle) engel olan her azgını, imanda şüphesi olan; ki o, Allah ile beraber başka ilahlar tanıyandır. Haydi onu itiniz de şiddetli azabın içine atın! denir.**“ (Kâf, 24-26)

İşte demokratik ve laik kafaluların ahiretteki durumlarını tasvir etmektedir bu ayetler.

Demokrasi ve İslam:

Demokrasiyi İslam'la bağdaştırmak mümkün değildir.

Zira bunlar birbirine zıd iki sistemdir. Birinin „Evet“ dediğine diğeri „Hayır“ der; birinin kabul ettiğini diğeri reddeder. Biri „halk idaresi“ diğeri de „Allah idaresi“dir. Binaenaleyh; bunların bir arada yürütülmesi imkânsızdır. Şöyle ki:

1- Kaynakları:

Bu iki sistem arasında birçok fark vardır. Bunların bir kısmından „**İslam ve Demokrasi**“ başlığını taşıyan bildiride bahsettik. Burada da mühim birkaçına işaret edeceğiz: Bu iki sistem, kaynakları itibariyle birbirinden farklıdır. İslam, kaynağını Allah'tan alır, vahye dayanır, „**Kaynak Kur'an, örnek Peygamber**“ der. Bu sistemin bir adı da „**Şeriat'tır, Şeriat nizamıdır.**“

Demokrasiye gelince: Demokrasi; „Halk idaresi“ şeklinde tarif edildiğine göre kaynağını insan kafasından alır ve insan fikrine dayanır. Allah ve Peygamber'i tanıdığını iddia ederse de bunların dünya ile, devlet ile ilgili kanun ve beyanlarını tanımaz, red ve inkâr eder.

HAKİMİYYET:

Hâkimiyyet demek; en yüksek makam demektir, en yüksek söz sahibi demektir, en yüksek otorite demektir. Öyle ki, bütün emirler ve yasaklar o makamdan gelir, kanun ve nizamlar o makamın sözleridir. Yapılan işlerin ve tatbik edilen icraatın denetim ve kontrolü, hesap ve kitabı, ceza ve mükâfatı hep o makama aittir.

İslam'da o makam „Rabb“ makamıdır, Allah makamıdır ve Rabb'ülâlemin'e mahsustur ve O'nun hakkıdır. Öyle ki, kimse o makama el süremez ve kimse o makamın hakkını alıp başkasına veremez. O makamın kendisine mahsus bir ifadesi vardır. O da „**Hâkimiyyet!**..“

DEMOKRASİ VE PARTİLER:

Demokrasi, partileri şöyle tarif eder: „**Partiler, demokrasinin vazgeçilmez unsurlarıdır.**“ Bu tarife göre partisiz bir demokrasi düşünmek mümkün değildir. Keza; partiler, günün tağutî sistemi olan demokrasiyi ayakta tutan, ona destek olan kuruluşlardır, parti sistemleridir.

İşte demokrasi ve işte partiler: Anası, İslamî sisteme ters düşerse danası da elbette ters düşecektir. Demokrasi tağut olduğu gibi, partiler de birer tağuttur.

Oy verme ve iman:

Demokratik bir sisteme göre, oy vermeye giden bir müslüman, acaba oy sandığına oy pusulası mı atıyor yoksa iman pusulası mı? İşte bunun tesbiti gerekir. Beraberce muhasebesini yapalım:

Demokrasi partilere dayanır; partiler de oy vermeye dayanır. Mantikî bir kaide: „**Öyle ise demokrasi oy vermeye dayanır.**“

Demokrasi; tağutî bir sistem, dolayısıyla kâfir bir rejim olduğuna göre, sandık başına giden bir müslüman, tabiatıyla tağutî sistemi desteklemeye ve onu ayakta tutmaya gidiyor demektir.

„**Küfre rıza küfürdür**“ kaidesinde sandık başına giden bir müslüman, küfre rızanın da ötesinde ve üstünde bir küfür sistemini oyu ile desteklemekte, onu ayakta tutmakta ve yaşatmaktadır. Bir müslümanın sandık başına gidişiyile demokrasinin kazanmış olduğu muhakkaktır: Dönüşüyle acaba iman pusulasını, Rabb'inin rızasını kaybetmiş olmasın?!. Buna kim „**Hayır!**“ diyebilir?

Demek oluyor ki, bir insanın, hem komünist hem müslüman olamayacağı gibi, hem demokrat hem de müslüman olamaz! Bir başka ifade ile; demokrasiye oy verme demek, Şeriat'ı reddetme demektir, daha açık bir tabirle; demokrasiye dolayısıyla partiye „Evet!“ demek,

İslam'a „Hayır!“ demekten ibarettir. Hangi hoca buna „Hayır, öyle değildir!“ diyebilir?

Çünkü, ister laik sistem olsun, ister demokratik sistem olsun neticede aynıdır. İkisi de dini devletten ayırmaktır, din devlet bütünlüğünü ortadan kaldırmaktır. Kanun koyma yetkisini insanın eline vermektir, dolayısıyla Allah'ın emir ve tâlimatını bir tarafa itmektir.

Bu mevzuları bir de „**İslam Anayasası**“ (Taslağı), „İslam Dini Laik Rejimi Kabul Etmez!“, „İslam Açısından Demokrasi“ başlıklı yazılardan okuyun!.. Ve nihayet meallerini vereceğim ayet ve hadisın manalarını derin derin düşünün:

„Onlar; hahamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu İsa'yı Allah'tan ayrı rabbler edindiler. Halbuki onlar bir tek ilâha ibadet etmeleri için emrolundular. Ondan başka hiçbir ilah yoktur. O, onların ortak koştukları şeylerden münezzehtir.“ (Tevbe, 31)

Birgün Resulullah (s.a.v.) bu ayeti okuduğu zaman içeriye daha evvel hıristiyan iken müslüman olan Adiy b. Hatem girdi. Ve bu ayeti duyunca Allah Resulü'ne: „**Onlara ibadet etmiyorlar ki!**“ dedi. Allah Resulü cevap verdi: „**Onlar Allah'ın helal kıldığı bir şeyi haram, haram kıldığı bir şeyi de helal kıldıkları zaman, onlara itaat etmiyorlar mı?**“ diye sordu. O da „Evet!“ deyince, Allah Resulü (s.a.v.) de: „**İşte böyle onlara ibadet ediyorlar!**“ buyurdu. (Tirmizi, A. b. Hanbel)

ÇARE:

İki puttan biri yıkıldı gitti: Komünizm! Fakat diğeri ayakta! Bu gidişle pek gideceğe benzemiyor. Gidip gitmemesi alakaya bağlı, müslümanların alakasına bağlı!.. Müslümanlar komünizmi düşman bildiler, ondan nefret ettiler; müslüman, komünist olmaz ve olamaz noktasından hareket edip kapılarına bile yaklaştırmadılar, zorla gelmek

isteyen komünizme (Afganistan'da olduğu gibi) savaş bile açtılar ve nihayet bu küfür sistemi karşısında imtihanı başarı ile verdiler. Allah da ne yaptı? İnsanlık belasını defetti, hem kısa zamanda ve hem beklenmedik bir devirde!.. Allah, neye kadir değil ki, yeter ki, siz O'na kul olun!..

DEMOKRASİ DE GİDER Mİ?

Demokrasi de gider! Allah diledi mi gider. Çünkü mülk O'nundur, irade O'nundur. Yalnız bir şartla: Müslümanlar, komünizme karşı duydukları nefreti en azından demokrasiye karşı da duyacaklardır ve duymalıdır. Demokrasiyi de İslam, Şeriat ve Peygamber düşmanı bilip sandık başına gitmiyeceklerdir, dolayısıyla partilere de iltifat etmiyecekler. Ve bilecekler ki, partiler yıkılınca demokrasi çökecek ve tarihin çöplüğüne atılacaktır ve işte o zaman İslam devlet olacaktır.

Gayret bizden, tevfik Allah'tandır!..

İKİ ŞEY ARASINDA TERCİH

Besmele, hamdele ve salveleden sonra, Kur'an şöyle der:
„Ey mü'minler! Eğer imana karşı küfrü seviyorlarsa babalarınızı ve kardeşlerinizi veliler edinmeyin!“ (Tevbe, 23)

„De ki; eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, hanımlarınız, hısım ve akrabalarınız, kazandığınız mallar, düşmesinden korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız evler, size Allah'tan, Peygamber'inden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevgili ise, o halde Allah'ın (azab) emri gelinceye kadar gözetleyin (başınıza gelecekleri göreceksiniz)! Allah, yolundan çıkmış topluluğu doğru yola hidayet etmez.“ (Tevbe, 24)

Okuyacağınız bu yazıyı, işte bu ayet-i kerime'lerin ışığı altında ve etrafında okuyacaksınız!..

Ey müslüman! Kritik bir noktadasın, iki şeyden birini seçeceksin; iki şeyden birini alıp, yeri ve zamanı geldiğinde diğerini terk edeceksin, ikisinden birinin yanında ve safında yer alacaksın!.. Bunlardan biri dünya diğeri ahirettir, bunlardan birileri baba ve kardeşler diğeri de mü'minlerdir bunlardan birileri akraba, soy ve sop, hanım ve evlat diğeri de Allah ve Peygamber'i; bunlardan biri mal-mülk, servet-masa diğeri de cennet ve nimetleri; bunlardan biri dünya ve dünyalık sevgisi diğeri de Allah sevgisi ve Peygamber aşkı; bunlardan biri kolaylıklar içinde rahat günler geçirme, diğeri de tehlikelerle karşı karşıya gelmekten ibaret olan cihad; ve nihayet bunlardan biri küfür ve küfrü üstün görenler, diğeri de iman ve iman ehlidir!..

İşte; sen böyle bir noktadasın! Ya o, ya da bu!.. İkisine birden „Evet“ veya „Hayır“ demen mümkün değil! Bir tercih

meselesi! Ya menfisini kabul edip dünya ve ahirette hüsrana (ziyana) uğrayacaksın ya da müsbetini kabul edip dünya ve ahiretini mâmur edeceksin! Ya nefsin beğendiğini seçip dünyayı zindan, ahiretini zehir edeceksin. Ya da Rabb'inin beğendiğini seçip dünyayı mâmur, ahiretini mesût edeceksin!

İşte Tevbe Suresi'nin iki ayeti; 23 ve 24: İki cepheli bir sahne sergiliyor; biri cennet biri de cehennem! İki yol gösteriyor: Biri rahmet biri gazab! İki netice bildiriyor: Biri kazanma biri de kaybetme!..

Müslüman! İşte tam kritik bir noktada bulunuyorsun! Bu nokta her an seninle karşı karşıya! Attığın her adım bununla ilgili; terazinin kefelerinden biri ağır basıyor! Ama hangisi?!. Dikkat et! Dünya mı ahiret mi? Baba-evlat mı? Yoksa Allah ve Peygamber'i mi?!. Melekler yazıyor, fotoğraflar çekiyor! Sağdan mı soldan mı? Günler geçiyor! Kârdan mı zarar mı?!.

Ey insanoğlu! Önüne bir tablo çizdim: Çifte kutuplu, iki planlı; ya önde ya arkada!

Şimdi ikili örnekleri sıralayalım:

1- Namaza davet; Vakit gelmiş, çıkmak üzere! İşin başındasın; mühim bir iş: Ticarethâne veya pazarda; para akıyor su gibi, müşteriler kuyrukta, namaz geçti geçecek! Kritik bir nokta: Ya para ya edâ! Bir tarafta „Namaz geçiyor, namazını kıl!..“ şeklindeki ilahî ferman tekrar edip dururken, diğer taraftan da nefis: „Fırsat bu fırsattır; müşterileri kaçırma; namazı kaza da edersin!..“ şeklindeki vesvese ve iğva! Çetin bir imtihan! Tercih sana ait! Ya Allah sevgisi ya nefis ihtirası; ya nefse kul, ya Rabb'e kul; ya gazab ya rahmet!..

2- Yine kritik bir nokta! Bir tercih meselesi daha. Hangisinden yana olacaksın! İkisinin de tehlikeli tarafları var! Küfür ve kemalist devletten yana olursan ve o safta

yerini alırsan, kimse senin kılına bile dokunmaz; mal da senin canda senin; rejim senden memnun, devlet senden memnun! Ama, ötesi cehennemdir! Kur'an anayasasından, İslam devletinden yana olduğun takdirde pasaport tehlikeye düşer, mal ve can korkusu kendini gösterir. Yani saldırılar başlar; bütün bir küfür dünyası karşında! Üstelik, baban ve akrabaların da sana karşı, seni davandan vazgeçirmek istiyorlar ve: „Gel oğlum! Devletle, siyasetle uğraşma! Senin neyine kalmış; işte devlet, işte anayasa! Sen bize bak! Biz devletten yanayız, Atatürk kurdu bu cumhuriyeti, size emanet etti ve o, memleketi düşmandan kurtardı. Biz bunlara karşı çıkamayız. Bunlar bizlerden daha iyi bilirler memleket meselelerini, görmüş geçirmiş insanlardır. Camilerin kapıları arkasına kadar açıktır. Namaz kılına bir şey diyorlar mı? Namazına niyazına karışan mı var?!. Yap ibadetini, kimsenin etlisine sütlüsüne karışma! Ve nihayet sözün kısası: Biz devletten yanayız, devletimize toz kondurmuyoruz? Bizim devletimiz Türkiye Cumhuriyeti'dir; annen ve kardeşlerin, bütün soy ve sopumuz da böyle inanmakta ve böyle düşünmektedirler. Her halde onlar da devlet işlerini bizden iyi bilirler!.. Ya bizim gibi düşünürsün ya da dünyayı başına yıkarız ve yıktırırız; hapishaneleri boylarsın, dünyanın zehir olur!..”

3- İşte sen, Ey Genç! Böyle bir manzara ile karşı karşıyasın; nokta çok kritik! Ya babana „Evet!“, Rabb'ine „Hayır!“ diyeceksin, ya da bunun tersini yapacaksın: Ya babanın dediği yola gidip küfrün ve kemalistlerin yanında yerini alacaksın, ya da Rabb'inin kitabına, Peygamber'inin sünnet'ine kulak verip küfrün karşısında, müslümanların safında yerini alacaksın! Ya o, ya da o! Tercih sana düşüyor ve iki zıt netice: Ya rahmet ya da gazab, ya cennet ya da cehennem!..

4- Cephe iki: İman-küfür:

İki ordu savaş halinde: Biri, küfür adına imanı yıkmak, diğeri de iman adına küfre karşı çıkmak; biri küfür rejimini korumak, diğeri ise, İslam devletini korumak veya kurmak! Birinin anayasası kâfir bir anayasa, diğerininki ise Kur'an! İşin garib tarafı, küfrün hüküm sürdüğü yer vatan toprakları ve daha garibi bu topraklar üzerinde senin yerin ve yurdun! Annen ve baban da hep kitfrün safında yerlerini almışlar, onların davulunu çalıyorlar. Üstelik kardeşlerin de bu ordunun eri ve kurmayları! Öbür tarafta ise ne yer ne de yurt, ne anne ne de baba! Fakat ordu mü'min ve muvahhid; hizbullahî müslümanlar; devlet İslam, anayasa Kur'an!..

Elhasıl: Bir tarafta iman ve İslam yolunda, İslam'ın devlet olması yolunda, diğertarafta ise, küfür ve küfrün hâkim olması, tağut rejiminin (kemalist rejimin), put düzeninin ayakta durması yolunda bir savaş! Manzara bu! Son derece kritik ve hassas bir nokta!.. Tercih sende!

Senin, iman ve Tevhid ehli olarak, „**Hâkimiyyet kayıtsız ve şartsız Allah'ındır!**“ diyerek yerin ve safın elbette iman ve İslam cephesi olacaktır. Tağutlara, put rejimi ile yanyana, safsaf olamazsın! Velev ki, annen ve baban, hısım ve akrabaları bu cephede olsa da! Yani, iman ve Tevhid bağı kan bağına mutlaka galip gelecektir ve gelmelidir! Bu mevzuda „Vatan, bayrak, Sakarya!..“ bahis mevzuu değildir.

Mezara girdiğinde senden bunlar sorulmayacak; senden iman, İslam ve İslam'ın devleti sorulacaktır. Ayrıca bilmelisin ki; küfrün safında yer alıp çarpışanların şehidlikten nasipleri yoktur. Velev ki biz de müslümanız deseler de hatta namaz kılsalar da!..

Tarihten misaller:

Bedir Savaşı'nı bir düşünün! Baba ve evlatların bir kısmı Peygamber (s.a.v.) yanında ve safında yer alırken, bir kısmı da Ebu Cehiller'in yanında ve safında yer almışlardır.

Bunlardan biri de Hz. Ebu Bekir'le oğlu Abdurrahman'dır. Baba Peygamber safında, oğul ise Ebu Cehil ordusunda! Manzara bu! Çok garip!..

Hz. Ebu Bekir kılıcını çekerek, müslümanlara meydan okuyan oğlunun üzerine yürümüştür. Bunu gören oğul; babasının iman heybeti karşısında duramaz, Kelime-i Şehadet getirip, teslim olur. Bu esnada baba ile oğul arasında şu konuşma geçer: Oğul:

-Baba! Şayet ben müslüman olup teslim olmasaydım da savaşsaydık ve ben seni alt etseydim, sana karşı olan hürmetim seni öldürmeye mani olacaktı. Ya sen beni alt etseydin, acaba evlat şefkati beni öldürülmekten alıkoyacak mı idi?! Baba:

-Hayır! Ya Abdurrahman! Allah'a yemin ederim ki, şayet sen müslüman olup teslim olmasaydın, seni bu kılıcımla parça parça ederdim de of-aman bile demezdim!..

İşte iman, işte İslam'ın savaş anlayışı!.. Ve hangi safta yer alacağınızı işte buna göre değerlendireceksiniz! Babamızın yerini aldığı safta değil, Kur'an'ın anayasa olması için savaşan tarafı sorup o safta yerinizi alacaksınız!

Ve işte; „Savaşan iki ordunun hangisinde yer alacağız?“ şeklindeki bir suale verilecek tek cevap vardır. O da hangisinin niyeti sağlam (yani Allah'ın rızasını kasederek ve Allah'ın emri olduğuna inanarak), Şeriat'a bağlı, Şeriat'ı seven, Kur'an'ın anayasa, İslam'ın devlet olmasını candan arzu eden, bu yolda şehid olmayı cana minnet bilen tarafın yanında ve safında yerimizi alacağız.

Şeriat'ı reddeden, Şeriat'a düşman olan, Şeriat'ın kanun Kur'an'ın devlet olmasını istemeyen, hatta karşı çıkan bir ordunun yanında asla yer alamayız, safında yerini alıp savaşamayız. Velev ki kendi milletinin, kendi vatanının ordusu olsun, velev ki babası, kardeşleri bu ordunun içinde de bulunsun!

Ve artık sual ve cevabı bu açıdan değerlendireceksiniz. Ve bu açıdan değerlendirdiğiniz takdirde artık kimsenin bir şey demeye hakkı yoktur. Varsa cevap yazsın, gazete ve dergilerde neşretsın! Laf istemeyiz!..

Birkaç ayet mealiyle bitirelim:

„İman etmiş olanlar, Allah yolunda savaşır; küfre sapmış olanlar da tağut uğruna savaşır. Ey müslümanlar: Siz şeytanın bu dostlarıyla savaşın ve onlardan korkmayın! Zira şeytanın hilesi zayıftır.“ (Nisa, 76)

Ayrıca yazının başında zikrettiğimiz Tevbe Suresi'nin 23. ve 24. ayetlerini tekrar okuyunuz!..

Allah'ın selamı üzerinize olsun!

İŞTE MEYDAN!..

Kardeşlerim!

Gaye hakkın hakim olmasıdır (bu arada Kur'an'ın anayasa, İslam'ın devlet olmasıdır). Bu uğurda çalışma her müslümana farzdır. O halde herşeyden önce, hakkın tesbiti gelir; çünkü, Türkiye'de ve burada kuruluşların sayısı elliye aşkın! Hak dava, hak metod, bunlardan ancak birinde olabilir. Her dava adamına düşen, önce hakkın nerede olduğunu bulmak ve onda karar kılmaktır. „**Yeni Neslin Görevi**“ başlığını taşıyan bildirimlerimiz, hakkın tesbitini hedef almıştır. O bildirinin tekrar tekrar okunması gerekmektedir. Zira hakkı bulmadan birliği sağlamak mümkün değildir. Kur'an şöyle der: „**(De ki) İşte bu, benim doğru yolumdur. Ona uyun! Ayrı ayrı yollara tabi olmayın; sonra sizi O'nun yolundan ayırırlar da (bir araya gelip birliği sağlayamazsınız).**“ (En'am, 153)

Hak denince:

Hak dava (İslam'ın devlet olması),

Hak Metod (davaya giden yol ve vesile).

Aklî bir tasnif:

Bu mevzuda aklî bir tasnif yapacak olursak, dört kısım çıkar:

1- Dava da hak, metod da,

2- Dava da batıl, metod da,

3- Dava hak, metod batıl,

4- Dava batıl, metod hak.

Birincinin misali: Peygamber davası ve Peygamber metodudur. İkisi de hak, vahye dayanır ve yüzde yüz doğrudur. Biz de, işte bu yolu seçmiş bulunuyoruz. Parolamız; „**Kaynağımız Kur'an, örneğimiz Peygamber**“dir. Binaenaleyh, yolun doğruluğunda da ve

bizim bu yolu takip ettiğimizde de en ufak bir şüphemiz yoktur. Altını çizerek söylüyorum: Kuruluşumuzun takip ettiği ve tatbik ettiği yol ve metod, yüzde yüz doğrudur ve kesindir. Çünkü, davanın da metodun da hak olması, vahye dayanması ve katıyyet ifade etmesi şarttır ve esastır ve aynı zamanda bu, bir iman meselesidir. Kur'an şöyle der: **„Onların çoğu ancak zanna uyar. Şu bir gerçektir ki, zan haktan hiçbir şeyi sağlamaz.“** (Yunus, 36)

Şu da bir gerçektir ki, metod da dava kadar önemlidir. Siz yanlış bir yola girerseniz, hedefe ulaşamazsınız, emekleriniz boşa çıkmanın yanında hesabını da veremezsiniz. O halde davayı seçerken gösterdiğiniz dikkat ve itinaıyı metodda da göstermelisiniz. Körü körüne değil; bilerek, delil ve kaynağına inanarak takib ve tatbik edeceksiniz. Kur'an şöyle der: **„De ki: Bu, benim yolumdur. Ben ve bana tabi olanlar (körü körüne değil) bir basiret üzere Allah'a davet ederim; (Ben de ve bana uyanlar da.) Ve Allah'ı tenzih ederiz, ben müşriklerden değilim.“** (Yusuf, 108) Ve yine biliyor ve inanıyoruz ki, bu metodun dışında kalan metodlarda en azından şirk şaibesi vardır:

İkinciye misal: Demirel'in ve benzeri particilerin davası ve metodudur. İkisi de batıl.

Üçüncüye misal Refah Partisi'dir. Dava hak, metod batıldır.

Dördüncüye tatbikatta misal bulmak herhalde mümkün değil.

Ölçü ve kıstas:

Ölçü ve kıstas birincisidir. Yani dava da hak, metod da hak. Yukarıda söylediğimiz gibi, biz bu yolu takip etmekteyiz. Ölçümüz budur; şahıs ve şahsiyetler değildir. Hz. Ali şöyle der: „Kişileri hak ile tanı! Yoksa hakkı kişilerle tanıma!“ Yani; hakkın ölçüsü kişiler değildir ama, kişilerin,

kişi olmanın ölçüsü haktır. Cemaat olmayı târif yolunda da Hz. Ali (r.a.) şöyle der: „**Cemaat, hak ehlinin bir araya gelmesidir. Vallahi işte cemaat budur. Sayıları az da olsa! Tefrika ise, batıl ehlinin bir araya gelmesidir. Sayıları çok da olsa!**“ Hz. Muaz b. Cebel de şöyle der: „**Cemaat, hakka uygun olan şeydir. Tek başına olsan da!**“

Bu arada şunu da bilmek gerekir ki, her mevzuda „Hak“ bir tanedir. Kur’an şöyle der: „**Hakkın ötesinde delaletten (batıldan) başka na vardır. Peki, nasıl hâlâ çevriliyorsunuz?**“ (Yunus, 32)

Dava ve metod hakikatına üçüncü bir kayıt ilave etmek şarttır ki, o da ne pahasına olursa olsun, ufak da olsa tavize yer vermemek. Zira İslam, taviz kapısını kapamıştır, hem de öylesine! Kur’an şöyle der: „**Onlar nerde ise, sana vahyettiğimizden başkasını bize karşı düzüp uydurman için seni fitneye düşüreceklerdi; o zaman da seni dost edineceklerdi. Eğer biz seni sağlam-laştırmasaydık, andolsun, sen onlara az birşey (de olsa taviz) verme eğilimi gösterecektin. Bu durumda biz sana, hayatın da kat kat, ölümün de kat kat (azabın acısını) taddırırdık; sonra bize karşı bir yardımcı bulamazdın.**“ (İsra, 73-74 ve 75)

Demek oluyor ki; dava, Kur’an’ın devlet olması; metod ise Peygamber metodu, üçüncüsü de icraatta taviz yok!..

Bu ölçüye göre, haklıyı, haksızı seçmek artık kolaylaşmıştır. Zira öyle bir kuruluş düşünün ki, davası da metodu da hak değildir veya davası hak ise de metodu hak değildir veyahut davası da metodu da hak ise de taviz veriyor. İşte bütün bunlarla çalışmak, ne şekilde olursa olsun haramdır. Vahdete mani, tefrikaya badidir. Kur’an Ali İmran Suresi'nin 103. ayetinde ittihadın farz, tefrikanın haram olduğunu ifade etmektedir.

Açık oturum:

Burada bir mesele kalıyor ki, o da sayıları elliye varan ve her biri de hak iddia eden kuruluşlar arasından haklı olanı tesbit ve onu efkâr-ı umumiyyeye takdim etme meselesi! Ama bu nasıl olacak! Bunun da kolayı var: Açık oturum! Mâlum: Açık oturum iki çeşittir. Biri kapalı yerlerde ve salonlarda, diğeri de basın ve yayınla. Biz, iki sebepten dolayı ikinciyi tercih ediyoruz:

a) Günümüzde tarafsız ve ehil bir hakem heyeti bulmanın zorluğu hatta imkânsızlığı,

b) Bu tip açık oturumlar, ancak sınırlı ve mahdut kişilere hitab eder. Halbuki mesele, bütün müslümanları, İslam âlemini hatta bütün insanlığı ve hatta gelecek nesilleri ilgilendirmektedir. Bu da ancak basın ve yayın yoluyla mümkündür. Taraflar arasında bu yolla yazışmalar birbirini takibeder, „Musademeyi efkârdan barika-i hakikatlar doğar“ fehvasınca, hakkı öğrenme sorumluluğunu taşıyanların hakemliği önünde haklı-haksız ortaya çıkar.

İşte biz; bütün bu prensiplerden ve değer ölçülerinden hareket ediyor, kuruluşları da neşriyatlarını da müesseselerini de tenkid ediyor ve diyoruz ki:

İşte meydan! Hak meydanı, Şeriat meydanı! Buyurun; kaynağınızı da fetvanızı da getirip ortaya koyun; dava, metod ve tavizsiz olma yönünden eleştirin! Yalanımızı, yanlışımızı, hatamızı ortaya koyun!.. İşte hodri meydan; dibde köşede değil, mektuplarla da değil, haklı olanlar haklı olduklarını gazete sütunlarında ortaya koysunlar ve benzeri kuruluşları eleştirsinler. Eleştirsinler de altta kalanın canı çıksın! Bu hak davasıdır! Çocuk oyuncağı değil!..

Şurası da bilinmeli ki, bir kuruluş yanlış olursa, „**Yanlış destekleme de yanlıştır!**“ kaidesine, artık onun herşeyi yanlıştır; neşriyatı da mektep ve medreseleri de vakıf ve yurtları da yanlıştır. Ve zaten batıllar, bu müesseseleriyle

halka şirin görünür, batıl yolda olduklarını kamufle ederler.

„**Batıl Sistemler ve Hocalar**“ başlığını taşıyan beyannamemizde de anlattığımız gibi, böyle kuruluşlarda imamlık yapan hocaların arkalarında kılınan namazlar en azından kerahatlidir, demiştik.

Evet biz sertiz ve çatarız:

Bazıları bize sert diyor, „ötekine-berikine çattığımızı“ söylüyorlar. Biz; yazılarımızla ve konuşmalarımızla çatmış isek, genelde şahıslara, şahsiyetlere değil; yanlış sistemlere, yanlış metodlara, taviz vermeye çatmışızdır. Ama, yerine göre de yumuşak inişler yapmışızdır. İki de güzeldir, Kur'an üslubudur. Kur'an, Firavun'a gönderilen Hz. Musa ile kardeşi Hz. Harun'a yumuşak davranmalarını tavsiye ederken mezkûr bildiride de kaydettiğimiz gibi, ilmiyle amel etmeyip de küfre yaranan ve Şeriat'ı kaldıranlara hayır dua eden hocaları da köpeklere ve eşeklere benzetmektedir.

Mesela, „Biz partici değiliz“ dedikleri halde, geçen seçimde belediye reis adaylarıyla pazarlığa oturanların, partici ve tavizci yazarları yazı kadrolarına alıp boy boy fotoğraflarını gazetelerine koyup müslümanlara takdim edenlerin, T.C'nin putunun nazareti altında kolej açanların ve nihayet Mustafa Kemal putunu saygı mevkiine koyup albüm bastırmanın tenkit ve tahlilini yapmaktayız ve bundan böyle de yapacağız. Zira bizde, „**Ya Hep Ya Hiç**“ başlığını taşıyan yazımızda da görüleceği üzere, dava yolunda ve taviz verme babında müsamahamız yoktur, hoşgörülüğümüz yoktur, işbirliğimiz yoktur, hakkı batıla karıştırmamız yoktur ve olamaz da! Ümmetin maslahatının bu tip davranışlarda olduğuna da inanmamaktayız. Taviz vermede maslahat olmaz mefseket olur. Genel ve özel yazı ve davetlerimizle herkesi birliğe çağırmışızdır. Hususiyle kimliğimizi gösteren „**Tüm İslamî Kuruluşlara Tebliğ**“ başlığını taşıyan

bildirimizle isim de vererek, fert ve cemaat olarak tüm kuruluşları tebliğ metoduna, yani Peygamberî bir metoda davet etmişizdir ve etmekteyiz. Birliğe olan bu daveti tekrar ediyor ve bütün kuruluşlara diyoruz ki: „Ya bizi tenkit edin, ya da gelip teslim olun!..“ Yoksa vebaldesiniz ve haram işlemektesiniz...

İbret almamız gereken bir hadise gözler önünde: **Afganistan cihadı!** Yedi grup oldukları için bir araya gelemiyor ve İslam devletini bir türlü kuramıyorlar?!. Ya siz ellinin üstündeki grupla nereye varabilirsiniz? O halde „Elliye bire irca” etmeye mecbursunuz!..

Teşkilat mensuplarımız, bizim de tavsiyelerimizle, metodu, bize çok yakın olduğu söylenebilen kişi ve kuruluşlara mektup yazarak ve bizzat temas kurarak demişlerdir ki:

„Bizi, hareket olarak, tasvib ediyor musunuz, etmiyor musunuz? Ediyorsanız, buyurun gelin, müşterek çalışalım; şayet etmiyorsanız etmediğinizin sebebini yazın, gazete ve dergilerde neşredin! Neşredin ki yanlışlarımızı biz de bilelim, herkes de bilsin ve neticede bu hareket dağılıp gitsin, biz de vebalden kurtulalım. Ve şayet ne sizi eleştiriyoruz ve ne de geliyoruz dersenez, o zaman bizim de sizlere söyleyecek sözümüz var: O da, artık bize neşriyatınızı göndermeyin!.. Çünkü siz samimi değilsiniz!..

Müsaade edin de teşkilat mensubu kardeşlerimiz, bu kadarını da artık söylesinler!

YANLIŞ YORUMLAR VE CEVAPLAR

Her gün ve her devir kendine göre bazı dalgalanma ve çalkalanmalar meydana getirir. Arkasından da yorumlar başlar. Kimi nalına, kimi mihına vurur; kimi yerinde, kimi yersiz olur.

İçinde bulunduğumuz günler de bundan âzâde olamamıştır; bazı dalgalanmalara şahit olmuştur; misli çok az görülen bir tebliğ neşriyatı olmuştur. Kısa zamanda dünyanın bir kısmı bundan ha-berdar olmuştur. Lehte yorumlar olduğu gibi aleyhte de yorumlar olmuştur. Bu arada fırsatçılar da devreye girmiş, fırsat bu fırsattır deyip içerindekileri dökmüşlerdir.

Bunlardan birkaçına işaret edelim:

1- Zamansızdır: Yani diyorlar ki: „Bu derece açık tebliğata başlamanın zamanı gelmemiştir. Zamansızdır; Önce kadro hazırlamak lazımdı. Güçlü-kuvvetli olmadan açık tebliğ yapılmamalı idi...

Şimdi kendilerine soralım: Açık tebliğ yapmanın zamanı hangisidir veya o zamana kaç sene var? Lütfen söyleyin de o zamanı bekliyelim! Beş sene mi?.. 30 sene mi?.. „Erken çıkıldı, henüz zamanı gelmedi...“ diyenlere soruyorum; Allah rızası için o zamanı rakam olarak söyleyin, rakam verin, yuvarlak konuşmayın! Açık bildirin ki herkes ümidle o zamanı beklesin de bir yanlışlık yapmasın, acele etmesin!..

Ama, malesef 1950-60'lardan beri hep bu söylenir durur da birisi çıkıp „Şu kadar kaldı, bu kadar kaldı“ dememiştir, hep oyalama ve uyutma politikası takip etmişlerdir. Nesiller ölüp gitti de bizim efendilerin hâlâ zamanı gelmedi. Bu gidişle daha çok beklerler ve bekliyeceğe benziyorlar, kıyamet sabahına kadar bekliyeceklerdir.

Bekliye dursunlar! Ama, „fırsat bu fırsattır deyip“ fırsat kaçırmayanlara bari çamur atmasınlar, sudan bahaneler uydurup yapılan tebliğ hareketini karalamasınlar, Allah'tan korksunlar!

Kadro yetişecekmiş:

Korkaklıklarını örtbas etmek için bazı efendiler de derler ki; „kadro yetiştirelim, ondan sonra harekete geçelim!..“

Bu beyler de düşünmek istemezler ki; kadro hareketin içinden çıkacaktır. Denize girmeden yüzme öğrenilmez. Harekete katılmadan, çilesini çekmeden eleman yetişmez. Günümüzün muhtaç olduğu insan, sıradan bir müslüman değil, mücahid bir müslümandır, inkılapçı ruha sahip bir müslümandır; can korkusunu, mal sevgisini gönlünden çıkarmış, atmış bir müslümandır. İşte böyle müslümana ihtiyaç vardır. Bugün bu da dediğimiz gibi ancak hareketin içinden çile çeke çeke yetişir. Başka yerde başka şekilde yetişmez.

Nitekim Hz. Ebu Bekir'ler, Ömer'ler, Ali'ler, Mus'ab'lar, Ammar'lar özel şekilde değil, tebliğ hareketinin içinde yetiştiler. Aslında tebliğ hareketi bir mektep, bir medresedir. İşte buralarda yetişecektir, istediğiniz kadro.

Demek oluyor ki, sünnet-i seniyye de zamanelerin, kadrocuların dediğine uymamaktadır. Nitekim Hz. Peygamber (s.a.v.) ne „zaman“ dedi, ne de „özel kadro“ yetiştirdi.

2- Kuruluşlara zarar verir:

Yapılan tebliğ hareketini şu şekilde değerlendirenler de olmuştur:

„Efendim! Yapılan açık tebliğ, istikbalin mücahidlerinin falan veya filan yerlerden atılmasına veya Kur'an kurslarının kapatılmasına veyahut bazı hocaların görevlerinden alınmasına, hapse atılmasına sebep oldu...“ Bunlar bu sözleriyle tebliğ hareketini gözden düşürmeye

çalışmaktadırlar.

Kendilerine cevabımız şudur ki;

a) Önce şunu tesbit etmek lazım: Bu tebliğ hareketinden sonra, kaç kişi rakam olarak nereden ve ne zaman atılmış, kaç Kur'an kursu nerede ve ne zaman kapatılmış, kaç kişi isim olarak ne zaman ve nerede hapsedilmiştir.

Bu gibi haberleri getirenlere veya böyle sözler söyleyenlere önce yer, zaman, sayı, şahıs olarak söylemelerini kendilerinden isteyeceksiniz, ondan sonra dinleyeceksiniz. Yoksa çok şeyler söylenir; dilde kemik yoktur, çok şey söyler. Hele adam karalamak isterse; çok şeyler söyleyebilir.

b) Farzedelim ki söyledikleri doğrudur. Yani bizim neşriyatımız, söylediklerinin bir kısmına sebep olmuştur. Sebep oluyor diye İslam'ın hakikatleri söylenmesin mi? İslam tebliğ edilmesin mi? İslam'ın devleti günün tebliğ vasıtalarıyla anlatılmasın mı? Peygamber öyle mi yaptı? „Ben açık açık tebliğ edersem benim etrafımdakilere bir zarar gelir, döverler, söverler..“ mi dedi? Nitekim Bilal-i Habeşi'ler yerlerde süründürülmedi mi? Yasir ailesi dövüle dövüle şehid edilmedi mi?..

Allah'ın Resulü, neticenin buna varacağını kestirememiş mi idi? Elbette biliyordu; ne zaman bir tebliğ hareketi olursa, toplu işkence başlayacağını, çok iyi biliyordu. Fakat Peygamber (s.a.v.) açık tebliğden geri durmadı, devam etti.

Şimdi bizim efendiler, Peygamber'den daha mı iyi biliyorlar ki, bir takım şeyleri bahane ederek tebliğ hareketini suçlamaya kalkıyorlar? Tebliğ hareketi yüzünden elbette adamlar da atılır, kurslar da kapatılır, hocalar da görevinden alınırlar... Bunlar tebliğ hayatında olağandır.

Nitekim bizim de başımıza gelmiştir bunlar. Vazifeden mi atılmadık? Kur'an kursumuz mu kapanmadı? Vatandaşlıktan mı çıkarılmadık? Malımıza-mülkümüze mi

el konmadı? Bunların hepsi oldu! Biz bunları bir bir göze almıştık! Sünnetullah bu idi. Kur'an şöyle der: „**Yoksa siz, sizden önce geçenlerin durumu başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Onlara öyle yoksulluk ve sıkıntı dokunmuştu, öyle sarsılmışlardı ki, nihayet Peygamber ve onunla birlikte inananlar: „Allah'ın yardımı ne zaman?“ diyecek olmuşlardı. İyi bilin ki, Allah'ın yardımı yakındır.**“ (Bakara, 214)

3- Mektup yazma konusu:

Devlet başkanına ve diğer ricale mektup yazmaya gelince: Bu da normaldir, olağandır, yadırganacak, tenkit edilecek bir tarafı yoktur. Ha yanına gidip anlatmışsınız, ha bir bant göndermişsiniz, ha aynı şeyleri anlatan bir kitap göndermişsiniz, ha mektup şeklinde göndermişsiniz... Değişen nedir? Bunlar birer tebliğ vasıtaları değil midir?

Peygamber (s.a.v.) „İslam, devlet olduktan sonra ancak devlet reislerine mektup göndermiştir!“ diyerek mektup yoluyla tebliğ yapmayı tenkit edenler kıyas yapıyorlar, ama yanılıyorlar. Çünkü kıyasları yanlıştır. Bizi mektup gönderdiğimiz devlet reisi İslam ülkesinin ve İslam milletinin reisidir. Kendisi de „Ben de müslümanım!..“ diyor. Peygamber'in mektup gönderdiği devlet reisleri ise, kâfir bir milletin kâfir reisleridir.

Birinci devlet reisine; münafık ise ihlas, günahkâr ise tevbe tebliğ edeceksiniz. İkinciye ise iman tebliğ edip İslam'a davet edeceksiniz. Ancak devlet reisine yazacağınız mektup İmam-ı Gazali'nin İhya-ı Ulûmiddin'de kaydettiğine göre yumuşak olmalıdır. Biz de öyle yaptık; yumuşak iş yaptık. Binaenaleyh, bunlar da normal ve olağandır.

Nitekim Hasan el-Benna, Abdulkadir Udeh de devlet başkanlarına bu türden mektuplar yazmışlardır. Risaletin muhtelif yerlerinde, „**İslam ve Siyasî Durumumuz**“ isimli kitabın son sayfalarında bu çeşit mektuplara rastlamak

mümkündür.

O halde yazılan mektuplar ve yapılan tebliğat İslam'ın ruhuna uygundur, hatta yapılması lazımdır; her müslüman ve hele hele her hoca efendi yazacaktır, yapacaktır. En azından yardımcı olacaktır.

Binaenaleyh, İslam'ı bilen, Peygamber'in tebliğ hayatını gözden geçiren hiç bir müslümana yakışmaz ki, yapılan bu hizmetleri, yazılan o mektupları küçümsesin, isabetli görmesin, diline dolasın da tenkit etsin! Şayet böyle kişiler çıkarsa, bunlar ya İslam'ı bilmiyorlar ya da niyyetleri iyi değildir.

UCUZ KAHRAMANLAR

Bir Arap atasözü vardır: „**Vadi boş olduğu zaman tilki valiliğini ilan eder!**“ Şu anda öyle bir dünyada yaşıyoruz ki, ilim meydanı boştur ve boş kalmıştır. İlimle, irfanıyla, amel ve takvasıyla o mümtaz şahsiyetler, o seçkin simalar Dar-ı Bekâ'ya çoktan intikal etmişler ve gitmişlerdir. (Nûr içinde yatsınlar!) Fakat tefsir, hadis, fıkıh sahasında ölmez eserler, tükenmez kaynaklar bırakmışlardır. Bu meyanda, bu ilimlere temel taşı mesabesinde Sarf, Nahiv, Mantık, Belağat gibi ilimlerde de varlıklarını göstermişler, o sahada faydalanacağımız imkânları hazırlamışlardır.

Fakat, Cumhuriyet'in gelişiyle medreselere sed çekildi; ne alt yapıda ne de üst yapıda (dibde-köşede yetişen ve yetiştirilen mahdut istisnaların dışında) hoca yetişmedi. 1950'lerden sonra İmam-Hatip okulları ve üst kısımları açıldı ise de programın kısırlığı sebebiyle ilmihal bilgisini vermenin ötesine gidilemedi. Ama ortalığı dolduran diplomalılardan ilmî seviyesini itiraf eden azınlığın dışında kalan çoğunluk eslaf ulemanın miras bıraktığı alet derslerini, usul ve fûru ilimlerini okuyup ilim babında derece alacakları yerde, bunlara lüzum görmediler. Bununla da kalmadılar, „**İnsan bilmediğinin düşmanıdır!**“ kabilinden ilme de ulemaya da düşman oldular.

Bu kötü durum sürüp giderken, bunların içerisinden mezhepsizler türedi, bunların içerisinden mealciler türedi, bunların içinden kavramcılar türedi ve hatta bunların içinden tefsirciler ve müctehidler türedi. Neden? Çünkü, vadiyi boş bulan tilki, kendini vali ilan eder de bizim ucuz kahramanlar kendilerini müctehid ilan etmezler mi, müfessir ilan etmezler mi? Ve hatta aralarında iş bölümü yaparak kimi falan surenin ahlakî yapısını, kimisi filan surenin sosyal yapısını,

bir başkası da bir başka surenin iktisadî yapısını tetkik ve tahkik ederek külliyeler meydana getiremezler mi? Ve dolayısıyla bunlardan her biri birer âlim (!) ve allâme (!) olur çıkarlar. Hatta bunların içinden, cehaletin verdiği cüretle daha da ileri gidenler olur. Hem de o kadar ileri giderler ki, başlarından büyük sözler söylerler ve derler ki: „**Biz Ehl-i Sünnet'in âlimlerini de, kaynaklarını da yargılayacağız, sorgulayacağız!**“ Aman Ya Rabb'i, ne günlere kaldık!.. Cehalet ne kötü şeymiş!.. **İlim kaçkınlarına da cihad kaçkınlarına da artık „Dur!“ demenin zamanı gelmedi mi?!**

BEYLER! NEREYE GİDİYORSUNUZ?

İlimsiz ne tefsir yapılır ne de dervişlik!.. Eskiler çok yerinde söylemişler ve demişler ki; „**Yarım molla dinden, yarım hekim candan eder!**“ Bunlar ise ne yarım, ne de dörtte bir!.. Gene atalarımız söylememiş mi? „**Cahilin sofusu şeytanın maskarasıdır!**”

O halde siz medreseden geçmeden ne tefsir erbabı olabilirsiniz, ne de tekke erbabı olabilirsiniz!.. Biriniz insanları dinden edersiniz, diğeriniz de şeytanlara maskara olursunuz ve bu sizlere çok pahalıya mal olur. Dünyada rezil, ahirette zelil olursunuz! Geliniz bu babda İmam-ı Suyuti'yi dinleyelim:

„Tefsir için gerekli ilimler:

1- Lügat ilmi:

Vaz'i hasebiyle müfret lafızların şerh ve medlulleri ancak bu ilim sayesinde bilinir. Mücahid şöyle der: „Allah ve ahirete iman eden kimse için helal olmaz ki, Arap lügatını bilmeden Allah'ın kitabı hakkında söz söylesin!“

2- Nahiv ilmi:

Nahiv ilmini bilmeyen, cümlede yer alan kelimelerin i'rabını ve dolayısıyla görevini bilemez, yanlış mana verir...

3- Sarf İlimi:

Kelimelerin menşe ve yapıları, (yani i'lal, idğam, kalb ve hazif gibi halleri) ancak bu ilmi tahsil etmek suretiyle elde edilir. İştikak ilmi de bu babdan olup daha çok kelimenin hangi maddeden geldiğini ortaya koyar. Mesela: Mesih kelimesinin aslı „seyahat“ mıdır yoksa mesih kökünden midir?

4- Belağat ilmi (Mânî, Beyan ve Bed'i ilimleri): Çünkü ancak bu ilimlerle; ifade yönünden terkiplerin özellikleri, delaletin vuzuh ve hafi oluşları yönünden özellikleri, kelamı tahsin yönünden hususiyetleri ortaya çıkar.

5- Usulü'd-Din:

İtikadı ilgilendiren ayetlerin te'vil ve tefsiri ancak bu ilimle ortaya çıkar ve açıklık kazanır.

6- Usul-i Fıkıh ilmi: Ayetlerin çeşitli yönleriyle hükümlere delaletleri bu ilmin verdiği ölçülere göre kendini gösterir.

7- Esbab-ı Nüzul: Hedefi mâlum;

8- Nasih ve mensuh;

9- Fıkıh;

10- Mücmel ve mübhemi beyan eden hadisler;

11- Kiraet ilmi: Kiraet vecihlerinin farklılığı, mananın farklılığına delalet eder.

12- Mevhibe ilmi:

Bu ilmi, Allahü Teala, ilmiyle amel eden âlimlere lütfeder. **„Kim bildiği ile amel ederse, Allah ona bilmediklerini de bildirir!“** mealindeki hadis-i şerif buna işarettir.

İmam-ı Suyuti bu ilimleri kaydettikten sonra diyor ki:

„İbn-i Ebiddünya diyor ki: Kur'an ilimleri ve bu ilimlerden istinbat edilenler, sahili olmayan bir denizdir. Bu ilimler birer alet ilmidir. Bunları tahsil etmeden kimse müfessir olamaz. Bunlarsız, Kur'an'ı tefsire kalkışırsa kendisinden yasak edilen fikre dayanmıştır.“

„Bir kimse Kur'an üzerinde kendi reyile konuşursa

isabet etse de o hata etmiştir.“ (Ebu Davud, Tirmizi, Neseî)

„İlimsiz Kur’an hakkında yorum yaparsa, o ateşte yerini hazırlasın.“ (Ebu Davud)

İşte İmam-ı Suyutî'nin „**El-İtkan**“ isimli „Usul-i Tefsir“ kitabından mevzumuzla alakalı aktarmalar yaptık. Şimdi günümüzün manzarasına baktığımızda görüyoruz ki, yukarıda zikri geçen ilimleri tahsil etmiş olmak şöyle dursun, belki de isimlerini dahi ilk defa duyan kişilerden bir kısmı, tefsir okutmaya hem de kavram ismi altında tefsir okutmaya kalkıyor veya yine bu ilimlerin isimlerini duyması bir tarafa, „Nasara, yensuru“ dememiş kişilerin de böylelerinden ne isim altında olursa olsun, tefsir okumaya çalışıyor. Bu hal kötü niyyetin bir eseri değilse, büyük bir cehaletin ifadesidir. Bunun başka türlü bir izahı yoktur...

Böylelerine halisâne tavsiye ve tebliğimiz odur ki, ya zikredilen ilimleri tahsil etsinler ve bu sayede yapılan tahlil ve tefsirleri rahatça anlama fırsatını bulsunlar. (Tabirimize dikkat edilsin: İctihad yapsınlar, ahkâm çıkarsınlar, mefhum ve kavramlardan söz etsinler demiyorum, „Yapılan tefsir ve yorumları kolayca ve rahatça anlasınlar!..“ diyorum.) Ya da ayet ve hadis meallerini ve bunların tefsir ve şerhlerini sadece bir fikir edinmek için okusunlar, okuyabilirler...

Bu bahsi bir hadis-i şerif'in mealıyla bitirelim: „**Allah, insanların (göğüslerinden) ilmi çekip almaz. Lakin âlimleri almak suretiyle alır. (Ortada) âlim kalmayınca, insanlar cahilleri başa geçirirler. Onlar da kendilerine sorulanlar hakkında ilimsiz fetva verirler. Hem kendileri delalete düşerler hem de başkalarını delalete düşürürler (yani hem dall hem mudil olurlar).**“ (İbn-i Mace, Mukaddime: 8, Abdullah b. Amr b. Elâs'tan)

İNSANI KÜFRE GÖTÜREN SÖZLER

Bir adama „Namaz kıl ki, helavet bulasın!..“ dendiğinde o da, ona: „Sen de namazı terket ki, helavet bulasın!“ derse kâfir olur. Veya cevabını şöyle verse, „Namaz kılsam da kılmasam da değişmez, ikisi de müsavidir,“ derse yine kâfir olur.

Bir kimseye: „Farz olan namazı kıl!“ dense, o da „Kılmıyacağım!“ diye cevap verse küfre gider, kâfir olur. Ancak senin emrinle kılmıyacağım, niyetiyle söylerse kâfir olmaz.

Veya „Farz namazı kıl!“ teklifine karşı o, „Namazı terketme güzeldir“ veya „o, büyüklerin, tenbellerin işidir“ veya „namaz öyle bir meşguliyettir ki, ondan kaçmak lazım!“ derse yine kâfir olur.

Abdestsiz namaz kılanın küfre gidip gitmemesinde ihtilaf olunmuştur.

Ramazan geldiğinde: „Ağır misafir geldi,“ derse kâfir olur. „Kendisine zekâtını ver!“ dendiğinde o, „Hayır, ben zekât vermem!“ derse kâfir olur.

Faizin veya zulüm yapmanın helal olmasını temenni etse küfre gitmiş olur.

Şayet, bir kimse birine benimle beraber Şeriat'a gel dese, onun hasmı da dese ki, adamları getir ki, ben de yürüyeyim veya ben Şeriat ile neyi amel edeceğim veya burada bu iş yürümez, laik kafalıların dediği gibi bu memlekette bu iş, yani Şeriat yürümez veya bu ülkede Şeriat'ın ne işi var veya ben Şeriat'la ne iş yapacağım veya ben Şeriat'ın gelmesini istemiyorum veya Şeriat'cılık gericiliktir veya Şeriat bizi ortaçağa götürür veya Şeriat bizi geri bıraktı veya Şeriat'ın devri geçti veya Şeriat'ın modası geçmiştir veya Şeriat insanları idare edemez veya Şeriat noksandır veya

asrın ihtiyaçlarına cevap veremez veya yirminci asır geldi, artık Şeriat'ın sözü mü edilir veya Şeriat eskidendi, şimdi ilim devri geldi, artık söz sahibi ilimdir derse veya Şeriat kol kesmektir derse veya hâkimiyet kayıtsız ve şartsız milletindir, derse veya Şeriat dinden değildir, derse veya İslam dininde devlet ve siyaset yoktur, derse veya günümüzün sistemi artık demokrasidir, derse veya ben demokrasi taraftarıyım, onu isterim, derse veya demokrasi ile İslam bağdaşır, derse veya parti de Şeriat'tır, derse veya ben tebliğ metodunu kabul etmiyorum, derse veya partiyi, dolayısıyla demokrasiyi ayakta tutmak için sandık başına giderse veya parti de meşru bir yoldur, partiyi şemsiye veya ayakkabı olarak kullanmak Şeriat'ta vardır, derse veya davamın tahakkuku için ben papaz elbisesi de giyerim, derse veya gerektiğinde putun önünde secde de ederim, derse veya Şeriat'ı reddetmiş olan anayasaya veya Atatürk ilke ve inkılaplarına parti tüzüklerinde yer verilerse ve işte bütün bunlar; bu sözleri söylemek veya yazmak küfürdür, kâfirliktir. Söz ve yazı ile ifade edenler kâfir olurlar.

Keza; Mustafa Kemal'in maşatına gidip divan durursa veya herhangi bir yerde onun için saygı duruşu yaparsa veya Mustafa Kemal'i, „Büyük kahraman, eşsiz kumandan, ölümsüz Atatürk, cumhuriyetimizin banisi, memleket kurtarıcısı“ gibi sözlerle tebcil ve tazim ederse veya ona hitaben, „Senin izindeyiz, senin yolundayız!..“ gibi sözler söylerse veya memleketin kurtuluş ve yükselişi Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı kalmaktadır, derse veya Atatürk sayesinde Hilâfet kaldırıldı, Şeriat kaldırıldı, medreseler kapandı, İslam hukukunun, İslam ceza hukukunun yerini batı hukuku, medenî hukuk aldı ve yine o sayede miras hukuku değişti, erkek-kadın eşitliği getirildi, kadınlara eşit haklar tanındı, kadınlar hürriyete kavuştu, dinî nikâhın yerini medenî nikâh aldı, şapka ve medenî kıyafet kanunu getirildi

derse veya Kur'an'a çöl kanunu derse veya Hz. Muhammed'e çöl bedevisi derse veya Kâbe Arab'ın olsun, Çankaya bize yeter derse veya Atatürk Türk'ün peygamberidir derse veya Atatürk ilâhtır derse veya Mustafa Kemal'in sünnetinden ibaret cumhuriyetin getirdiği bayramlardan birine katılırsa veya o günlerde şenlikler tertip ederse veya o günlerin hatırı için hediyeler ve ziyafetler hazırlarsa veya Şeriat'ı red ve inkâr eden kâfir anayasaya oy verirse veya kâfir anayasayı, Atatürk ilke ve inkilablarını koruyacağına dair yemin ederse veya bu kâfir anayasaya ve her biri birer küfürden ibaret ilke ve inkilablara uyacaklarına ve o çerçevede çalışacaklarına dair parti tüzüklerinde yer verilerse; İşte; bütün bunların her biri birer küfür sözlerdir. Bunlardan birini söylerse veya yazarsa küfrüne hükmolunur ve küfre gider, nikâhı da bozulur. Tevbekâr olmadan, tevbe edip pişman olmadan ve aynı zamanda bu söyledikleri veya yazdıkları bu sözlerden nefret duymadıkça ve aynı zamanda bu işleri yapanlara ve bu sözleri söyleyenlere karşı nefret duymadıkça ve bunları düşman bilmedikçe tevbesi sahih olmaz, imanı sahih olmaz; kâfir olur.

İkrah-i mülcî, yani hayatı tehlikeye düşürecek bir zorlama olmadan lisaniyle küfrü gerektiren bir sözü söylerse, kalbinde iman olsa da kâfir olur. Ona kalbindeki iman fayda vermez. Çünkü, kâfir, küfrü konuşmasıyla bilinir. Öyleyse küfür sözü konuşursa veya yazarsa Allah indinde de bizim indimizde de kâfir olur.

Fakire verdiği haram maldan sevap beklerse kâfir olur. Fakir de o malın haram olduğunu bile bile verene dua etse o da kâfir olur.

Bir kimseye „Helaldan ye!“ dese o da „Bana haram daha sevimlidir, daha hoştur,“ derse kâfir olur.

Bir hikâye:

„Melekler ilim tahsil edenler için kanatlarını açarlar, çalışmalarından hoşnut ve memnun olduklarından dolayı“ mealindeki hadis-i şerif'i işiten bir talebe, meleklerin kanatlarını kırmak üzere ayağını yere vurur. Allah da ne yapar? Onun ayağını kurutur.

Bir kimse, „Ebu Hanife'nin kıyası hak değildir“ derse kâfir olur. Çünkü, kıyasın cevazının delili diğer ayetlerin yanında şu mealdeki ayet-i celile'dir:

„O, rüzgarı rahmetinin önüsüne müjde olarak gönderir. Sonunda o bulutları yüklenince onu, ölü bir memlekete yollarız derken onunla su indirir ve o su ile her türlü meyveler çıkarırız. İşte ölüleri de böyle çıkaracağız. Düşünüp ibret alsınlar diye.“ (Araf, 57)

Bu ayette kıyasın isbatı vardır. Zira bu ayette ihtilafı bir meseleyi ittifaklı bir meseleye götürmektedir, döndürmektir, benzetmektir. Çünkü onlar biliyor ve inanıyorlar ki, Allah Teala yağmuru indirir, yerden nebat bitirir. Ve bu hadisede aralarında bir ihtilaf yoktur. Rabb'ülâlemin bu ittifak ettikleri meseleye ihtilaf edip durdukları „Ölülerin dirilme“ meselesini kıyas etti.

Şeriat'ın ilimleriyle ilgili küfür sözler:

Tevhid, fıkıh, tefsir ve hadis ilimleri, bunların usul ilimleri ve bunların dayandığı alet ilimleri şer'î ilimlerdenidir. Bir kimse bunlardan birini reddetse veya alaya alsın veya hor görse kâfir olur.

Kişi yüksek bir makamda oturmuş, etrafına toplanan adamlar da istihzavarî ona sualler soruyorlar, o da alaylı bir edâ ile onlara cevap veriyor ve yaptıkları bu işe gülüyor ve eğlenceye alıyorlar. Bunların hepsi kâfir olur. Çünkü, ilim ve ulema ile alay etme küfürdür.

Bir kimse: „Ne imamların fetvalarına kâil olurum ve ne de onların fetvalarıyla amel ederim“ derse, ona tevbe ve istiğfar

lazımdır.

Bir kimse, ilim müzakeresi yapan bir âlime, bu bir şey değildir veya bu ne işe yarar; paranın bulunması gerekir. Çünkü, izzet ve hürmet bugün para içindir, ilim için değildir, derse kâfir olur.

Kendi nefsinin küfrüne rıza göstermesi mutlaka küfürdür. Başkasının küfrüne onun için küfrü güzel görerek razı olmak ise bilittifak küfürdür. Şayet onun azabının şiddetli olmasını istemek için şerir ve zararlı olduğundan dolayı, yani Allah, ondan intikam alsın ve ona şiddetle azab etsin diye, küfrüne rıza göstermesi kendisini küfre götürmez. Buna delil, Hz. Musa'dan hikâye olarak Allah Teala şöyle buyurur:

„Ya Rabb’i! Onların mallarını tağyir et, kalblerini bağla ki, azab-ı elimi görünceye kadar iman etmesinler.“
(Yunus, 88)

Tatarhâniye’de şöyle anlatılır:

Hız. Musa'nın bu şekilde bedduası ve bunu Kur'an'ın nakletmesi gösterir ki, bir zâlime, seni Allah küfür üzere öldürsün veya Allah senin imanını selbetsin diye beddua ettiği zaman bu bedduayı yapan adam küfre gitmez.

Nisab isimli kitabda zikrolunmuştur ki, esah olan kâfir olmaz. Ve bu mesele küfrün güzel görülmemesi üzerine mahmuldür.

Siyer-i Kebir şerhinde Şeyhülislam'dan şu nakledilir: Başkasının küfrüne rıza, güzel görsün veya görmesin, bazılarına göre mutlaka küfürdür. Yine o kitapta deniyor ki, biz Ebu Hanife'den bir rivayete vakıf olduk ki, tafsilata gitmeksizin başkasının küfrüne rıza küfürdür. İkinci dirayet bakımından daha kuvvetlidir. Bezzaziye'de küfre rıza küfürdür diye meşayihin kelamı işte bunun üzerine hamlolunur. Camiülfeteva'dan da naklolunmuştur ki, esah olan budur.

Küfrü gerektiren bir sözü, dil sürçmesi olmaksızın

isteyerek ve onun küfür olduğunu bildiği halde konuşması bilittifak küfürdür. Ama, o sözün küfür olduğunu bilmiyerek konuşması ulemanın ammesi indinde küfür, yani yine küfre gider.

Tatarhaniye'de beyan edilmiştir: Bir kimse küfür kelimesinin, onun küfür kelimesi olduğunu bilmemekle beraber, kendi ihtiyariyle, yani kendi isteğiyle söylese ulemanın bütünü indinde yine kâfir olmuştur. Bilgisizliği mazur gösterilemez. Mâzur sayılıp küfre gitmediği söylenirse de bu, bir kıl kavlidir. Çünkü, Şeriat zahire göre hükmeder; kalpler Allah'ın indinde muteberdir; şer'î hükümleri tatbikde değil...

Yukarıdaki meselede, „Kendi ihtiyariyle, kendi isteğiyle“ tabiri geçti. Ama, o küfür sözü kerhen söylerse, yani ikrah-ı mülcı ile söylerse, daha açık bir ifade ile, „Seni öldürürüz, senin bir uzvunu keseriz!“ gibi tehditler karşısında o küfür kelimesini konuşursa ve fakat konuşurken de kalbi imanla dolu, kalbinde imanını muhafaza ediyor. Bu takdirde küfre gitmez. Çünkü, „**Artık ondan kalem kaldırılmıştır**“ mealindeki hadisle „**Kalbi imanla mütmein olduğu halde (hayat tehlikesiyle) zorlanan (tehdit edilen) kişi müstesna!**..“ mealindeki ayetin hükmüne girer. Ammar b. Yasir hakkında olduğu gibi. Mâlum: Ammar b. Yasir'e müşrikler şöyle demişti:

„Sen şayet Muhammed'i inkâr edersen; seni öldürmeyiz...“ O da onların istediği sözü söyledi de serbest bırakıldı. Ammar, Peygamber (s.a.v.)'e geldi ve başından geçenleri üzümlere anlattı. Allah Resulü, kendisine sordu: „O anda kalbini nasıl buldun?“ O da „İmanla mütmein buldum!“ cevabını verdi. Bunun üzerine Allah Resulü şöyle buyurdu:

„**Onlar tekrar sana böyle bir şeyi teklif ederlerse, sen de aynı şeyi iade et!**“ (Mevahip ve diğerleri)

**Türkiye Barolar Birliği Başkanı
Ender Sav'a Açık Mektub**

**ŞERİAT
DÜŞMANLIğI
İNSANI KÂFİRLİĞE
GÖTÜRÜR**

11 Cemaziyel-Ula 1411 (28.11.1990) tarihli ve fotokopisi ekli „Hasbihal“ isimli bir üst yazı ile „Neyin Bayramı?!.“, „Türkiye’de İki Din ve Biz“, „Dünyayı Fesada Veren İki Put“ başlıklarını taşıyan bildirimler ile Ümmet-i Muhammed Gazetesi’ni parti başkanlarına, basın mensublarına, devlet erkânına, mahkeme çevrelerine, ordu komutanlıklarına ve üniversite mensublarına göndermenin yanında size de göndermiştim.

Üst yazıda da belirttiğimiz gibi gönderilen yazılar birer uyarı, tebliğ ve irşad mektublarıdır. Hususiyle en azından Allah’a kul, Adem’e çocuk olmada aralarında müşterek bağlar bulunan insanlar birbirinin kardeşleridir. Üstelik, insanî vasfa ve medenî haslete sahip olan kişilere düşen görevlerden biri de insanlara ve insanlığa yardımcı olmaktır. Hele hele Şeriat’a ve Şeriat kanunlarına karşı çıkan, belki de Şeriat’ın ne demek olduğunu bilmeyen, özellikle hukukçu geçindiği halde İslam hukukundan behresi olmayan ve neticede insan haklarını savunacağı yerde hukuka karşı cinayet işleyen, ilim ve hak adına çamlar deviren kişileri, tebliğ ve irşad babında ön plana almak kaçınılmazdır; insanî ve İslamî vazifedir. Çünkü bu aynı zamanda bir iman meselesidir. Tehir etmeye gelmez; ölümü geldiği takdirde biz tebliğ etmemiş oluruz, onlar da duymamış olurlar. Bu sebeple her iki tarafta mesul olur.

İşte bütün bunları nazar-ı itibara alarak, mezkur müessese mensublarının meyanında hukuku temsil edenlerin başında gelen sizlere de tebliğ mektublarını göndermiştik. Maksudumuz size hakaret değil, imanla yaşamınıza ve ebedî saadete mazhar olmanıza vesile olmaktır. Çünkü şirk, affı caiz olmayan en ağır bir günah ve en büyük bir

zulümdür. Hukuk kafasına sahip sizin gibilerin medenice davranıp, en azından susması, şayet tereddüt ve şüpheleriniz varsa ilmî ve fikrî zeminde kalıp, insan haklarına saygı duymanız, meseleyi iman ve ilim ehline götürüp, tenkid ve tahliline dair bir rapor hazırlatıp bize de bir nüshasını göndermeniz gerekirdi. Hukuku temsil etme makamında bulunanların başında gelen sizlere yakışan bu idi. Yani, size düşen öfkelenmek, ortalığı velveye vermek değil, falana veya filana şikâyet değil, ilmî gücünüz yoksa, ilim adamlarını harekete getirip, neşriyat hayatında münazara açılmasına vesile olmak al-i cenablığını göstermeniz beklenirken, maalesef ilk tepki sizden geldi!..

Ve maalesef hukukşinas olduğunuzu gösteremediniz de ve haksızlığınızı ortaya koymuş oldunuz. Allah Resulü (s.a.v.) de yanlış gidenlere mektublar göndermişti. Bunlardan bir kısmı (bir hıristiyan olan Habeşistan hükümdarı Necaşi gibi) mektubu hüsn-i kabulle telakki etti; bir kısmı da (İran hükümdarı Kisra gibi) sizin gibi hareket etti, mektubu yırtmak suretiyle de vahşiliğini ortaya koydu.

AÇIK OTURUM:

Şimdi, haklı-haksız ortaya çıksın diye, al-i cenablığı yine biz gösteriyor ve basın yoluyla açık oturum açıyoruz. Hem de bütün bir dünyanın gözleri önünde!..

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla!

Şeriat Nedir?

Herşeyden önce Şeriat'ın ne demek olduğunu din ile Şeriat, arasındaki münasebetin neden ibaret bulunduğunu bilmeniz hatta çok iyi bilmeniz lazım gelir ki, beyanlarınızda ve yazılarınızda bir hataya düşmeyesiniz.

Din: Allah kanunudur. Muhteva bakımından insanoğlunun bütün söz, fiil ve davranışları hakkında hükümler ve müeyyideler getirmiş, mü'minlerinin maddî ve manevî hayatında bu hükümlere uymalarını emir ve tavsiye etmiştir.

Şeriat ise genel manada din demektir, muhteva bakımından dine eşittir. Özel manada ise, İslam Dini'nin fûruundan ibarettir. Yani din; biri usul, diğeri furu olmak üzere iki kısma ayrılır. İman ve itikad bölümü dinin „Usul“ kısmını; ibadetler, muameleler ve cezalar bölümü de dinin „Furu“ kısmını teşkil eder. Bu itibarla; Namaz, oruç, hac, zekat ve Kelime-i Şehadet getirmek Şeriat olduğu gibi, içki, kumar, faiz, zina, yalan, iftira, adam öldürme, kadınların başı açık gezmesi gibi haramlar da birer Şeriat'tır. Keza; adam öldürene, zina edene, hırsızlık yapana, iftira edene verilen cezalar da birer Şeriat'tır.

Yine; Kur'an'ın anayasa, Şeriat'ın kanun, devletin İslam olması da Şeriat'tır. Ve bunların yerine getirilmesinden her müslüman sorumludur.

İslam inancına göre, İslam bir bütündür, parçalanamaz. Bir hükmünü kabul etmemek veya hor görmek kâfirliktir.

Keza; Şeriat'a ve Şeriat düzenine: „Ortaçağ karanlığı“ demek, „Ulusu ümmet yapmaya çalışıyor“ demek suretiyle „Ümmet“ tabirini horlamak gibi beyanlarda da bir müslüman bulunamaz, kâfir olur, mürted olur, dini de nikâhı da gider. Keza; Mustafa Kemal'in kanunlarını Allah kanunlarından üstün göremez, Kur'an kanunlarından ibaret olan Şeriat'i, Şeriat nizamını tebliğ ve telkin edenlere karşı düşman olamaz! Öteye beriye şikayet edemez! Ve nihayet Şeriat geliyor diye ortalığı velveleye veremez, şunu veya bunu göreve çağıramaz!..

MÜRTEDE OLUR:

Çağırırsa veya bunlardan birini söyler veya yaparsa Şeriat'a karşı, İslam'a karşı, Allah ve Peygamber'e karşı harp ilan etmiş, savaş açmış olur; dini de imanı da nikâhı da gider. Tevbe etmeden ecel gelip götürürse ağzı imansız kapanır. Cenaze namazı kılınmaz, müslümanların mezarlığına gömülmez; köpek laşesi gibi bir çukura atılır.

„EVET“ DERLERSE:

Görev başına çağırdığınız kişiler, çağrınıza „Evet“ derlerse, sizin gibi Şeriat düşmanına gereken cevabı vermezlerse onlar da sizin gibi olurlar; onların da namazları kılınmaz. Peygamber varisi olduklarını iddia eden hocalar da susarlarsa dilsiz şeytan olurlar, artık arkalarında namaz kılınmaz.

TEVBEKÂR OLMAYA DAVET:

Yine de biz, darılmadan sizin gibi kemalist bataklığın içine düşmüş olanları uyarmaya ve put kanunlarını terkedip İslam'ın safına gelmeye, Şeriat'a hürmet etmelerini bilmeye davet ediyor ve diyoruz ki:

„İslam; hem dindir, hem devlettir; hem ibadet hem siyasettir. Dini devletten, devleti dinden ayırdığınız takdirde, din devletsiz kalır, devlet de dinsiz olur. Bu itibarla da, İslam'ı laik düzenle bağdaştıramazsınız, demokrasi ile bağdaştıramazsınız, komünizm ile bağdaştırmadığınız gibi.“

Şunu da söyliyeyim ki, Cemaleddin Hoca, delilsiz, mesnedsiz konuşmaz, kaynaklara dayanır. Üniversite mezunudur, hukuk tahsili de yapmıştır. İslam hukukunu çok iyi bilir, hukuk usulünü de bilir! Sizi de beş-on sene okutur!..

SIRTI YERE GELMEZ:

Böyle olduğu, yani ilmin, hukukun hakkını verdiği için bu güne kadar kimse sırtını yere getirememiştir. Ama sizin gibi nicelerini tuşa getirmiş ve getirecektir!.. Dr. Lütfü Doğan da Berlin'de bazı yumurtalar yumurtlamış. Konuşma metni elimizde. Söyleyin kendisine yakında onu da Allah'ın inayetiyle tuşa getirip bir bel'am olduğunu bütün bir dünyaya ilan edeceğiz.

Şunu da ilave edelim ki:

Bizim silaha ve kaba kuvvete başvurma ihtiyacımız yoktur. Silahımız Şeriat, süngümüz kalem! İsimlerini saydığınız ve kendilerini göreve çağırdığınız kişiler birer örümcek ağıdır.

Hübel'in arkasından giden birer putçudur. Hakkın karşısında yıkılmaya mahkumdurlar.

YAPACAĞINIZ TEK ŞEY:

Sizin ve sizin gibilerin yapacağı tek şey: Evren'e yazdığımız gibi (fotokopisini gönderiyorum) Prof'ları ve pašaları, öğretmen ve hocaları (Dr. Lütfü Doğan gibi yarım, hatta dörtte bir mollaları değil) toplayıp yukarıda söylediğim gibi cevap hazırlatın neşriyat yoluyla bütün bir dünyaya duyurmak ve bu suretle Hoca'nın işini bitirmektir. Medenî insanın yapacağı budur! Zira; ilme ilimle, fikre fikirle, dinî mevzularda dini kaynaklarla ve basın-yayın yoluyla cevap verilir. Bundan ötesi vahşiliktir. Özal'a şikâyet ediyorsunuz! Özal kim? O da sizin gibi acizin ve cahilin biri değil mi?

Bu da sizlere yine tebliğdir. Yazdığınız takdirde yazacağımızı bildirir, cümleye basiretler ve hidayetler dilerken Kur'an'ın bir ayetinin mealiyle şimdilik bitiriyorum:

„Kendilerine açık olarak ayetlerimiz okunduğu zaman inkâr edenlerin yüzünde inkâr belirtilerini anlarsın! Nerede ise ayetlerimizi kendilerine okuyanlara saldıracaklar. (Ey Resulüm) de ki: size bundan daha kötüsünü haber vereyim mi? Ateş! Allah onu inkârcılara vaad etmiştir. O ne kötü dönüş yeridir.“
(Hacc, 72)

NOT: M. Kemal hakkında yeterli bilgiye sahip olmanız için ek olarak, „M. Kemal'in Babası Kim?“ adlı kitabı da gönderiyorum.

DAĞITIM:

Devlet erkânına, parti başkanlarına, üniversite mensublarına, anayasa mahkemesi başkanına, DGM'ye, basın mensublarına

DOĞU OLAYLARI VE ALTINDA YATAN GERÇEKLER

Bismihi Teala...

İlmen sabit olan bir gerçektir; doktor, önce hastalığı teşhis eder; yani hastalığın cins ve seyrine, safha ve şiddetine bakar, tesbitini yapar, sonra tedavisine geçer; ilaçla mı tedavi edilecek, yoksa ameliyatla mı? İşte önce onu yapar!.. Demek oluyor ki, önce teşhis ve tesbit, sonra tedavi!..

Netice ise, iki şarta bağlı: Teşhisin doğru konması, tedavinin ehil ellerce yürütülmesi!.. Bu iki şart tahakkuk etmediği taktirde netice alınmaz ve alınamaz; hasta ameliyat masasında kalır! Atalar boşuna söylememiş: **„Yarım molla dinden, yarım hekim candan eder!..“**

Doğuda bir hastalık var! Bu bir gerçek!.. Sadece doğuda mı? Hayır! O da belli; her tarafta! Aslında bu hastalık, ne ilkidir ne de sonucusudur; istisnaların dışında tüm insanımıza bulaşmıştır; onun ruh yapısını tehdit etmektedir. Sarı bir hastalıktır; bulaşıcı bir hastalıktır. Yeni değildir; Genelde cumhuriyetin gelişiyile gelmiştir. Mustafa Kemal'dir bu hastalığı milletimize bulaştıran; inkilab ismi altında bulaşmış bu hastalık. Tarihi oldukça eskiye dayanır. Hastalığın amilleri ise inkilab dedikleri mikroplardır. Hem de korkunç!.. İnsanımızın manevî varlığını kemire kemire bütün bir vücudu sarmıştır. İşte, doğudaki hastalık, kemalist mikrobunun açtığı yaraların sadece bir bölümüdür.

İnkilab adı altında insanımıza seneler senesi mikroplar bulaştı; içtiği sudan tutun da yediği ekmeğe, oturduğu evden tutun da okuduğu kitaba, teneffüs ettiği havadan tutun da giyindiği elbiseye kadar hep mikrop saçan kaynak haline geldi ve gelmeye devam etmektedir. Üstelik, muafiyet kazandıracak mukavemet unsurları da bir bir yok edildi. Yeni neslin ne manevi gıdası kaldı ne de bağışıklık

kazandıran aşısı! Herşey yerle bir edildi. İşte bakın!..

1- Bütün müslümanları bir merkez etrafında toplayan Hilâfet müessesesi kaldırıldı. Dolayısı ile bölünmeler, parçalanmalar birbirini takib etti. İslam âlemi, yutulur hale geldi. İşte M. Kemal, tahribatına buradan başladı, ihanet ve hıyanetine böyle siftah etti!..

2- Şeriat-ı Garra kaldırıldı, Kur'an susturuldu, küfrün ve kâfirin kanunları getirildi!..

3- Kur'an harfleri kaldırıldı; yerine tarihimizle, örf ve adetimizle alakası olmayan latin harfleri getirildi. Bu suretle insanımızın mana ve mazisiyle bağlantısı kesildi ve neticede kökünden koparılmış bir nesil meydana getirildi!..

4- Medreseler kapatıldı, dinî ilimler ve dinî neşriyat yasaklandı!..

5- Devlet ve devlet müesseseleri, üniversite ve mektepler, basın ve yayın, idare ve mahkemeler aslından koparılıp, batı modeline göre, küfür ve kâfir sistemine göre tanzim edildi. Hatta aileler, aile yapısı bile Kur'an yolundan çıkarılıp batı kanunlarına göre düzenlendi. Allah'ın haram kıldığı, Kur'an'ın yasakladığı faiz müesseseleri kuruldu; meyhaneler, kerhaneler açıldı. Devlet ve devlet adamları meyhaneci ve kerhaneci oldu; ordudan ve asker ocağından İslam ünvanı çıkarıldı, İslam'ı tahrik eden „Türk Ordusu“ ismi verildi ve neticede ordu, İslam'a düşman, Şeriat'a düşman, Kur'an'ın devlet olmasını isteyen müslümana düşman kızıl ordudan farksız bir hale getirildi!..

Oyuna getirildi:

Bütün bunlar yapılırken insanımız oyuna getirildi; işin nereye varacağına farkına varmadı, varamadı. Zaman ve zemin de buna müsaitti. „Denize düşen yılana sarılır“ derler. Arkada korkunç ve korkunç olduğu kadar sinsi bir plan! Bir dünya savaşı meydana getirilecek, Osmanlı bu savaşa zorlanacak, müttefikleriyle birlikte mağlup olacak. Ve

arkasından „Kurtuluş“ ismi altında bir savaş başlatılacak ve bu savaşta mikrop adam, sahneye çıkarılıp kahramanlaştırılacak. „Danışıklı döğüş“ kabilinden düşman denize dökülecek ve bu suretle Kemal putu milletin başına geçip, küfür dünyası adına icra-i faaliyette bulunacak!.. Haçlı zihniyeti, ordularıyla yapamadığını bu adamın eliyle yapmış olacaktı.

İşte yapacağını yaptı! Hem öylesine yaptı ki; Erzurum, Maraş ve Konya gibi birkaç vilayetin şapkaya karşı ayaklanmalarının ve Şeyh Said kıyamının dışında kayde değer bir mukavemetle, bir reaksiyonla karşılaşmadı. Yukarıda bir kısmı kaydedilen inkilablar, bir bir yapıldı ve bu suretle devletin ve devlet müesseselerinin çarhı tamamen İslam aleyhine döndürüldü!..

Neden sonra, insanımızdaki İslam ruhu, az da olsa, yer yer kendini gösteriyordu. Teşhis edilen hastalığın tedavisi yoluna gidiliyordu ve günden güne insanımız hak ve hakikati arıyor, dost ve düşmanını tanımaya çalışıyordu. Bu husus inkâr edilemezdi. 60 askerî darbesi, 72 askerî muhtırası ve 12 Eylül hareketi insanımızın uyanışına karşı birer tepki idi, bir durdurma ameliyesi idi. Küfür adına bir gericilik ve birer irtica hareketi idi.

Bu, iki yönlü bir uyanış; birbirine ters düşen iki türlü teşhis ve iki zıt tedavi!.. Biri sol, diğeri sağ! Aslında ne sağ ne de sol; bir taraftan İslam davası, Kur'an'ın hayata hakim olması, diğeri taraftan, ismi ne olursa olsun küfür davası!.. Ortada bir hastalık var! Bunda herkes müttefik. Bu hastalığın müsebbibinin M. Kemal olduğunda da şüphe yok!.. „Bizi bu hale getiren bu adamdır!..“ gerçeği ortada! Ama, teşhis yanlış, tedavi farklı!.. İslam'ın safında yer alanlarca tedavi manevî, Şeriat'ın kılıcıyla ameliyat gerekiyor... Karşı safta ise hastalık maddîdir, dünyalıktır, boğaz kavgasıdır... Tedavisi de ameliyatı da küfrün ilacıyla, kılıcıyla olmalıdır.

Bu kılıç; komünizm ve fraksiyonları olabilir, kavmiyetçilik olabilir, nifak karışımı İslam olabilir... Zaman zaman fikrî yapıda kalabilir, zaman zaman da silahlı eyleme dönüştürülebilir!..

İşte; tepeden tırnağa bir mikrop fıçısı Mustafa Kemal'in millete ve memlekete bulaştırdığı hastalığın neticesi bu!.. İstisnalar kaideyi bozmaz. Tüm millet hasta; Erkeği de kadını da, genci de, ihtiyarı da, ordusu da sivilisi de hasta! Hem o derece hasta ki, komada, sayıklıyor, neresinin ağrıldığını da bilmiyor; ölümün eşiğinde, tehlike çanı çalıyor!.. Ülkenin doğusu da muzdarip batısı da! Rahatsızlık her tarafta hissediliyor ve bu ıstırap, bu rahatsızlık, yukarıda belirtildiği gibi silahlı eyleme dönüşüyor; 60 öncesi, 12 Eylül öncesi olaylarda olduğu gibi, bugün de genelde doğuda bu cins olaylar hüküm sürmekte; mazlum ve mağdur insanımız iki ateş arasında kalmakta ve ne yapacağını şaşırılmakta!

Hemen şunu ilave edelim ki, bu olayları, ne bölge valileri ne Türk ordusu ve ne de ordu-aşiret işbirliği durduramaz ve durduramıyor! Zira; bu olaylar, köklü ve derin bir hastalığın; kemalizm hastalığının belirtileridir. Kemalizm melaneti devam ettiği müddetçe, bu olaylar da devam edecektir. Ve bunun ıstırapını milletçe çekiyoruz ve daha da çekeceğiz! İşte doğudaki insanımız da çekiyor, batıdaki insanımız da; PKK'da ve bilmem ne -izm de çekiyor, asker de çekiyor... Çekmiyen bir zihniyet var ki, o da bilinçli İslam düşmanları: Onlar perde arkası kıh kıh gülüyorlar, müslümanlar, kördöğüş mesabesinde birbirlerine kurşun sıkarlarken onların keyfi yerinde, rahatı yerinde!.. Bir diyecek yok!.. Adamlar seneler senesi planlarını yapmış, ipin ucunu ellerine almış, istedikleri gibi çekip uzatıyorlar; tahrik ve ajanlarıyla, silah ve malzemeleriyle çeşitli isimler ve ünvanlar altında meş'um emellerini gerçekleştirmeye doğru gidiyor ve hedeflerine adım adım yaklaşıyorlar. Ezilen

ve sömürülen, saldırılan ve öldürülen temelde müslümandır, müslümanlardır. Günümüzün dünyasının müslümanı bu! Çekiyor, bu gidişle daha da çok çekecek!.. Bu çekişin bir de ahireti var; hep birlikte ahirette de çekeriz! Ve bu ilahî kanunun bir ifadesidir. Bakınız Kur'an ne diyor:

„Kim de benim zikrimden yüz çevirirse (bilsin ki), onun dar bir geçimi olur ve biz onu kıyamet günü kör olarak haşredeceğiz...“ (Taha, 124) Yani, Allah ile bağıni koparan, O'nun engin rahmetiyle alakasını kesen, O'nun gönderdiği ve indirdiği Şeriat nizamını kaldırıp, yerine yabancılardan getirdiği veya kendi kafasına göre yaptığı kanunları, millet hayatını düstur ve kanun kabul eden kişi ve milletlerin hayatı, ne kadar bolluk ve eğlence içinde geçse bile sıkıntılarla ve çalkantılarla doludur. Kararsızlıkların, kuşuların içinde bocalayıp dururlar; bir türlü huzur bulamazlar, darboğazdan darboğaza girerler; Siyasî dar boğaz, ekonomik dar boğaz, asayiş dar boğazı birbirini takib eder, terör ve anarşi alır yürür; millet evladı birbirini kurşunlar, dünyada rezil, ahirette sefil olurlar. Üstelik Allah gözlerini de kör eder!..

Bir başka ayette şöyle:

„Ve böylece biz, kazandıkları (günahlar) dolayısıyla zalimlerin bir kısmını bir kısmının başına geçiririz (birbirine musallat) ederiz.“ (Enam, 129) Bu ayetin tefsirinde Malik b. Dinar diyor ki, Ben Zebur'da şu ifadeyi gördüm: **„Allah diyor ki, ben münafıklardan münafıkların eliyle intikam alırım. Sonra da münafıkların hepsinden intikam alırım.“** Kur'an'ın yukarıda mealini yerdiğimiz ayet-i kerime'si de çeşitli manaların yanında bu manayı da ifade etmektedir.

İşte ayet ve haberler gösteriyor ki, zulme sapanların, Şeriat'a karşı çıkanların başlarına Allah zalimleri musallat eder, onların eliyle onlardan intikam alır. Şayet

dönmezlerse, ahiret hayatında hepsini cehenneme doldurur!..

Devleti yöneten kemalistlere, PKK ve diğer -izmlere ve topyekün millete sesleniyor ve diyoruz ki:

Put yolunu bırakın, Allah'ın kitabına ve Şeriat kanunlarına dönün! Kur'an anayasa, Şeriat kanun, devlet İslam olsun!..

PKK ve benzeri -izmlere de diyoruz ki:

Sizler de ezilen ve sömürülen bir milletin evlatlarıdır. Bunun ızdırabını duyuyor, kurtuluş çaresini arıyorsunuz. Fakat yanlış kapı çalılıyorsunuz; takib ettiğiniz usul ve metod yanlıştır; İslamî değildir. Sizi kurtuluş ve yükselişe götürmez. Dökülen ve döktürülen kanlar heder olur gider, vebal olur, günah olur; bütün emekler boşa çıkar ve bir neticeye varamazsınız!.. O halde İslam'a dönün, İslam metoduna dönün! Kur'an'ın devlet, Şeriat'ın hakim olması hedefiniz olsun! O yönde ve o yolda adım atanları, „**Ümmet noktasından hareket edip**“ ırk, renk, dil farkı gözetmeyen, „**Kaynak Kur'an, örnek Peygamber**“ diyen, Peygamber metoduna teslim olun!.. Sizler İslam evlatlarıdır, bulunduğunuz topraklar da İslam topraklarıdır... Eğer böyle yaparsanız dünyanız da mamur olur ahiretiniz de!..

Topyekün millete:

Anadolu'nun doğusuna da batısına da sesleniyor ve diyoruz ki; 50-60 senedir sömürüldünüz, aldatıldınız, zulme ve gadre uğradınız. Her gelen idare ve onun vekilleri sizlere kuru vaatler yaptılar, din ve imanınıza saldırdılar, namusunuza ve başörtünüze el uzattılar; siz kazandınız onlar yediler, oy zamanlarında kapınıza kadar geldiler. Ama, dertlerinize merhem olmadılar. Mektepler açtılar, üniversiteler kurdular. Milletin melek gibi evladını anarşist ve terörist yetiştirdiler, komünist ve sosyalist yetiştirdiler, sonra da memleket sathına yayarak milletin başına musallat ettiler. Şimdi esas suçlu kendileri olduğu halde suçluları (!)

takip ediyor ve müslümanları birbirine kırdırıyorlar...

Ey Anadolu topraklarının sahipleri ve sakinleri! Ülkeyi kurtaracak sizlersiniz; sizin imanınız, sizin kitabınızdır. **„Kaynak Kur’an, örnek Peygamber“** deyip yola çıkanlarla beraber olacaksınız, partiye paydos deyip Peygamber metodunu takib edeceksiniz; uzlaşmacı, kavmiyetçi ve telifçi metodlara iltifat etmiyeceksiniz...

İşte o zaman ne kemalist kalır ne de anarşi! Herkes birbirine güvenir, yarınından emin olur!.. Kur’an şöyle diyor:

„Kim benim hidayetime (yoluma ve Kur’an’ıma) tabi olursa, ne saşar ne de eşkiya olur!..“ (Taha, 123)

ÇARESİZ KALINCA

İçinde bulunduğumuz hareket „İslamî Cemaatler Birliği“ ismini almaktadır. 13 Ağustos 1990 tarihine tekabül eden 22 Muharrem 1411’de yedinci senesini doldurmuştur.

Bu hareket, şiarını „**Kaynak Kur’an, örnek Peygamber**“ ifadesinden almış, kimlik ve hüviyetini tesbit etmiş, „**İslam’ın hem din hem devlet**“ olduğu gerçeğine inanmış, Kur’an’ın anayasa, İslam’ın devlet olmasını hedeflemiştir. İnkilabî bir ruh, Tevhidî bir çizgide yürürken, putu ve putperestliği anlatmış, batılı ve batılları tanıtmış, hakkın ve haklının yanında yer aldığını, taviz vermediğini ve vermeyeceğini dost-düşman bütün bir dünyaya duyurmuştur.

Bütün bu gerçekleri ifade ederken, sözde kalmamış, aynı zamanda „**İslamî Kuruluşlara Tebliğ**“, „**İslam’da Partiyi Destekleme Yoktur Ve Günahdır**“, „**Neyin Bayramı?**“, „**Türkiye’de İki Din ve Biz**“, „**Hocalara Açık Mektup**“, „**Yeni Neslin Görevi**“, „**Ya Hep Ya Hiç**“, „**Batıl Sistemler ve Hocalar**“, „**İslamî bir Tebliğ ve Umumî Bir Davet**“, „**İran İle İlgili Sorulara Cevap**“, „**İki Şey Arasında Tercih**“, „**İşte Meydan!..**“ gibi başlıkları taşıyan bildiriler, „**Anayasa Taslağı**“, „**Tebliğ ve Metod**“, „**Tebliğcinin El Kitabı**“, „**Tebliğ Mahiyetinde Açık Mektuplar**“ ve „**Mesajlar**“ gibi isimleri taşıyan kitaplarıyla da neşriyat hayatına intikal etmiştir.

TENKİD VE ELEŞTİRİYE DAVET:

Bu hareket; bildiri ve kitaplarını neşrederken, muarız ve muhaliflerini tenkid ve tahlile davet ettiği gibi, neşriyat yoluyla açık oturuma da davet etmiştir. Hem de meydan okurcasına!..

YALAN VE İFTİRA KAMPANYASI:

Bu iyi niyet ve meydan okuyuş karşısında çaresiz kalan İslam düşmanları ve batıl metod sahipleri, yalan ve iftira kampanyası başlatmışlar, yahudinin „Çamuru duvara at tutmasa bile iz bırakır ya!“ kabilinden karalama ve çamur atma yoluna gitmişlerdir. Bu yazımızda bu iftiraların bir kısmına işaret edeceğiz:

1- Hedef ve hücumun usul ve metoda olması yerine, Hoca'nın şahıs ve şahsiyetine olmaktadır. Diyorlar ki: „Yazılan ve söylenenlerin hepsi doğrudur. Ne diyebiliriz ki?!. Yalnız kendisi Türkiye’de niye konuşmadı?..“ demek suretiyle kendilerini haklı, Hoca’yı haksız çıkartmak isterler...

Söyleyin bunlara ve deyin ki: „Hoca, Türkiye’de de konuştuğu için ve putun resmini müftülük binasına ve Kur’an kurslarına asmadığı için on sene öncesinden mecburen emekliye sevk edilmiştir. Kasetler ortadadır.“

2- „Kendisi de aday oldu, dün partici idi, kendisini Erbakan gönderdi Avrupa’ya, partiye hizmet etti...“ diyorlar. Bunlara cevaben deyin ki: „Hayır! Hoca doğrudan doğruya şunun veya bunun emriyle Avrupa’ya gelmemiştir. Rejimin dağıttığı yüzlerce talebesini Avrupa’ya getirip derslerine devam ettirmek için yola çıkmıştır. Yani Hoca gittiği için Milli Görüş sahip çıkmıştır, yoksa Milli Görüş sahip çıktığı için Hoca Avrupa’ya gitmemiştir. Veleve ki, sizin dediğiniz gibi olsa itham etmeye hakkınız yoktur. Dün partici olan birisi, partinin batıl olduğunu görüp tevbekâr olursa, siz ona: „Sus be! Dün siz de partici idiniz!..“ diyebilir misiniz? Günah olmaz mı? Yaptığı günahlardan tevbe edeni Allah dahi suçlamıyor, kabul ediyor!.. Bu hususta hadis-i şerif’ler de vardır.“

3- „T.C’de şu kadar sene müftülük yaptı!..“ diyerek Hoca’yı gözden düşürmeye çalışıyorlar... Söyleyin bunlara: „Şahsından taviz vermezse, dinden taviz vermezse,

maksadı İslam'ın tebliğatını çevresine anlatmaksa ve aldığı paranın zarurî masrafları çıktıktan sonra arta kalanını İslam'ın devlet olmasına harcarsa bu kimsenin, kâfir bir devlette görev alması şer'an caiz değil midir? Siz hoca olarak, Hoca'yı bu yönden nasıl kötölürsünüz?"

4- „Hoca çok gururlu; 12 ilimden söz ediyor, takib ettiği metodun yüzde yüz doğru olduğunu söylüyor!.. Bu, hiç söylenir mi, hangi müctehid böyle konuşmuş?!” Bunlara söyleyin:

Bu, bir icthad meselesi değildir. Bu, iman meselesidir; vahye dayanır, tâlimatı Kur'an'a, tatbikatı Peygamber (s.a.v.)'e dayanır. Mesela: Bir kimse çıkıp „İmanın şartı altıdır ve bu yüzde yüz doğrudur“ derse siz bu adama birşey diyebilir misiniz? Bu da böyledir; bir iman meselesidir. Hoca üç mesele üzerinde duruyor: Hedef; İslam'ın devlet olması, metod Peygamberî bir metod ve bu metodla o hedefe giderken taviz vermeme! İşte Hoca bu üç mesele hakkında, „Bunlar yüzde yüz doğrudur“ diyor ve teminat veriyor. Peygamberler: „Bizler sizlere gönderilen peygamberleriz ve emin (güvenilir) insanlarız“ dememişler midir? Hâşâ Hoca Peygamber değildir ve günahattan mâsum da değildir; hata edebilir. Ama o üç meselede kimse onu tenkid edemez, fakat o metodla o hedefe giderken hatalar olabilir.

5- „Ne yapalım, partiden başka alternatif yoktur, günün geçerli akçesi partidir. Hem tedbirli olmak lazımdır!..“ derler. Bunu söyleyenler, İslam'a iftira ediyorlar. Parti yoksa tebliğ var, cemaatleşme var!.. Açık yerlerde tebliğ mümkün değilse evlerde, ev sohbetlerinde sahabe gibi tebliğ yapma imkânı var! Bunu kim inkâr edebilir ve bugün bile yüzlerce fert ve kuruluşlar partisiz tebliğat yapmaktadırlar.

6- Hoca'nın yanında âlim ve ulemâ kalmadı:

İçinden mal sevgisini, can korkusunu atan, Allah'tan başkasından korkmayan, taviz verme yoluna gitmeyen,

medresevarî tahsil yapmış kaynaklara vakıf, Ehl-i Sünnet'e bağlı, tebliğ hareketini benimsemiş hoca bulabildikde mi alınmadı veya bu vasıfta kaç tane hoca tavsiye ettiniz de olmaz dendi?! Sonra bulsak bile, camilerimizde hoca yokken beş-on tane hocayı merkezde oturtup ne yaptıracaksınız? İsraf olmaz mı? Sonra, merkezden hangi yazının yazılması veya hangi fetvanın verilmesi istendi de alınmadı? Diyebilirler mi?

7- Hoca'nın idareciliği zayıf, merkezde disiplin yok:

Bu da hilaf-ı hakikattir. Dedikleri doğru olsa idi, teşkilat çoktan bitmişti. Çünkü, Hoca, İslam'ın devlet olmasını istemiyen düşmanlarla uğraştığı gibi, Hoca'ya rakib olanların hatta merkezde ve teşkilatta olup da Hoca'nın ayağının altına sabun koyanların sayısı da az olmamıştır. Bütün bunlara rağmen Hoca ve teşkilatı ayakta duruyorsa takdir ve tebrikeye layıktır. Ve bu, Hoca'nın mehareti değildir; Allah'ın bir lütfudur. Kim Allah'a tevekkül ederse, kim kendine değil, Rabb'ine güvenirse, Allah ona kâfidir. Hoca işte bunun inancı içindedir. Siz de buna inanın!

Sonra, „En zor şey nedir?“ biliyor musunuz? Devletsiz bir toplumu idare etmek. Bir tek yaptırıcı gücünüz var, o da gönüllere hitab edip iman varlığını, mesuliyet duygusunu harekete geçirmektir. Bu da her yerde ve her şahısta tutmuyor. Eğer Hoca ha dediği zaman binlerce adamı bir araya getirebiliyorsa, bu da yine Allah'ın lütfudur.

8- Hoca müslümanlara çatıyor:

Çaresiz kalanlar diyorlar ki, Hoca sert gidiyor, kâfirleri bıraktı da müslümanlara çatıyor!.. Hususiyle bu, çok söyleniyor, ama buna açıklık getirilmiyor! Hoca'nın çatması ne demek ve nasıl çatıyor? Kime sopa atmış, kime hakaret etmiş, kimin yolunu kesmiş, kime bağırmış veya çağırmış?.. Söyleyin! Allah için söyleyin! Hoca hakkı söylemesin mi? Yanlış gidenleri, batıl metod takib edenleri, taviz verenleri

uyarmasın mı? Particilere „İslam’da parti yoktur!“ demesin mi? Nursîler’e, Süleymanîler’e, kavmiyetçilere, sentezcilere, bey’atçilere, te’lifcilere: „Sizler rejimle içiçe çalışıyor, taviz veriyorsunuz? Caiz mi bu?!. Türk-İslam sentezinden bahsediyorsunuz? Doğru mu bu?!. Bid’atçılar, en azından fasıktırlar. Fasika bey’at edilebilir mi? Edilmez!.. Partililere, tavizci kuruluşlara ve şahıslara karşı kesin tavır koymuyorsunuz, belediye reis adaylarına oy veriyorsunuz; üstelik, partici zihniyete sahip, Tayyar zihniyetine sahip ve benzeri zihniyetlere sahip kişilere gazetenizde yer veriyor, boy boy resimlerini basıyorsunuz; rejimin kontrolünde, putun nazaretinde kolej açıyor, tedrisat yapıyorsunuz!..“ demesin mi? Yanlış yolda, batıl çizgide gittiklerini uyarmasın mı?!.

Bunları söylemek veya yazmak, müslümanlara çatma mıdır, onlara düşmanlık mıdır, yoksa onları sevmek ve onlara yol gösterip onları irşad etmeye çalışmak mıdır?.. Niye meseleleri saptırıyorsunuz? Niye akı kara, karayı ak gösteriyorsunuz? Hocalar olarak bunlar size yakışır mı? Batıl sistemlerin arkasından gidenleri, taviz üstüne taviz verenleri Hoca olarak uyarılmıyacaksınız, uyaran, uyarmaya çalışan Hoca hakkında da „Hoca sert gidiyor, müslümanlara çatıyor...“ diye Hoca’yı kötüleyeceksiniz!.. Bu olacak şey mi? Siz Allah’tan korkmuyor musunuz?!.

Hoca’nın yaptığı emr-i mâruf, nehy-i münker değil midir? Bu ise, ifade yönünden bazen sert olur bazen de yumuşak. Yerine göre değişir. Kur’an’ın üslubudur. Mühim olan müslümanları anlayabilecekleri bir dille uyarmaktır. Ve bunu yapma imanın gereği, kardeşlik hukukunun bir isbatıdır. Münafıklar ters yönde hareket ederler. Kur’an şöyle der:

„Mü’min erkekler ve mü’min kadınlar birbirlerinin velileri (dostları ve yardımcıları)dır. İyiliği emrederler, kötülükten menederler, namazı dosdoğru kılarlar,

zekâtı verirler, Allah ve Resulü'ne itaat ederler. İşte bunlar var ya Allah bunlara rahmet edecektir. Allah azizdir ve hakimdir." (Tevbe, 71) Aynı surenin 67. ayeti de münafıkları, münafıkların durumlarını anlatır ve onlar gibi olmaktan sakındırır.

9- Cevap vermeye tenezzül etmiyoruz:

Kimi hocalar var ki, şöyle diyorlar: „Biz Cemaleddin Hoca'ya cevap veririz ama, tenezzül etmiyoruz, lüzum görmüyoruz.“ Yedikleri naneye bakın; „Kedinin eli pastırmaya yetişmemiş de ne de kötü kokuyor“ demiş! Cemaleddin Hoca binleri, yüzbinleri yanlış ve batıl yola sürükleyecekde bizim efendi de buna müdahale etmiyecek ve „Ben cevap vermeye tenezzül etmem!..“ diyecek!.. Özrü kabahatından daha büyük, değil mi?.. Emr-i mâruf, nehy-i anil münker farz değil mi? „Münkeri gördüğünüz zaman, elinizle, dilinizle veya kalbinizle engelleyin!“ şeklindeki beyan İslam'ın emri değil midir?

10- Hoca istişareye riayet etmiyor, derler:

Bu öteden beri söyleyegeldikleri bir suçlamadır. Bu babda şunu söyliyelim: Pek yakında 24. şura toplantısını yapacağız.

11- Hoca oğluna görev vermiş, diye Hoca'yı itham ederler. Oğluna görev vermenin İslam'da yeri olmadığına fetva getiren veya bir su-i istimali olduğunu isbat edin dendiği halde cevap alınamamıştır.

12- „Hoca Kürtler'e karşıdır“ derler. Defalarca isbat istemiş olduğumuz halde isbat eden çıkmamıştır.

İSLAMÎ BİR TEBLİĞ VE UMUMÎ BİR DAVET

„Kim beni anmaktan (ve kitabımdan) yüz çevirirse, şüphesiz ki onun için dar bir geçim vardır. Kıyamet gününde onu kör olarak hasrederiz.“ (Taha, 124)

İlâhî kanunun bir gereği: Allah yanlış gidenleri uyarmak üzere dünyevî cezalar verir. İşte ayet-i kerime'ler:

„Belki (doğru yola) dönerler diye onlara, o en büyük azaptan önce (cehennem azabından) önce yakın azaptan (dünyadaki esaret, ölüm, fitne, aalık gibi felaketlerden, karışıklıklardan) taddıracağız.“ (Secde, 21)

„İşte biz böylece zalimlerin bazısını bazısına, kazanmakta oldukları şeyler (günahlar) sebebiyle musallat ederiz.“ (En'am, 129)

EY ANADOLU SAKINLERİ!

Memleket maddeten de mânen de tehlikeli günler yaşamaktadır; iktisaden çöktüğü gibi mânen de çökmüştür. Siyasî ve idarî yönden de çökmüştür. Millet evladı kamplara bölünmüştür. Her kafadan bir ses gelmekte, yer yer birbirini kurşunlamaktadır... Düşünün bir altmış öncesini? Düşünün bir 12 Eylül öncesini ve sonrasını? Birbirini kurşunlamalar, tutuklamalar ve hapisaneler!.. Mâlum: Tutukluların ve mahkûm edilenlerin sayısı kırk bini aşkın! Bir nice öldürülenleri hesaba kattığınız takdirde bu kadar bir gencin katil oluşu, hayatlarını kaybedişi, elli bin anne ve babanın gözyaşı dökmesi, bunca çocuğun yetim, bunca hanımın dul kalmasına sebep olmadı mı? Hem de bir hiç uğruna!.. Bugünlerde de aynı durum kendini göstermiyor mu? Yeni nesil ve asker birbirini kurşunluyor, millet de iki ateş arasında!.. Yazık değil mi millet evladına, günah değil mi Ümmet-i Muhammed'e!.. Düşünün bir kere: Bu millet ne

idi, ne hale geldi?!. Kur'an'ın sesini duyurmak, İslam'ın nurunu götürmek, insanca yaşamalarını sağlamak üzere, Tuna boylarında at oynatan, Viyana kapılarını zorlayan ve nihayet dünyanın üç mühim kıtasında hükümran olan bu millet, bugün ne hale gelmiş?!. Düşmanca gruplara ayrılmıştır; birbirinin evini basıyor, birbirini kaçırıyor veya birbirini kurşunluyor!.. Bu gidişin ucunda dünyada uçurum, ahirette ise cehennem vardır!..

Sebepler de yine mâlum: Kur'an'dan yüz çevirilmesi; devletten ve devlet yönetiminden kaldırılması, yerine ithal malı yabancı kanunların getirilmesi ve bunların insanımızın madde ve ruh yapısına uymamasıdır. İnsanımız müslümandır, müslüman bir millettir. Kendisinin örf ve adetin özelliği vardır; kendisine mahsus nizamı vardır, hukuku vardır, Şeriat'ı vardır, Kur'an'ı vardır ve bütün bunlara inancı vardır, hürmet ve saygısı vardır. Ferdî ve aile hayatının, mahkeme ve mektep hayatının, basın ve yayın hayatının, devlet ve siyaset hayatının inandığı ve saygı duyduğu şer'î sistem ve nizama göre tanzim ve tatbik edilmesi onun hem arzusudur hem de hakkıdır.

Ey idareciler!

Elli-altmış yıllık bir tecrübe ile sabit oldu ki, yapılan inkılablar ve getirilen yönetim sistemi işe yaramadı; birliğin yerini tefrika, dostluğun yerini düşmanlık, kalkınmanın yerini gerileme, yükselmenin yerini küçülme, güvenin yerini güvensizlik ve nihayet yardımlaşmanın yerini kurşunlama aldı!..

Bu mudur yeniliklerin getirdiği? Bu mudur inkılabların getirdiği? Bu mudur muasır medeniyet seviyesine yükselme? Bu mudur „Yurtta sulh, cihanda sulh!“ teraneleri?!. Millet borçtan batmış! Her sene faiz ödemekle meşgul!.. Açılan yara, verilen zarar sadece bu kadar mı? Hayır! Üstelik; meyhane ve kerhanelerin birbirini takip

etmesi, millet evladını sarhoş hale getirdi, namazsız hale getirdi ve aileleri huzursuz etti!.. Bununla da kalmadı; Namaz kılmayanların, oruç tutmayanların, zekât ve hac farizesini yerine getirmeyenlerin sayısı az değildir!

Komünistler; Elli-altmış senelik denemeden sonra, komünizmin işe yaramadığını görünce komünist atalarının nâm ve şanlarını kitaplardan, heykellerini meydanlardan kaldırdıkları halde hâlâ siz, atanızın batıl sisteminin arkasından daha ne kadar gideceksiniz?!. Şurasını çok iyi bilin ki, Berlin duvarları yıkıldı! Kemalist sistem de er-geç yıkılacaktır. Çünkü Kur'an şöyle der: „**De ki: Hak geldi, artık batıl yıkıldı!..**“ (İsra, 81)

Şeriat'ı kaldıran, Kur'an'ı susturan, ibadet ve taatını terkedene, helal ve haram hükümlerini ayaklar altına alan ve bütün bunlara sebebiyet veren bir putun (M. Kemal'in) arkasında giden bir millete Allah yardım eder mi? Etmez! Üstelik onları ve idarecilerini her yönden dar boğazlara sokar, her yönden onları alçaltıp ve küçültür, il ve âleme karşı onları rezil ve kepaze eder ve nihayet onları dünyada da ukbada da hüsrana uğratır!..

EY MİLLET!

İslam Dini aynı zamanda bir Şeriat'tır, bir dünya nizamıdır, bir devlet kanunudur ve bir anayasadır. Bunun dışındaki kanun ve sistemler cahil cühelanın heva ve heveslerinden başka bir şey değildir. İşte Kur'an:

„**Sonra (Resulü'm) seni de din emrinden bir Şeriat üzerine (me'mur) ettik. O halde sen ona uy, bilmezlerin heva ve heveslerine uyma!**“ (Casiye, 18)

Allah, gönderdiği ve indirdiği hudut ve kanunları tanımayıp kendi kafalarına göre kanun yapanları tekfir ediyor ve küçültücü azapla onları cezalandıracağını bildiriyor. İşte ayet: „**Muhakkak ki, Allah'a ve Peygamber'ine karşı hudut (kanun koyma) yarışına kalkmakta olanlar,**

kendilerinden öncekilerin uğradıkları zillet gibi zillete uğratılmışlardır. Halbuki biz, (kanunlarımızı beyan eden) açık açık ayetlerimizi indirmişizdir. Bunları inkâr eden kâfirlere horlayıcı azap vardır.“ (Mücadele, 5)

Allah'ın indirdiği ve gönderdiği kanunları tanımayıp kendi kafalarına göre hudut çizme yarışına kalkışanları hiçbir mü'min, akrabaları olsalar dahi, sevemez, sevişemez. Zira imanları buna müsaade etmez. Onlarla sevişirse, din de gider, iman da gider!.. İşte ayet:

„Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiçbir kavmin, Allah ve Resulü'nün hükümlerine karşı gelen (ve beğenmeyen), kimselerle dostluk ettiklerini bulamazsın (onları sevip sayamazlar). İsterse onlar babaları veya oğulları veya kardeşleri veya soyları olsunlar!..“ (Mücadele, 22)

Hüküm ve hâkimiyet ancak Allah'a aittir. O'ndan başkası, ister fert olsun ister topluluk olsun, kanun koyma yetkisine sahip değildir. Çünkü kanuna uyma ibadet etme cümlesindedir. Yani bir kimse hangi kanuna uyarsa, o kanun koyucusuna kul olmuştur. İşte Kur'an'ın ayeti:

„Siz, onun dışında kendinizin ve atalarınızın takmış olduğu (boş) isimlerden başkasına tapmıyorsunuz. Allah onlara hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm (ve hâkimiyet) ancak Allah'ındır. O, kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru din işte budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.“ (Yusuf, 40)

EY MİLLET EVLADI!

Kurtuluşun tek bir yolu vardır. O da Kur'an'ın beyanı vechiyle milletçe: Amir ve memurlariyle, hoca ve talebeleriyle, öğretim üyeleri ve paşalarıyla elhasıl devlet reislerinden köydeki çobana kadar tevbe-kâr olmalı, Allah'a dönmeli; Allah'ın Kitab'ına, Allah'ın Şeriat'ına dönmeli,

anayasa Kur'an, devlet İslam olmalıdır...

İşte kurtuluşun yolu budur, kardeşliğin yolu budur, saygı ve sevginin yolu budur elhasıl dünya ve ahiret saadetinin yolu budur!..

İşte Kur'an ayetleri:

„(Ey mü'minler!) Hep birlikte Allah'ın ipine sarılın ve (bölünüp) parçalanmayın!“ (Ali İmran, 103)

„(Ey Resulü'm! De ki:) O halde Allah'a (doğru) kaçın (O'na itaata koşun)! Çünkü ben O'nun tarafından gönderilmiş apaçık bir uyarıcıyım. Allah'ın yanına başka hiçbir ilâhı katmayın! Çünkü ben O'nun tarafından gönderilmiş apaçık bir uyarıcıyım.“ (Vezariyat, 50-51)

„Onlara: Allah'ın indirdiği (kitaba) ve Peygamber'inin (sünnet'ine) gelin denildiği zaman, münafıkların senden büsbütün uzaklaştıklarını görürsün.“ (Nisa, 61)

„(...) Ey mü'minler: Hepiniz Allah'a tevbe ediniz (ve emirlerini yerine getiriniz). Tâ ki, kurtuluşa eresiniz.“ (Nur, 31)

„Bu (Kur'an), insanlara bir açıklama, (Allah'tan) korkanlara bir yol gösterme ve bir öğüttür.“ (Ali İmran, 137)

Ve işte biz, bu gerçekleri parti başkanlarına ve partilerine, hükümet erkânına, üniversite hocalarına ve talebelerine, ordu mensuplarına ve paşalarına, vali ve kaymakamlara, müdirân ve öğretmenlere, Diyanet'in hoca ve cemaatlerine, patron ve işçilerine, tüm kuruluş ve liderlerine ve nihayet köy ve sakinlerine tebliğ ediyor ve diyoruz ki, gerçek manada Allah'a kul, Peygamber'e ümmet olun! Kur'an'a, Şeriat'a dönün!.. Dönün de İslam devlet olsun, ümmet ve millet evladı kurtulsun!..

EY ÜMMET-İ MUHAMMED!

Bir taraftan lanete uğramamak, bir taraftan da şeref ve mükâfata nail olmak için bu bir tebliğdir. Kur'an şöyle der:

„Ey Resulü'm! Rabb'inden sana indirileni tebliğ et. Eğer (bunu) yapmazsan, O'nun elçiliğini yerine getirmemiş olursun...“ (Maide, 67)

„O kimseler ki, Allah'ın gönderdiklerini tebliğ ederler, Allah'tan korkarlar ve O'ndan başka hiçbir kimseden korkmazlar. Hesap görücü olarak da Allah yeter.“ (Ahzab, 39)

„Hakikat şu ki, delillerden indirdiğimiz ve doğru yolu, biz kitapta insanlara açıkca bildirdikten sonra gizleyenler var ya, işte onlara Allah lanet eder ve lanet edebilenler de lanet eder. Ancak tevbe edenler, düzeltenler ve gizlemiş oldukları (hakikatları) açık açık beyan edenler var ya, işte onların tevbelerini kabul ederim. Zira ben tevbeleri çok kabul ediciyim.“ (Bakara, 159-160)

Tebliğ ve davet bizden, tevfik ve hidayet Cenab-Hakk'tan!

**TÜM İSLAMÎ
KURULUŞLARI
BİRLİĞE DAVET**

„Ey iman edenler! Allah’tan tam manasıyla korkun ve korunun ve sizler ancak müslüman olarak ölün! Hepiniz toptan Allah’ın ipine sımsıkı sarılın, parçalanıp ayrılmayın! Allah’ın üzerinizdeki nimetini hatırlayın. Hani siz, birbirinize düşman idiniz de Allah, kalplerinizi birleştirdi. İşte O’nun nimetiyle hepiniz kardeşler oldunuz ve yine siz, bir ateş çukurunun tam kenarında iken oradan da sizi O kurtardı. İşte Allah, ayetlerini size böylece açıklıyor ki, doğru yola eresiniz. İçinizden herkesi hayra çağıran, iyiliği emreden ve kötülükten men eden bir topluluk olsun; işte onlar kurtuluş ve yükselişe erenlerdir. Ey mü’minler! Siz, kendilerine apaçık deliller geldikten sonra parçalanıp ayrılan ve ihtilafa düşenler gibi olmayın. İşte onlar için çok büyük bir azab vardır. O gün ki, bir takım yüzler ağarır, bir takım yüzler de kararır. Yüzleri kararanlara gelince, onlara: „İmanınızdan sonra inkâr ettiniz ha? İşte inkâr etmenize karşılık azabı tadın!” denilecek. Yüzleri ağaranlar ise, Allah’ın rahmeti içindedirler. Onlar orada ebedî kalacaklardır. İşte bunlar, sana hak olarak okuduğumuz ayetlerdir. Allah âlemlere zulmetmek istemez. Göklerde ne varsa, yerde ne varsa hepsi Allah’ındır. Bütün işler, ancak Allah’a döndürülecek. Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz; iyilikleri emreder, kötülüklerden menedersiniz ve Allah’a inanırsınız. Eğer Ehl-i kitab (yahudi ve hıristiyanlar) iman etmiş olsaydı elbette kendileri için hayırlı olurdu. Mamafih, onlardan bir kısmı mü’mindir, ekserisi de yoldan çıkmaktadır.“ (Ali İmran,102-110)

Bir hülâsa:

Ali İmran Suresi'nin 102-110. ayetlerinin mealini gördünüz. Şimdi bu meallerin bir hülâsasını göreceksiniz:

İki emir: „Takva, müslüman olarak ölmek.“ Bunlardan biri sebep, diğeri neticedir. Bunlardan biri, hakikat olarak diğeri de mecaz olarak mü'minin elinde ve önünde...

Emrolunduğu takvanın bir kaydı var: „Hakkıyla takva!“ Bunun iki manası: Hakkıyla marifetullah, Allah yolunda hakkıyla cihad vermek ve bu babda kimseden korkmamak!.. Bu ilk ayetteki takva emrini, hakkıyla yerine getirmenin ve dolayısıyla müslüman olarak ölmenin şartı da evvel emirde „Hablullah“tan ibaret olan Kur'an'a cemaat halinde sarılmak ve asla tefrikaya düşmemektir. Bu da önce Tevhid-i Kulub saniyen Tevhid-i Efal'dır ki, bunlar dinin en büyük iki rüknüdür. Şöyle ki: „Ben tek başıma din ve imanımı muhafaza ederim!“ demek çok tehlikeli bir sözdür. Zira tek başına kalmak isteyenlerin ve hatta grupların iman ve İslam üzere ölmeleri çok şüphelidir. Tek başına bir fert veya bir grup, cebir ve tazyik altında her şeyi kaybedebilir. Bu hikmete binaen olsa gerek ki, Allah Resulü (s.a.v.): „Allah'ın yardım eli cemaatle beraberdir,“ buyurmuştur. O halde dünyada en büyük feyiz ve kuvvet kaynağı cemaattir, cemaatleşmedir. Cemaatlerini zayi ve perişan eden milletler ve idareciler, kendileri de perişan olur. Nitekim: Hz. İsa dahi böyle bir cemaatın lüzumuna inanmış ve kavmine hitaben: „**Kim, Allah yolunda bana yardımcı olacak?**“ demişti.

O halde, ilahî yardımın tecellisi ve İslam'ın devlet olup hakkın ve adaletin teessüsü, ferd ve grupların, „Hablullah“ın etrafında toplanmalarına ve tek cemaat olmalarına bağlıdır.

Birbirine zıd iki sınıf insan:

1- Kur'an etrafında cemaat olmanın iki feyizli neticesi: Hayra davet eden; emr-i mâruf ve nehy-i münker yapacak

olan ilim ve devlet gücüne malik, dünya ve ahiret saadetine sahip ümmet olmak ki, işte akyüzlüler bunlardır.

2- Kur'an etrafında toplanmayıp fırka fırka olan kalabalıklardır ki, ayette beyan olunduğu gibi, hem kendilerini büyük bir azab saracak hem de yüzleri kapkara olacaktır. Ve nihayet kendilerine: „**İmanınızdan sonra küfre mi saptınız? Öyle ise bu azabı tadın!**“ denecek!

Ey ferd ve gruplar! Ey Süleymanîler ve mensubları, Ey Nursîler ve mensupları, Ey particiler ve mensupları, Ey Millî Görüş ve mensupları, Ey kurslar, yurtlar, kolejler açanlar ve mensupları, Ey vakıf kuranlar ve mensubları, Ey dergi yazarları ve mensubları ve Ey Diyanet ve mensubları!..

İşte gördünüz: Ali İmran Suresi'nin bir kaç ayetindeki Rabb'ülâlemin'in emir ve tavsiyelerini! Bu ayetlerin bir taraftan dehşet ve şiddeti karşısında diğer taraftan da arzettikleri son derece hayati önem karşısında artık neyi bekliyorsunuz? Teneşire çıkmayı mı? Yoksa kıyamet sabahını mı? O zaman herşey artık biter!.. Binaenaleyh, Allah'tan korkun, kendinize acıyın ve aklınızı başınıza alın!.. Aksi halde ne sizleri başınızdaki liderler kurtarır ne de siz onları!..

Zâlimden ne imam olur ne de Halife:

Şurası da çok iyi bilinmelidir ki, birliğe yanaşmayanlar; bir taraftan farzı terk etmekte bir taraftan da haram işlemekte ve dolayısıyla zâlim ve fasık olmaktadır!..

Bu halimizle, Allah'ın tasvir ve tavsif ettiği „**En hayırlı bir ümmet**” olmamız şöyle dursun, zalim ve fasık olmaktan kendimizi nasıl kurtarırız? Ve böyle bir ümmete Allah nasıl devlet verir? Zalim idareciler imam olur mu? Halife olur mu? Allah, „**Zalimler benim ahdimе erişemez!**“ demiyor mu? (Bakara,124) Keza; birliğe yanaşmayan bu zalim liderler, gruplarını da beraberlerinde cehenneme götürürler. Kur'an şöyle der:

„Zulmetmiş olanlara en ufak meyille meyletmeyin, sonra size ateş çarpar ve Allah'tan başka dost da bulamazsınız yardım da göremezsiniz.“ (Hud,113)

Toplanma noktası:

Toplanma noktası tesbit edilmiş, birlik yolu gösterilmiştir. Beş senedir neşriyat hayatına intikal etmiş olan ve „**Tüm İslamî Kuruluşlara Tebliğ**“ başlığını taşıyan bildirimizde de sizlere tebliğ etmiştik. Zikre şâyan herhangi bir tenkide mâruz kalmayan bildirideki aynı şeyleri kiraren sizlere duyuruyor, sizleri birliğe davet ediyor ve diyoruz ki:

1- Birleşmenin hükmü:

Ferd ve grupların bir araya gelip tek vucud halinde bir cemaat oluşturmalarının hükmü farzdır, Allah'ın kesin emridir. Ayrı ayrı olup tefrika meydana getirmenin veya cemaatleşmeye engel olmanın hükmü ise haramdır. Ali İmran Suresi'nin 103. ayeti bunun bir ifadesidir.

2- Birleşme nerede:

Toplanma yerimiz; Kur'an'dır, Kur'an'ın etrafıdır. „**Kaynak Kur'an, örnek Peygamber**“ düsturu esastır.

3- Fıkıh ve Akaid:

Merci; Ehl-i Sünnet fıkıhı ve Ehl-i Sünnet akaididir. Mezhebsizliğe ve mezheb değiştirmeye karşıyız.

4- Diğer itikadî mezheplere bakışımız:

Ehl-i Sünnet olduğumuza göre, İran'a ve Şia mezhebine ve diğer itikadî mezheplere bakışımız, Ehl-i Sünnet bakışının aynıdır.

5- Gaye ve hedef:

Gaye ve hedef, İslam'ın devlet olmasıdır.

6- Metod ise, peygamberî bir metoddur, yani tebliğ metodudur.

7- Tebliğ devrinde ilmî ve fikri zeminde kalıp kaba kuvvete başvurma yoktur. Keza; tebliğ açık, net ve kesin, teşkilatlanma gizlidir.

8- Tebliğ vasıtaları her meşru vasıtaadır.

9- Şura esastır.

10- Ümmet noktasından hareket edilir; ırk, renk, dil ve bölge farkı yoktur.

11- Devlet modeli Asr-ı Saadet'tir; yani nübüvvet üzerine kurulan Hilâfet'tir. (A. b. Hanbel, c. 4, s. 273)

12- Kur'an dili ve Kur'an alfabesi esastır. Kur'an dili müşterek bir dil olup herkes ana dilinde serbesttir.

13- Taviz vermek, rejimle uzlaşmak yoktur.

14- Emir şura ile gelir.

Emir'in vasıfları: Takva ehli, on iki ilme vakıf, cesarete sahip, mal varlığında gözü yok, idarî kabiliyete sahip, taviz vermediği, uzlaşmaya gitmediği sabit, fetvaya muktedir olmalıdır. Ve bütün bunlar tatbikatıyla sabit olmalıdır.

Seçim: Umumî emir, şura tarafından, şura ise ümmet tarafından seçilir.

15- Herşey fetvaya bağlıdır.

Not:

1- Muhteva, basın yolu ile tenkide açıktır.

2- Mevcut şartlar engeldir diyenler, bilmeli ki, birleşmeye „Evet“ demiş olanlarda da aynı şartlar yok mu? Öyle ise ileri sürdükleri şartlar mâzeret değil, beynamaz özrüdür.

3- Çoğaltılıp bütün kuruluş mensublarına gönderilecektir.

Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan) Kimdir?

Cemaleddin Hocaoğlu, Anadolu sakinlerinden olup, Reşid ve Hatice'den doğmadır.

Doğum tarihi ve doğum yeri:

Erzurum vilayetine bağlı İspir kazası Dangis (yeni ismi Gündoğdu) köyünde dünyaya gelmiştir. Doğum tarihi miladî olarak 1926'dır. Rumî olarak ise 1342'dir. Hicrî tarih olarak da 1347'dir.

a) Tahsili:

Cemaleddin Hocaoğlu Kur'an-ı Kerim'in hıfzını (yani hafızlığını); Sarf, Nahiv, Mantık ve Belağat gibi Ulum-i Arabiyye'yi; Usul-i Fıkıh, Usul-i Tefsir, Usul-i Hadis ve Usul-i Akaid gibi usul ilimlerini; Fıkıh, Tefsir, Hadis ve Kelam gibi fûru' ilimlerini genelde babasından tahsil etmiştir.

Ayrıca Erzurum merkezindeki imamlığı sırasında, Erzurum müftüsü Merhum Sadık Efendi'nin okutmakta olduğu Molla Cami, Mantık, Muhtasar'ul-Meani ve Usul-i Fıkıh gibi derslerine katılmıştır.

b) İlk, Orta ve Lise tahsili:

Askerliğini yaptıktan sonra İlkokul, Ortaokul ve Lise tahsilini haricten vermek suretiyle, üç sene civarında Erzurum Lisesi'nden mezun olmuştur.

c) Üniversite tahsili:

Yaş 36 olmuştur. Mezkûr mektepleri bitirdikten sonra bir de üniversite tahsili yapmak üzere Ankara İlahiyat Fakültesi'ne kaydolmuş, 40 yaşına yaklaşınca bu fakülteden mezun olmuştur.

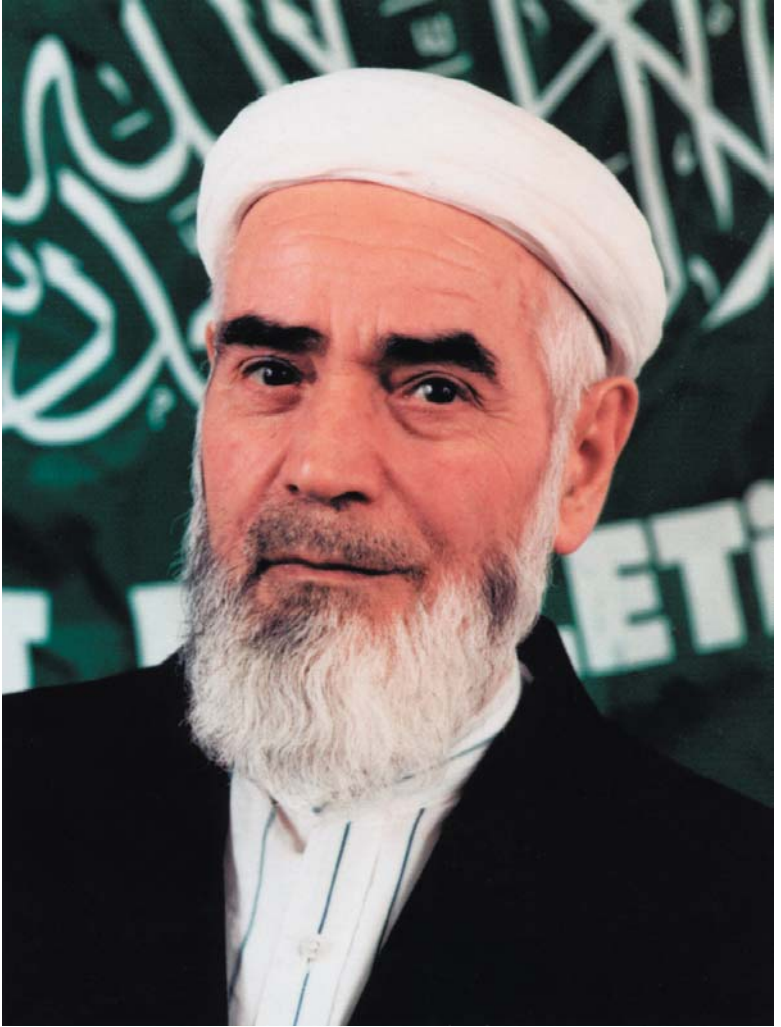
d) Resmî ve gayrî resmî olarak yaptığı vazifeleri:

İmamlık, Vaazlık, Müfettişlik, Diyanet İşleri Personel Dairesi Başkanı, Diyanet İşleri Reis Muavinliği, Adana Müftülüğu, Türkiye Din Görevlileri Federasyon Azalığı,

Avrupa Milli Görüş Teşkilatları Tebliğ ve İrşad ve Fetva Komsiyonu Başkanlığı, İslamî Cemiyet ve Cemaatler Birliği Umumî Reisliği, Anadolu Federe İslam Devleti Reisliği ve nihayet **Hilâfet Devleti** Reisliği, yani „**Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn**“ vazifelerine getirilmiştir. Bunlardan bir kısmında vazife müddetleri kısa olmuş ise de bir kısmında uzun olmuştur. Mesela müfettişlik gibi bazı vazifeler altı ay gibi kısa süreli olmuş, imamlik vazifesi 11 sene, müftülük vazifesi 15 sene sürmüş, İslamî Cemaatler Birliği Emirliği 10 sene olmuştur.

70 yıl sonra dibe-köşeye itilen, hor ve hakir görülen **Hilâfet Devleti**'ni cesaretle ihya ve ilan eden, **Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan) bin Reşid** uğruna mücadele verdiği Rabb'isine, 15 Zilhicce 1415'e tekabül eden (15 Mayıs 1995) Pazartesi günü saat 12.50'de Hilâfet bayrağı altında kavuşarak şehadet şerbetini içmiştir.

Bu vesileyle **Hilâfet Devleti**'nin Şûra üyeleri, müslümanların bir saat bile Halife'siz kalması caiz olmadığından 16 Zilhicce 1415 (16.05.1995) günü bir toplantı yaparak, Hilâfet makamına Merhum Halife'mizin tavsiyesini de nazar-ı itibare alarak, Ulûm-i Arabiyye ve Ulûm-i Şer'iyye'yi babasının rahle-i tedrisatında tâlim ve tahsil yapan Muhammed Metin Müftüoğlu (Kaplan) Hoca'yı Halife olarak seçtiklerini ve bey'at etmiş olduklarını bütün bir dünyaya ilan ettiler.

- **Gayemiz İslam'ın devlet olmasıdır!**
- **Anayasamız Kur'an, kanunlarımız Şeriat'tır!**
- **Metodumuz tebliğdir, Peygamber metodudur!**
- **Kaynağımız Kur'an, Sünnet ve İcma ile Kıyas'tır!**
- **Örneğimiz ve önderimiz Hz. Muhammed'dir!**
- **Kullanacağımız vasıtalar belli ve meşru vasıtalarlardır!**
- **Niyetimiz ve nihaî gayemiz:
Mevlâ'mızın rızasını kazanmak, dünya ve ahiret saadetina mazhar olmaktır!**